

Департамент інформаційної діяльності, культури,
національностей та релігій
Хмельницької обласної державної адміністрації

Хмельницька обласна універсальна
наукова бібліотека

Серія
*«Видатні особистості
Хмельниччини»*

**Хмельничани –
члени Національної спілки
художників України**

Бібліографічний покажчик

2-ге вид., перероб. і допов.

Хмельницький
2022

УДК 016:7.071.1]+929 (083.8) ”477.43“

X 65

Хмельничани – члени Національної спілки художників України : біобібліогр. покажч. : електрон. вид. / Департамент інформаційної діяльності, культури, національностей та релігій Хмельниц. облдержадмін. ; Хмельниц. ОУНБ. – 2-ге вид., перероб. і допов. – Хмельницький, 2022. – 184 с. – (Видатні особистості Хмельниччини).

Видання містить коротку інформацію про митців Хмельниччини – членів Національної спілки художників України. Довідковий матеріал супроводжується списками літератури, яка є у фонді Хмельницької обласної універсальної наукової бібліотеки.

Адресується широкому загалу.

Друкується за рішенням редакційно-видавничої ради Хмельницької ОУНБ, протокол № 3 від 4.08.2022 р.

Укладачі: *Томаля Н. В., Кащук І. Л.*

Відповідальна за випуск: *Чабан К. А.*

Передмова

До уваги читачів пропонуємо 2-ге, доповнене та перероблене, біобібліографічне видання, мета якого – зібрати й систематизувати факти життя й творчості митців Хмельниччини – членів Національної спілки художників України (НСХУ).

Показчик вміщує довідку про Національну спілку художників України (НСХУ) та Хмельницьку обласну організацію НСХУ, включає короткі біографічні довідки, праці та літературу про художників з фондів ОУНБ.

Біобібліографічний показчик вміщує інформацію про 159 персоналій художників в алфавітній послідовності. Праці художників та матеріали про них розміщені в зворотно-хронологічній послідовності. Окремі довідки доповнені фотографіями.

Бібліографічний опис та скорочення в ньому здійснено за чинними в Україні державними стандартами.

Біобібліографічний показчик адресований всім, хто цікавиться мистецьким життям Хмельниччини.

Довідково про Національну спілку художників України

Національна спілка художників України – всеукраїнська громадська творча організація, яка об'єднує професійних митців і мистецтвознавців. Це добровільне творче об'єднання живописців, графіків, скульпторів, майстрів декоративного мистецтва, мистецтвознавців.

Створена 27 жовтня 1938 року на I з'їзді художників УРСР як Спілка радянських художників України (СРХУ), потім – Спілка художників України (СХУ) (1991), з 1998 року – Національна спілка художників України (НСХУ).

З 2021 року спілку очолює Костянтин Володимирович Чернявський – заслужений художник України (2018), кандидат мистецтвознавства (2012), доцент (2013).

Структура Спілки налічує 33 обласні та територіальні організації (включно з Кримом і Донбасом).

Національна спілка художників України активно працює у різних секціях: живопису, скульптури, монументально-декоративного мистецтва, критики та мистецтвознавства, художнього проектування і оформлення, плакату і графічного дизайну, художників театру, кіно і телебачення.

Діяльність НСХУ спрямована на відродження, утвердження та розвиток усіх різновидів українського мистецтва як невід'ємної складової частини світової культури. Спілка проводить конференції, загальнонаціональні, персональні, інноваційні виставки, спілчани беруть участь у найпрестижніших світових акціях і форумах.

З 1991 р. НСХУ видає щоквартальний ілюстрований журнал «Образотворче мистецтво». У ньому висвітлюється сучасний стан і спрямування, історія, теорія, методологія, естетика, художня освіта, практика, загальна інформація про образотворче мистецтво України.

Хмельницька обласна організація НСХУ – один з наймолодших мистецьких осередків Національної спілки художників України. 16 листопада 1951 року в м. Проскурів було утворено Обласне товариство художників, яке об'єднало

35 митців міста та області. Через три роки, після перейменування міста, організацію назвали Хмельницьким обласним кооперативним товариством художників. 6 грудня 1989 року рішенням Секретаріату Співки художників України створено Хмельницьку обласну організацію Національної спілки художників України. Нині творча організація налічує 38 митців. Серед них – живописці, графіки, скульптори, дизайнери та майстри декоративно-прикладного мистецтва.

Хмельницьку обласну організацію Національної спілки художників України з часу заснування очолювали відомі художники і громадські діячі: Володимир Карвасарний (з 1990 по 1992 р.), Микола Мазур (1992 р.), Ігор Скорупський (з 1992 по 1993 р.), Андрій Ісаєв (з 1993 по 1995 р.), Яків Павлович (з 1995 по 2001 р.), Михайло Мاستикаш (з 2001 по 2010 р.), Леонід Коваленко (з 2010 по 2012 р.), Михайло Мастикаш (з 2012 по 2020 р.).

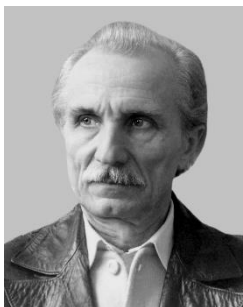
На даний момент Хмельницьку обласну організацію НСХУ очолює Микола Леонідович Мельничук – художник-графік, художник-реставратор, іконописець, народний майстер декоративно-прикладного мистецтва.

Художники міста, наслідуючи кращі мистецькі традиції, вносять свій доробок у розвиток національної культури, беруть участь у вирішенні актуальних естетичних проблем, презентують наш край у виставкових залах та музеях України і за кордоном.

Співчани плідно співпрацюють з громадськими організаціями, бібліотеками і навчальними закладами області, надають допомогу у проведенні культурно-мистецьких заходів, лекцій з образотворчого мистецтва, організують тематичні виставки.

Художнє життя міста над Бугом здійснюється і розвивається в контексті мистецьких пошуків під впливом краси і щедрот рідної природи, естетичних цінностей народного мистецтва.

Андрійчук Михайло Омелянович

(21.10.1927 р., с. Нехворощ Андрушівського району Житомирської області – 01.11.2020 р., м. Хмельницький) – художник-графік, **член НСХУ з 1964 року**, заслужений художник УРСР (1987), лауреат обласних премій ім. Т. Г. Шевченка, ім. В. Розвадовського (1997), міської премії ім. Б. Хмельницького (2002).

У 1951 – 1956 рр. навчався в Одеському художньому училищі, у 1962 р. закінчив Київський художній інститут (нині НАОМА). У 1960 р. працював керівником образотворчої студії для дорослих, викладачем дитячої художньої школи при картинній галереї ім. Айвазовського (Феодосія); 1962 р. – на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті, 2002 р. – доцент ХНУ.

Основні твори: серії графічних робіт «Доярки», «Трударі Поділля», «Мої земляки», «Сільські торжества», «108 вад людських», «По прочитанню Псалмів Давидових»; літографії «Літо», «Гаряча пора», «А ти, всевидящее око...», «Воля незламна», «Побратими», «Подолянки»; серії композицій: портретів трударів села, творів за мотивами поезій Т. Г. Шевченка; монументально-декоративного панно та портретів письменників і педагогів у інтер'єрах Хмельницької обласної бібліотеки для юнацтва; рельєфу «Юні герої Поділля» в інтер'єрі читального залу Хмельницької обласної бібліотеки для дітей ім. Т. Г. Шевченка та ін.

Роботи зберігаються у картинних галереях, музеях і приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник республіканських і всесоюзних виставок.

Література

1. Андрійчук М. Збірник присвячений 75-річчю від дня народження / М. Андрійчук; авт.-упоряд. Л. Рожко-Павленко. – Хмельницький : Пролісок, 2002. – 56 с.

* * *

2. Кульбовський М. Його сад цвістиме довічно! // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2017. – Кн. 9. – С. 181-189.
3. Рожко-Павленко Л. Шевченкіна Михайла Андрійчука (за матеріалами виставки) // Музейні хроніки (1993 – 2015) : зб. вибр. ст. науковців музею періоду 1993 – 2015 рр., що були опубл. у фахових музейних та мистец. вид. – Хмельницький, 2016. – С. 68-69.
4. Рожко-Павленко Л. Графіка Михайла Андрійчука // Музейні хроніки (1993 – 2015) : зб. вибр. ст. науковців музею періоду 1993 – 2015 рр., що були опубл. у фахових музейних та мистец. вид. – Хмельницький, 2016. – С. 70-74.
5. Андрійчук Михайло Омелянович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 8-9.
6. Михайло Андрійчук // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 8.
7. Андрійчук Михайло Омелянович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.
8. Кульбовський М. Дотримуючись заповідей Христа // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2. – С. 177-181.
9. Голунський В. М. Андрійчук Михайло Омелянович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2001. – Т. 1. – С. 497-498 : фото.
10. Кульбовський М. Поезія у фарбах: до ювілейної виставки художника-графіка, заслуж. худож. України Михайла Андрійчука // Кульбовський М. З подільського кореня: публіцист. нариси з історії культури на Поділлі (середина ХІХ – ХХ ст.). – Хмельницький, 1999. – С. 162-165.
11. Андрійчук Михайло Омелянович // Мистецтво України : біогр. довід. – Київ, 1997. – С. 20.
12. Рожко-Павленко Л. Заслужений художник України Михайло Андрійчук // Проблеми духовного і національного відродження на Поділлі : матеріали Всеукр. наук.-краєзн. конф. – Хмельницький-Київ, 1995. – С. 69-71.
13. Андрійчук Михайло Омелянович // Митці України : енцикл. довід. – Київ, 1992. – С. 25.

14. Андрійчук Михайло Омелянович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 53-54.

* * *

15. Кульбовський М. Творчий поступ художника Михайла Андрійчука: до 90-річчя митця // Проскурів. – 2017. – 23 листоп. – С. 7.

16. Кульбовський М. Прометеїв вогонь... // Проскурів. – 2017. – 5 жовт. – С. 7.

17. Кульбовський М. Його сад цвістиме довічно! // Проскурів. – 2016. – 17 листоп. – С. 9 : фото.

18. Салій І. «Вродило – не дам ради» // Проскурів. – 2016. – 1 груд. – С. 10 : фото.

19. Слободянюк Т. Додому, до Тараса, до себе // Подільські вісті. – 2014. – 18 лют. – С. 4.

20. Поезія у фарбах Михайла Андрійчука // Проскурів. – 2014. – 4 верес. – С. 14.

21. Папанова В. Різдвяна сповідь Михайла Андрійчука // Подільські вісті. – 2013. – 31 січ. – С. 3.

22. Салій І. Одкровення Михайла Андрійчука // Проскурів. – 2013. – 7 лют. – С. 8.

23. Андрійчук М. «Щоб я не робив, мені здається, що за цим спостерігає Господь» / розмову вела Т. Колісніченко // Проскурівський телеграф. – 2012. – № 49. – С. 6-9.

24. Ретроспектива творчості художника Михайла Андрійчука у 85 літ // Проскурів. – 2012. – 6 груд. – С. 8.

25. Слободянюк Т. ...І мудро посміхнутись листопаду // Подільські вісті. – 2012. – 6 груд. – С. 5 : фото.

26. Кульбовський М. «Він біжить так, що не наздогнати» // Українець. – 2008. – № 2. – С. 40-41.

27. Михайлу Андрійчуку – 80! // Проскурів. – 2007. – 22 листоп.

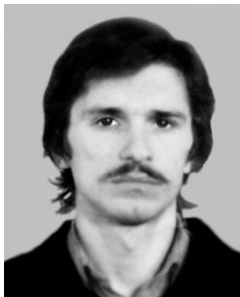
28. Карась П. Любов, добро і мисль...: Михайлові Андрійчукові – 75 літ // Подільські вісті. – 2002. – 21 листоп.

29. Сварник Я. Мистецтво – його оберіг // Проскурів. – 2002. – 6 груд. – С. 14.

30. Рожко-Павленко Л. На вершині // Ровесник. – 1998. – 16 січ.
31. Кульбовський М. Поезія у фарбах // Літературна Україна. – 1998. – 5 лют. – С. 3.
32. Дехтярова О. «Я наче білий птах в сорочці білій» // Проскурів. – 1998. – 21 січ. – С. 4-5.
33. Карась П. Осяяний, у третьому цвітінні: заслуж. худож. України Михайлові Андрійчуку – сімдесят / П. Карась, Я. Павлович // Подільські вісті. – 1997. – 27 листоп.
34. Павлович Я. Героїчний поліптих: знайомство з творчістю поділ. митця, заслуж. худож. України М. Андрійчука // Радянське Поділля. – 1991. – 3 жовт.
35. Павлович Я. Щедрість митця // Радянське Поділля. – 1987. – 22 листоп.
36. Вміти бачити доброту / інтерв'ю з художником-графіком, чл. Спілки худож. СРСР М. О. Андрійчуком вів В. Голунський // Корчагінець. – 1984. – 14 черв.
37. Захарова Р. Творчий звіт М. Андрійчука // Образотворче мистецтво. – 1983. – № 1. – С. 27-28.
38. Облотін П. Любов'ю сповнена душа // Радянське Поділля. – 1980. – 22 жовт.
39. Фесенко А. Світлий полудень / А. Фесенко // Радянське Поділля. – 1979. – 3 черв.
40. Дашевська В. У лабораторії митця // Радянське Поділля. – 1971. – 14 листоп.
41. Карась П. Камінь говорить... // Радянське Поділля. – 1969. – 29 жовт.

Андрійчук Тарас Михайлович

(15.02.1961 р., м. Феодосія (Автономна Республіка Крим)) – живописець, монументаліст, графік, **член НСХУ з 1999 року.**

У 1987 р. закінчив відділення живопису Одеського державного художнього училища ім. М. Грекова. З 1987 р. працював художником-

оформлювачем у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях Художнього фонду СРСР (нині Художньо-виробничий комбінат при НСХУ), 2014 – 2018 рр. – старший викладач Хмельницького національного університету.

Основні твори: «На своєму березі», «Крижане дерево», «Орлеанська діва», «Княжна», «Чорні вітрила», «Ольга», «Божа Діва», «Ліліт».

Учасник всеукраїнських, обласних, регіональних та закордонних виставок.

Література

1. Андрійчук Тарас Михайлович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 10-11.

2. Тарас Андрійчук // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 9.

3. Андрійчук Тарас Михайлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.

4. Кульбовський М. Історія Хмельницького – в шкільній експозиції // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2004. – Кн. 3. – С. 97-101.

5. Голунський В. М. Андрійчук Тарас Михайлович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2001. – Т. 1. – С. 498 : фото.

6. Кульбовський М. За голосом серця Кульбовський М. З подільського кореня : публіцист. нариси з історії культури на Поділлі (середина XIX – XX ст.). – Хмельницький, 1999. – С. 165-167.

* * *

7. Под'япольський В. Коли творчість – життя // Проскурів. – 2004. – 12 серп.

8. Аріон Г. Три покоління художників – Андрійчуків // Є! – 2001. – 16 трав.

9. На вершині кар'єри? // Подільський кур'єр. – 1999. – 12 лют. – С. 3.

10. Анева Т. Печальні жінки Тараса Андрійчука // Проскурів. – 1999. – 21 квіт. – С. 8.

Анісімов Микола Олексійович

(12.12.1962 р., с. Майдан-Олександрівський Віньковецького району Хмельницької області) – художник, графік, іконописець, поліграфіст, **член НСХУ з 2008 року.**

Закінчив республіканську художню школу імені Тараса Шевченка в Києві. У 1989 р. закінчив Український поліграфічний інститут імені Івана Федорова у Львові (нині Українська академія друкарства).

З 1991 р. працював у православних храмах Кримської і Хмельницької єпархій, виконував стінні розписи, інші іконописні роботи (іконостас у Тринітарському костелі (церква Святого Йосафата), м. Кам'янець-Подільський). Деякий час жив і працював у Кам'янці-Подільському. У 1995 р. був викладачем, директором художньо-промислової школи імені Гагенмейстера. Зараз проживає та працює в Криму (м. Саки).

Учасник багатьох персональних, регіональних та міжнародних виставок, переможець мистецьких конкурсів в Україні та Західній Європі. Виставки у 2011 р. в м. Хмельницький, у 2012 р. – Кам'янець-Подільський – «Південь – Захід».

У 2014 р. художник взяв участь у виставці до 200-ліття Тараса Шевченка в Національному музеї Шевченка в Києві.

Основні твори: «Демерджі» (2004), «Провулок пляжний» (2005), «Стара фортеця» (2005), «Очікування» (2005), «Хотин» (2006), «Бабин Яр» (2006), «Старе місто» (2006), «Чистий четвер» (2009), «Зимові канікули» (2009), серії «Легенди Поділля».

Література

1. Шторгин А. «Мистецтво – не просто моя робота, без нього я не можу жити» / А. Шторгин ; розмову з художницею-кам'ячанкою вела Т. Дика // Подолянин. – 2016. – № 41 (7жовт.). – С. 5 : фото.

2. Петрук Л. Два «полоси» однієї родини: виставки // Кам'янець-Подільський вісник. – 2012. – 7 верес. – С. 7.

3. Будзей О. Південь і Захід разом: виставки // Подолянин. – 2012. – 7 верес. – С. 9.

4. Новий директор – нові перспективи // Кам'янець-Подільський вісник. – 1995. – 25 берез. – С. 5.

Антонюк Олександр Анатолійович

(25.09.1971 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2000 року**.

У 1998 р. закінчив Прикарпатський державний університет ім. В. Стефаника.

Працював викладачем в ХНУ та Хмельницькій дитячій школі образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва.

Теми творчості митця – релігійні, історичні, казково-фантастичні.

Автор картин: «Рік бика», «Човен», «Бенкет королів», «Перевізник», «В'їзд в Єрусалим», «Музика на вулиці», «Їхав козак», «Крок назовні», «Вартовий», «Втеча до Єгипту», «Теорема землеробства», «Мойсей», «Самсон», «Похід в Індію», «Закохані», «Під знаком риби» та ін.

Ілюстрував казку Л. Керролла «Пригоди Аліси у Дивокраї» (2011).

Роботи художника знаходяться в приватних зібраннях, галереях в Україні та за кордоном.

Учасник всеукраїнських, обласних, зарубіжних виставок.

Література

1. Антонюк Олександр Анатолійович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 12-13.

2. Олександр Антонюк // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 10.

3. Антонюк Олександр Анатолійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.

* * *

4. Нікітіна О. Час безжальний над усім, але не над справжнім мистецтвом // Марічка News. – 2016. – 19 жовт. – С. 20 : фото.

5. Салій І. Світ, об'єднаний у «часі», Олександра Антонюка // Проскурів. – 2016. – 20 жовт. – С. 15.

6. Жужа К. «Мистецтво – це провокація. Олександр Антонюк у творчості звертається до казкових, історичних та біблійних сюжетів // Сімейна газета. – 2016. – 28 січ. – С. 4 : фото.

7. Шафінський М. Художник Олександр Антонюк // Проскурів. – 2013. – 18 лип. – С. 14 : фото.

8. Папанов В. Казкар-філософ із пензлем у руці // Подільські вісті. – 2012. – 9 жовт. – С. 24.

9. Антонюк О. Чим є берег для річки? / розмову з худож. вів М. Золотарьов // Проскурів. – 2000. – 29 груд. – С. 14.

Артеменко Василь Трохимович

(01(14).01.1910 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області – 19.04.2001 р., м. Бориспіль Київської області) – художник-графік, оформлювач, медальєр, **член НСХУ з 1964 року**.

У 1927 р. закінчив Кам'янець-Подільський художній технікум, 1937 р. – Київський інститут кінематографії.

Учасник Другої світової війни.

До 1978 р. працював у художніх радах СХУ, міністерств легкої та харчової промисловості УРСР, Товаристві охорони пам'яток УРСР.

Основні твори: альбоми, каталоги – «Каталог вишитих виробів», «Державний музей українського народного декоративного мистецтва УРСР»; проспекти та буклети для міжнародних виставок у Марселі (Франція) і Загребі (Хорватія), Монреалі (Канада); сувенір, набір буклетів «Художні промисли

України»; комплекти проспектів для ВДНГ СРСР; сувенірні листівки, медалі – «Старий та новий Київ», «Андріївська церква», «Володимирський собор» та ін.

Учасник всесоюзних і республіканських виставок.

Література

1. Лісовик Н. В. Артеменко Василь Трохимович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2001. – Т. 1. – С. 668 : фото.

2. Артеменко Василь Трохимович // Культура Хмельниччини : наук.-іст. вид. / П. Я. Слободянюк. – Хмельницький : Поділля, 1995. – С. 284.

3. Артеменко Василь Трохимович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 40-41.

4. Артеменко Василь Трохимович // Словник художників України. – Київ, 1973. – С. 13.

5. Артеменко Василь Трохимович // Українські радянські художники : довідник. – Київ, 1972. – С. 15.

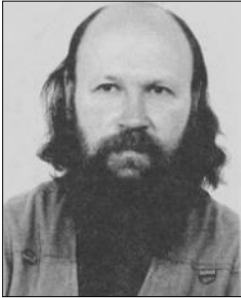
* * *

6. Будзей О. Медальєр із Кам'янця // Подолянин. – 2010. – 7 січ. – С. 5.

7. Сандул В. Його батьківщина у Кам'янці. Його душа – в медалях і графіці // Подолянин. – 1995. – 3 черв. – С. 2.

8. Кушнір Б. Художники і мистецтвознавці з Кам'янця // Прапор Жовтня. – 1973. – 2 берез. – С. 3.

Бердинських Олександр Миколайович

(17.09.1950 р., с. Лубенти Кіровської області, Росія) – художник-дизайнер, **член НСХУ з 1984 року.**

У 1975 р. закінчив Кіровське училище мистецтв, 1988 р. – Центральну експериментальну студію при Спілці художників СРСР у Москві.

У 1976 – 1987 рр. працював на Дніпропетровському художньо-виробничому комбінаті Нікопольського відділення Спілки художників України. З 1987 р. працює на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті в галузі дизайну інтер'єрів.

Його музейні комплекси прикрашають столицю Монголії – Улан-Батор, столицю Вірменії – Єреван. Роботи художника прикрашають музей В. Усова (м. Нікополь), поліклініку у м. Марганець. У співдружності з дизайнером Леонідом Коваленком у Хмельницькому оформив інтер'єри магазинів, офісів, банків.

Учасник всеукраїнських та міжнародних художніх виставок.

Література

1. Бердинських Олександр Михайлович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 14-15.
2. Олександр Бердинських // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 19.
3. Бердинських Олександр // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.
4. Кержнер А. Г. Бердинських Олександр Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2. – С. 468 : фото.

Беркута Комунар Савелійович

(02.07.1926 р., с. Григорівка Старокостянтинівського району Хмельницької області – 26.12.2003 р., м. Дніпропетровськ) – живописець, **член НСХУ з 1967 року.**

У 1949 р. закінчив Дніпропетровське художнє училище, 1955 р. – Харківський художній інститут. У 1955 – 1996 рр. – викладач спеціальних

дисциплін Дніпропетровського художнього училища.

Учасник Другої світової війни.

Основні роботи: «В. Г. Короленко в тюрмі», «В науці у дяка», «Крізь вогонь», «Зв'язківці» та ін.

Твори художника зберігаються в музеях, галереях і приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Учасник республіканських і всесоюзних виставок.

Література

1. Тафійчук Л. І. Беркута Комунар Савелійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2. – С. 525 : фото.

2. Беркута Комунар Савелійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 49.

3. Беркута Комунар Савелійович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 41.

Бессараба Леонід Павлович

(29.07.1935 р., с. Нова Гребля Липовецького району Вінницької області – 06.08.2018 р., м. Хмельницький) – живописець, **член НСХУ з 1983 року**, заслужений художник України (2009), лауреат обласної премії ім. В. Розвадовського (2001).

У 1965 р. закінчив Київський художній інститут (нині НАОМА). У 1965 – 1968 рр. працював викладачем образотворчого мистецтва Хмельницького педагогічного училища (нині ХГПА), 1968 р. – асистент кафедри інженерної графіки Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування (нині ХНУ), з 1969 р. працював в Хмельницьких художньо-виробничих майстернях Художнього фонду УРСР, 1977 – 1985 рр. – головний художник Хмельницьких художньо-виробничих майстерень Художнього фонду УРСР.

Творчість художника присвячена побуту та історії Хмельниччини.

Основні твори: «Підпільники Проскурова», «Без права на помилку», «Портрет письменника А. Малевича», «Т. Г. Шевченко в Кам'янці-Подільському», «Звільнення Проскурова», «Вечірній Гурзуф», «Подільська фортеця», «Південний Буг».

Учасник обласних, республіканських та міжнародних виставок.

Література

1. Бессараба Леонід Павлович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 16-17.
2. Кульбовський М. Живописний літопис м. Хмельницького // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2007. – Кн. 4. – С. 6-9.
3. Бессараба Леонід // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.

4. Лабінський М. Г. Бессараба Леонід Павлович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2. – С. 549 : фото.

5. Бессараба Леонід Павлович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 54 -55.

* * *

6. Салій І. Живі полотна Леоніда Бессараби // Проскурів. – 2019. – 15 серп. – С. 7.

7. Гірник Г. Учителька в житті художника // Подільські вісті. – 2005. – 4 листоп.

8. Карась П. Уклін тобі, трудівничий майстре // Подільські вісті. – 2005. – 29 лип.

9. Гірник Г. Про ювілей у день неювілейний // Є! – 2004. – 29 лип. – С. 16.

10. Карась П. Чуттями і пензлем – гарячими // Подільські вісті. – 1999. – 24 серп.

11. Серeda О. Надихнули Шевченкові рядки // Корчагінець. – 1991. – 11 берез.

12. Павлович Я. Пошук // Радянське Поділля. – 1991. – 6 берез.

13. Яхницька С. Життя, яким воно є // Прибузька зоря. – 1990. – 26 лип.

14. Гаврилук О. Картина для музею // Корчагінець. – 1987. – 7 листоп.

15. Голунський В. Риси сучасника в творчості художника Л. Бессараби // Корчагінець. – 1986. – 8 лип.

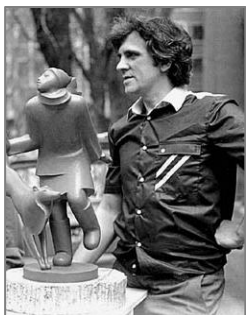
16. Карась П. Схопити мить на полотні // Радянське Поділля. – 1980. – 29 трав.

17. Максимів Л. Побачення з прекрасним // Радянське Поділля. – 1980. – 3 лют.

18. Грищук Б. Звітують митці Хмельниччини // Радянське Поділля. – 1972. – 15 жовт.

19. Фесенко А. Гармонія барв // Корчагінець. – 1971. – 15 квіт.

Бетліємський Фелікс Ярославович

(26.01.1954 р., с. Мала Радогощ Ізяславського району Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 1988 року.**

У 1979 р. закінчив Харківське державне художнє училище. У 1979 – 1988 рр. працював скульптором Харківського обласного художньо-виробничого комбінату і Харківської скульптурної фабрики.

Основні твори: «Дівчина з кицькою. Сон», «Каїн та Авель», «Борці», «Дівчина на стільці», «Барабанщик».

Література

1. Бетліємський Фелікс Ярославович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 434.
2. Німцова В. С. Бетліємський Фелікс Ярославович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2. – С. 552.

Білецький Ігор Вікентійович

(06.07.1950 р., смт Стара Ушиця Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – живописець, художник театру, **член НСХУ з 1987 року**, НСТДУ з 1989 року.

У 1982 р. закінчив Київський художній інститут.

Працював головним художником театру-студії при Київському університеті театру, кіно і телебачення.

У 1989 – 1991 рр. – стажист Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка.

Працював художником-постановником у муніципальному театрі «Київ». У 2019 р. запрошений художником-

постановником в Закарпатський обласний театр драми та комедії.

Оформив фільм-виставу «Республіка на колесах» Я. Мамонтова; вистави «Мертві душі» та «Ревізор» М. Гоголя в театрі-студії Київського інституту театрального мистецтва, «Сава Чалий» І. Карпенка-Карого та «Лісова пісня» Лесі Українки у Національному академічному драматичному театрі ім. І. Франка; рокопери «Есмеральда», «Собор Паризької Богоматері»; музично-сценічне дійство «Золотий камінь посіємо».

Твори зберігаються у фондах Міністерства культури України, Національної спілки художників України.

Література

1. Білецький Ігор Вікентійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 126.

2. Клековкін О. Ю. Білецький Ігор Вікентійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2. – С. 773 : фото.

Бобровський Олег Володимирович

(13.06.1961 р., с. Гранів Гайсинського району Вінницької області) – художник декоративного мистецтва, **член НСХУ з 1993 року.**

Закінчив Одеське державне училище ім. М. Грекова та Московське вище художньо-промислове училище.

Працював проєктантом Хмельницького художньо-виробничого комбінату Художнього фонду України, головним художником в Хмельницькому, художником з реклами приватної фірми «Арт-центр» (м. Хмельницький).

Автор інтер'єрів у Хмельницькому краєзнавчому музеї, санаторії «Товтри».

Учасник республіканських виставок.

Література

1. Бобровський Олег Володимирович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 18-19.
2. Олег Бобровський // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 23.
3. Бобровський Олег Володимирович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.
4. Мастикаш М. В. Бобровський Олег Володимирович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3. – С. 108 : фото.

Борецька Надія Анатоліївна

(14.05.1962 р., м. Хмельницький) – майстриня декоративно-ужиткового мистецтва, **членкиня НСХУ з 1993 року** та Європейської текстильної мережі (ETN), лауреатка міської премії ім. Б. Хмельницького, Міжнародного фестивалю мистецтв «Різдвяна матерія» (м. Луцьк, 1996).

У 1988 р. закінчила Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Працювала в художній майстерні Національної спілки художників України.

У 1998 – 2003 рр. викладала в Хмельницькому національному університеті, 2004 – 2010 рр. очолювала Хмельницьку дитячу художню школу. На даний час працює викладачкою Хмельницької дитячої школи образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва.

Учасниця всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Борецька Надія Анатоліївна // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 20-21.
2. Надія Борецька // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 25.

3. Борецька Надія Анатоліївна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.

4. Кусько Г. Д. Борецька Надія Анатоліївна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3. – С. 287 : фото.

5. Надія Борецька // Хто є хто на Хмельниччині : довід.-біогр. вид. – Київ, 2003. – Вип. 1. – С. 96.

* * *

6. Разуваєв В. Творча палітра родини Борецьких // Проскурів. – 2018. – 20 верес. – С. 8.

7. Слободянюк Т. На хвилі «осіннього джазу» // Подільські вісті. – 2013. – 29 жовт. – С. 8.

8. Салій І. Мистецькі «Крила» матері і сина : 15 трав. відбулося відкриття вист. Надії Борецької у стінах міськради // Проскурів. – 2012. – 24 трав. – С. 14.

9. Борецька Н. «Мені не байдуже, що виросте на нашому мистецькому городі...» / розмову вела В. Стандрійчук // Проскурів. – 2007. – 13 верес. – С. 13.

10. Слободянюк Т. Писанка – вічко землі // Подільські вісті. – 2005. – 15 квіт.

11. Борецька Н. «Америка мене обіграла» / розмову вела Н. Захарчук // Є! – 2004. – 4 листоп.

12. Шовкові мандри Надії Борецької / інтерв'ю вела Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2004. – 8 жовт.

13. Скорук О. Коли знак запитання стає знаком оклику... // Колесо. – 2004. – 18 берез.

14. Русанівська Т. Шовкове щастя Надії Борецької // Подільські вісті. – 2002. – 7 трав.

15. Борецька Н. «Якщо ми перейшли у цей світ – ми обрані» / розмову вів А. Мак // Є! – 2001. – 26 берез. – С. 13.

16. Ламонова О. Батики Надії Борецької // Культура і життя. – 1999. – 30 жовт.

17. Борецька Н. Кольори з фантазії / бесіду вів В. Корчак // Хмельниччина. – 1997. – 21 лют.

18. Анева Т. Текстильний поет у «весняному каламбурі» // Проскурів. – 1997. – 28 квіт.

19. Василевський М. Модельєр і живописець об'єдналися // День. – 1997. – 25 черв. – С. 7.

20. Павлович Я. Плетуться з ниток мережива казкові // Ділове Поділля. – 1994. – № 31.

Брикулець Віктор Михайлович

(23.11.1924 р., с. Марківці Деражнянського району Хмельницької області) – живописець, графік, заслужений художник України (2007), кавалер орденів «За заслуги» III ступеня (2009) та II ступеня (2015), кавалер ордена К. Фаберже III ступеня, **член НСХУ з 1999 року.**

У 1951 р. закінчив Харківське художнє училище. У 1951 – 1958 рр. працював у майстернях Товариства художників України, 1958 – 1967 рр. – в Художньо-промислових майстернях Художнього фонду.

З 1968 р. живе і працює в Миргороді (Полтавська обл.), у 1967 – 1984 рр. – старший художник курорту «Миргород».

Портрет Карла Фаберже (2006) став емблемою фірми і візитівкою Меморіального фонду.

В доробку художника – композиції на шевченківську тематику, портрети: українського фольклориста І. Гурина, різьбяра В. Кваші, лікаря І. Зубківського, М. Гоголя, гетьманів Дмитра Апостола та І. Мазепи, меценатки Г. Гулевичівни, діячів української культури В. Кричевського, О. Сластьона та М. Гаврилка, патріарха Мстислава, поетеси Н. Харасайло; краєвиди Полтавщини, Харківщини й Криму.

Твори зберігаються в колекціях музеїв Миргорода, Полтави, Великих Сорочинців, Вовнянки, Києва.

Література

1. Ханко В. М. Брикулець Віктор Михайлович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 3. – С. 455.

2. Брикулець Віктор Михайлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 402.

* * *

3. Ханко В. Чарівні фарби майстра // Прапор Перемоги. – 1978. – 29 верес.

Бринюк Іван Семенович

(06.09.1952 р., с. Панівці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – графік, **член НСХУ з 1990 року.**

У 1986 р. закінчив Український поліграфічний інститут ім. І. Федорова у Львові. У 1976 – 1977 рр. працював оформлювачем на Київському виробничо-рекламному комбінаті, 1988 – 1989 рр. – художній редактор журналу «Барвінок», 1989 – 1990 рр. – художник Київського комбінату монументально-декоративного мистецтва.

Працює викладачем у Київській дитячій художній школі.

У творчому доробку художника – вітражі, мозаїчні панно. Продовжує традиції українського народного іконопису на склі.

Основні твори: «Українські народні думи», «В сім'ї вольній, новій», триптих «Чорнобильська мадонна»; серії – «Герої України в піснях та легендах», «Народні свята», «Очищення»; диптих «Золотий плуг», «Мелодія весни», «Переправа»; «Біля криниці», «Надвечір'я», «Старий пастух», «Ярило», «Сон», «Бог війни»; фрески «Благовіщення» у Михайлівському Золотоверхому соборі.

Роботи зберігаються в музеях України.

Література

1. Бринюк Іван Семенович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 131.
2. Прядко В. М. Бринюк Іван Семенович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3. – С. 460 : фото.

* * *

3. Підгора В. Стилізації Івана Бринюка // Образотворче мистецтво. – 1994. – № 1.

Вербич Олександр Володимирович

(08.02.1965 р., м. Старокостянтинів Хмельницької області) – художник, графік, художник по металу, **член НСХУ з 2002 року**.

У 1985 р. закінчив Одеське художнє училище ім. М. Б. Грекова. Педагоги з фаху – Т. Єгорова, Н. Мартинюк. У 1987 – 1989 рр. працював у монументальному цеху художньо-виробничих майстерень Одеської організації СХУ, 1991 – 1992 рр. – організатор та директор школи декоративно-прикладного мистецтва у с. Самчики Старокостянтинівського району Хмельницької області, з 1992 р. викладав живопис, малюнок і композицію в ДХШ № 2 м. Одеси. У 2014 році закінчив Південноукраїнський національний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського (магістр). Зараз проживає у м. Одеса.

З 1983 р. – постійний учасник виставок живопису та графіки в містах України та Європи. Роботи виконані з металу прикрашають вулиці Одеси, приватні будинки, готелі, магазини.

Основні твори: «Весняне місто» (2009), «Спіла айва» (2010), «Смак кавунів» (2010), «Мальви» (2010), «Килимок з мальв» (2011), «Ранкова прохолода» (2017).

Література

Художник Олександр Вербич [Електронний ресурс] // Alexandr Verbych: UKRAINIAN PAINTING : блог. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://www.verbych-art.com/about>. – Назва з екрана. – Дата перегляду : 2.03.2022.

Вікторжевська Зінаїда Власівна

(25.12.1904 р. (07.01.1905), м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області – 08.11.1985 р., м. Київ) – живописець, **членкиня НСХУ з 1938 року**.

У 1912 – 1920 рр. навчалася в міській приходській початковій та вищій школі. У 1923 р. працювала в театральній майстерні мистецького об'єднання «Березіль»; 1924 – 1930 рр. навчалася в Київському художньому інституті; 1930 – 1933 рр. працювала на Київській кінофабриці «Українфільм» режисером-мультиплікатором. З 1934 р. була на творчій роботі.

Основні твори: «Комсомольський карнавал», «На дитячому майданчику», «Після роботи», «Т. Шевченко читає поему «Сон», «Червоні маки», «За рідну землю», «У прифронтовій хаті», «П. Грабовський у Тобольську», «Музична п'єса», «Квіти і яблука», «Бузок, тюльпани і конвалії», «Півонії і жасмин на блакитному»; портрети – «Дівчинка у віночку», співачки М. Вікторжевської, партизанів Грабчака і Сніжко, «Юний музикант», «Автопортрет», «Автопортрет у синьому», «Дівчина в українському вбранні», «Автопортрет у бордовому», В. Ласкавого, Б. Лятошинського, Г. Петрашевич, Н. Деренівської-Марущенко, О. Іваненко з онукою; серія на тему драми-феєрії «Лісова пісня» Лесі Українки.

Учасниця республіканських і всесоюзних виставок, її твори зберігаються в музеях та приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Література

1. Зінаїда Вікторжевська. Живопис : [каталог] / НСХУ; ред.-упоряд. М. Маричевський. – Київ : Образотворче мист-во, 2002. – 22 с.

* * *

2. Загаєцька О. В. Вікторжевська Зінаїда Власівна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4. – С. 536-537 : фото.

3. Вікторжевська Зінаїда Власівна // Культура Хмельниччини : наук.-іст. вид. / П. Я. Слободянюк. – Хмельницький : Поділля, 1995. – С. 285.

4. Вікторжевська Зінаїда Власівна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 43.

5. Вікторжевська Зінаїда Власівна // Словник художників України. – Київ, 1973. – С. 43-44.

6. Вікторжевська Зінаїда Власівна // Українські радянські художники : довідник. – Київ, 1972. – С. 73.

* * *

7. Гуринова А. Квіти і діти Зінаїди Вікторжевської // Літературна Україна. – 2003. – 11 серп.

8. Загаєцька О. Мовою гармонії. Зінаїда Вікторжевська // Образотворче мистецтво. – 2000. – № 1.

9. Сандул В. У пошуку героїчного: Наші славетні // Прапор Жовтня. – 1985. – 2 берез. – С. 4.

10. Кушнір Борис. Художники і мистецтвознавці з Кам'янця // Прапор Жовтня (Кам'янець-Подільський). – 1973. – 2 берез. – С. 3.

Віньковський В'ячеслав Іванович

(26.05.1950 р., с. Маниківці Деражнянського району Хмельницької області) – майстер художньої кераміки, **член НСХУ з 1993 року**, лауреат Національного симпозиуму гончарства «Опішня – 2000».

У 1976 р. закінчив Ужгородське училище прикладного мистецтва, 1981 р. – Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

З 1989 р. – викладач Ужгородської дитячої школи мистецтв, з 2000 р. – голова секції ужиткового мистецтва

Закарпатської організації Національної спілки художників України.

Працює викладачем кафедри образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва Закарпатської академії мистецтв.

Основні твори: «Джмелине гніздо», «Єгипетська корова», «Пахи моїх предків», «Колесо часу», «Алюзія на тему Марії Приймаченко».

Учасник обласних, всеукраїнських і міжнародних мистецьких виставок, активний учасник симпозіумів художньої кераміки.

Література

1. Юрченко-Микита О. В. Вінковський В'ячеслав Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4. – С. 578 : фото.

2. Вінковський В'ячеслав Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 84.

* * *

3. Приймич М. Діалог із землею В'ячеслава Вінковського // Образотворче мистецтво. – 2009. – № 3. – С. 110-111.

4. Могилевський В. Дещо про «традиції», що їх краще позбутися взагалі // Образотворче мистецтво. – 2007. – № 1. – С. 66.

5. Могилевський В. Гармонія контрасту // Україна. – 2001. – № 11. – С. 56-57.

Вольський Станіслав Францович

(18.07.1943 р., м. Славута Хмельницької області) – художник ужиткового мистецтва, **член НСХУ з 1987 року**, заслужений художник України (2003).

У 1966 – 1970 рр. – навчався у Львівському училищі прикладного та декоративного мистецтва ім. І. Труша. Закінчив відділ художньої обробки металу.

У 1971 – 1977 рр. навчався у Львівському державному інституті прикладного і декоративного мистецтва. У 1977 р. – працював в ювелірній майстерні «Діамант» художником-ювеліром, 1993 – 1994 рр. – запрошений в США фірмою «BRIDGE ATLANTIC CORPORATION» консультантом з емалі та ювелірних виробів, 1990 – 2002 рр. – робота в художньому фонді (м. Львів).

З 2003 р. і до сьогодні викладає на кафедрі художнього металу Львівської національної академії мистецтв.

У 2005 р. – голова секції прикладного мистецтва Львівського відділення Спілки художників, з 2006 р. – доцент кафедри художнього металу ЛНАМ.

Основні твори: «Лісова пісня», «Оплакування», «Сум», «Печіночниця», «Калюжниця болотна», «Кактус», «Фіалки».

Роботи знаходяться в музеях, приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник обласних, республіканських та закордонних виставок.

Література

1. Сухоліт Н. Г. Вольський Станіслав Францович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 139-140 : фото.

2. Вольський Станіслав Францович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 319.

Гаврилов Володимир Олександрович

(23.03.1946 р., с. Заставля Дунаєвського району Хмельницької області) – дизайнер, **член НСХУ з 1985 року**, заслужений художник України (1998).

У 1976 р. закінчив Київський художній інститут. У 1976 – 1977 рр. – архітектор Художнього фонду УРСР «Художпроект», 1977 – 1983 рр. – головний художник Київського обласного виробничого художньо-оформлювального комбінату, 1985 – 1992 рр. – головний художник Київського комбінату монументально-декоративного мистецтва, 1998 – 2003 рр. – головний спеціаліст Державного історико-архітектурного заповідника «Стародавній Київ».

Автор тематичної експозиції «Машинобудування», ескізи проєктів, художнє оформлення міжнародної виставки «Індія – Україна»; виставки «Склопром – 92»; музейні експозиції «До історії самоврядування в Києві»; реконструкції Київського залізничного вокзалу, інтер'єр залу (2-й поверх, праве крило); Музею історії Михайлівського Золотоверхого монастиря у Києві (співавтор); співавтор проєкту, художнє оформлення музею-виставки «Історія будівництва та відновлення Володимирського собору у Херсонесі» та проєкту реставрації макету «Київ 11–12 ст.» у Національному заповіднику «Софія Київська».

Учасник республіканських, всесоюзних мистецьких виставок.

Література

1. Гаврилов Володимир Олександрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 140.
2. Прядко В. М. Гаврилов Володимир Олександрович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 262 : фото.

Галицький Сергій Феодосійович

(12.12.1960 р., м. Хмельницький) – дизайнер, член НСХУ з 1993 року.

У 1986 р. закінчив Харківський художньо-промисловий інститут. У 1988 – 1992 рр. працював у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях.

Основний напрям творчості – проектування інтер'єрів, музейних та виставкових експозицій.

Автор плакату «Море миру», оформлення залів «Селянський побут» і «Вітчизняна війна» Петровського краєзнавчого музею у м. Светлоград Ставропольського краю (Росія), Новоушицького краєзнавчого музею (Хмельницької обл.); концептуальних проектів оформлення забудови смт Вінківці Хмельницької області, бювету санаторію «Товтри» (сmt Сатанів Городоцького р-ну Хмельницької обл.), музею «Літературна Хмельниччина», готелю «Енеїда» (обидва – м. Хмельницький) та ін.

Учасник обласних та республіканських виставок.

Література

1. Сергій Галицький // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 38.
2. Голунський В. М. Галицький Сергій Феодосійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006 – Т. 5. – С. 334 : фото.
3. Галицький Сергій Феодосійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

Галушко Марія Семенівна

(05.10.1937 р., с. Ташки Славутського району Хмельницької області) – майстриня художньої кераміки, **членкиня НСХУ з 1983 року.**

Початкову освіту отримала на Хмельниччині. Після війни працювала у колгоспі.

У 1958 р. приїхала до Києва відбудовувати столицю.

З 1965 р. працювала штукатуром на будівництві Палацу піонерів та школярів у Києві, де під пильною опікою наставників-митців зробила свої перші роботи.

Ім'я Марії Галушко увійшло в художнє життя Києва у 70-х – на початку 90-х рр. ХХ ст. Працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва (кераміка).

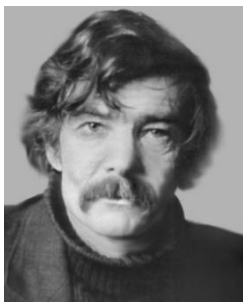
Основні твори: «Троїсті музики», «Казковий звір», «Жінка з поросям», «Музики», «На зелений луг», «Козлик Данилко», «Олень».

Література

1. Прядко В. М. Галушко Марія Семенівна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 355 : фото.
2. Галушко Марія Семенівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 141.
3. Галушко Марія Семенівна // Мистецтво України: біограф. довід. – Київ, 1997. – С. 140.
4. Гура Л. Дивосвіт Марії Галушко // Наука і культура. – 1995. – Вип. 19.

Гандзюк Степан Миколайович

(18.08.1943 р., с. Гальчинці Теофіпольського району Хмельницької області – 05.10.2014 р., м. Миколаїв) – живописець, **член НСХУ з 1993 року**.

У 1969 р. закінчив Одеське художнє училище.

Автор історичних, батальних, жанрових полотен, натюрмортів. Окремі полотна зберігаються у Миколаївському

художньому і краєзнавчому музеях.

Основні твори: «Козацька пісня на березі Південного Бугу», «Народження музики», «Пам'яті С. Макарова», «Пам'яті В. Верещагіна»; серія «Соната».

Учасник обласних, республіканських, всесоюзних мистецьких виставок.

Література

1. Росляков С. М. Гандзюк Степан Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 369 : фото.

2. Гандзюк Степан Миколайович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 366.

Гаркуша Нінель Леонідівна

(26.06.1927 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області – 01.04.2006 р., м. Київ) – майстриня художньої кераміки, **членкиня НСХУ з 1964 року**.

У 1952 р. закінчила Московський інститут прикладного та декоративного мистецтва.

З 1952 р. – науковий співробітник Інституту монументального мистецтва Академії архітектури УРСР; 1963 –

1983 рр. – старший скульптор, керівник групи, головний спеціаліст відділу, завідувач лабораторією монументально-декоративних мистецтв Зонального науково-дослідного інституту типового та експериментального проектування (Київ); 1984 – 1991 рр. працювала в цеху Київського комбінату монументально-декоративного мистецтва, з 1991 р. – викладач Київської середньої школи № 94.

Основні твори: кераміка – «Легенда про Київ», «Збирачка яблук», «Гуцулки», «Переможці», «Весілля», «Перепляс», «Урожай», «Гуцульський танок», «Весна», «Визволення», «Мрії», «Повернення», «Літо», «Адам і Єва», «Індіанка з голубом», «Продавець води»; портрет Т. Шевченка; композиції «Катерина» і «Гайдамаки» (декоративне оздоблення б-ки Палацу культури у м. Нова Каховка Херсонської обл.); барельєф «Будівники Кременчуцької ГЕС»; срібне декоративне блюдо «Київ»; титанова композиція «Серп і молот»; декоративні пласти – «Москалева криниця», «Гопак», «Музика», «Ярослав Мудрий», «Троїсті музики», «Перебендя», «Прометей», «Іхав козак»; монумент Слави у м. Кривий Ріг Дніпропетровської області; оформлення станції Київського метрополітену «Святошин»; панно – «Енергія» на будинку торгового центру в смт Новоукраїнка Київська область, «Чорнобиль».

Учасниця всеукраїнських художніх виставок.

Література

1. Гаркуша Нінель Леонідівна // Художники України : енцикл. довід. – Київ, 2006. – Вип. 1. – С. 152.
2. Прядка В. М. Гаркуша Нінель Леонідівна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 402-403 : фото.
3. Гаркуша Нінель Леонідівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 142.
4. Гаркуша Нінель Леонідівна // Мистецтво України : біогр. довід. – Київ, 1997. – С. 143.
5. Гаркуша Нінель Леонідівна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ;

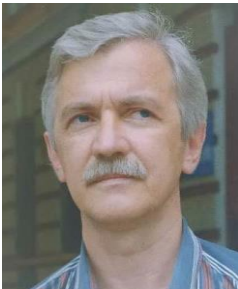
відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 44.

* * *

6. Кушнір Б. Художники і мистецтвознавці з Кам'яця // Прапор Жовтня (Кам'янець-Подільський). – 1973. – 2 берез. – С. 3.

7. Будзей О. Художники-уродженці Кам'яця // Подолянин. – 2007. – 23 лют.

Гасанов Раміз Фірюз-огли

(04.12.1954 р., м. Баку (Азербайджан) – 09.07.2018 р., м. Хмельницький) – скульптор, **член НСХУ з 1992 року.**

У 1977 р. закінчив Бакинське художнє училище, 1988 р. – факультет монументально-декоративної пластики Харківського художньо-промислового інституту.

З 1990 р. працював у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях, з 1993 р. викладав у Хмельницькій дитячій художній школі.

Автор багатьох пам'ятників, монументів, частина з яких встановлена у Хмельницькій області. Серед них – пам'ятник жертвам репресій (м. Старокостянтинів), жертвам голодомору в Україні (м. Волочиськ), погруддя поета В. Булаєнка (с. Чернелівка Красилівського району), пам'ятник полеглим під час Другої світової війни воїнам-односельцям (с. Ружичанка Хмельницького району Хмельницької області, с. Коржівка Старокостянтинівського району та с. Мотрунки Красилівського району), «Свята Трійця»; станкові барельєфи «Венера і грифон», «Орфей та Евридіка», «Вікторія», «Елегія», «Мадонна з немовлям» та ін.

Учасник обласних, республіканських та всесоюзних мистецьких виставок.

Література

1. Кравчук К. Скульптор Раміз Фірюз-огли Гасанов у художньому житті Хмельниччини // Духовні витoki Поділля: митці в історії краю : матеріали IV всеукр. наук.-практ. конф. (м. Хмельницький 13 берез. 2014). – Хмельницький, 2014. – С. 167-169.

2. Соляр О. Майстер пластичних форм: до 60-річчя з дня народження Раміза Фірюза-огли Гасанова // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2014 рік. – Хмельницький, 2013. – С. 143-145.

3. Гасанов Раміз Фірюз-огли // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 22-23.

4. Голунський В. М. Гасанов Раміз Фірюз-огли // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006 – Т. 5. – С. 415 : фото.

5. Гасанов Раміз Фірюз-огли // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

* * *

6. Салій І. Душа і руки творять диво // Подільські вісті. – 2007. – 23 лют.

7. Кулинич В. Відкрийте для себе дивовижний світ пластики і тиші // Проскурів. – 1998. – 24 листоп.

Гігаурі Автанділ Симонович

(10.02.1962 р., м. Душеті (Грузія)) – художник-скульптор, член НСХУ з 1995 року.

У 1981 р. закінчив Брянське художнє училище, 1986 р. – Тбіліську академію мистецтв.

З 1992 р. проживає у місті Хмельницькому. Працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва.

Автор пам'ятних знаків Героям та жертвам Чорнобиля у Хмельницькому, жертвам репресій та голодомору у м. Дунаївці.

Основні твори: «Грузинська боротьба», «Козацькому роду нема переводу», «Галина вода», «Спогади».

Роботи знаходяться в приватних колекціях України, Грузії, США, Німеччини, Норвегії, Швеції, Ізраїля, Польщі, Японії, Росії.

Учасник обласних, регіональних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Гігаурі Автанділ Симонович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 24-25.

2. Автанділ Гігаурі // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 41.

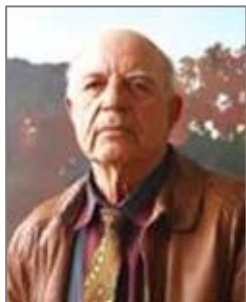
3. Гігаурі Автанділ Симонович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

* * *

4. Кульбовський М. Дві візуальні симфонії Автанділа Гігаурі // Проскурів. – 2011. – 16 черв. – С. 14.

5. Осика В. Тут душі є простір для праці // Хмельницький вечірній. – 2003. – 9 жовт.

Главчев Микола Степанович

(24.08.1927 р., с. Нестерівці Дунаєвського району Хмельницької області – 03.07.2020 р., м. Миколаїв) – живописець, графік, **член НСХУ з 1994 року.**

У 1948 р. закінчив Одеське художнє ПТУ.

З 1948 р. працював у Миколаєві: оформлювачем у художній майстерні комунгоспу, з 1951 р. – у товаристві художників, з 1964 р. – у Миколаївському відділі Художнього фонду СРСР.

Основні твори: ліногравюри – «Вежа Кармалюка», «Народний месник»; офорт «Кушнірська башта»; живопис – «Кам'янець-Подільська фортеця», «Повінь», «Башти Хотинської фортеці», «Діброва», «Старий Хотин», «Козачий дозір», «Журавлі», «Син», «Тихий вечір», «За місяць України-Русі», «Козацька вежа», «Бугогардовський козак у дозорі» (обидва –

1993), «Думи мої, думи», «Гамалія»; ікони – «Микола Чудотворець», «Сергій Радонезький», «Серафим Саровський», «Цілитель Пантелеймон».

Учасник обласних, всеукраїнських і зарубіжних мистецьких виставок.

Література

1. Росляков С. М. Главчев Микола Степанович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 647 : фото.

2. Главчев Микола Степанович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 366.

Голунський Володимир Миколайович

(1.01.1948 р., м. Новоград-Волинський Житомирської області) – мистецтвознавець, **член НСХУ з 1994 року**.

У 1974 р. закінчив факультет теорії та історії образотворчого мистецтва Ленінградського інституту живопису, скульптури і архітектури ім. І. Ю. Рєпіна.

Упродовж 1976 – 1980 рр. працював у правлінні Хмельницької організації Українського товариства охорони пам'яток історії і культури, з 1984 року – мистецтвознавцем Хмельницького обласного оформлювального комбінату, викладачем в дитячих мистецьких навчальних закладах. З 1994 р. працює в Хмельницькому державному центрі естетичного виховання учнівської молоді.

Художній критик, організатор численних виставок учнівської художньої творчості, автор понад 100 публікацій з питань образотворчого мистецтва.

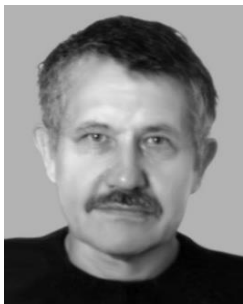
Література

1. Голунський Володимир Миколайович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 26-27.

2. Володимир Голунський // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 43.

3. Голунський Володимир Миколайович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

Гома Олександр Петрович

(08.10.1948 р., с. Степове Близнюківського району Харківської області) – художник-монументаліст, **член НСХУ з 1990 року.**

У 1977 р. закінчив Харківський художньо-промисловий інститут. У 1977 – 1992 рр. працював у Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті.

Роботи художника – інтер'єри громадських будівель міста: розписи у Хмельницькому театрі ляльок, спортивному залі ХНУ, дитячих садочків м. Хмельницького, у Хмельницькій обласній бібліотеці для дітей імені Т. Г. Шевченка; мозаїчні композиції на теми українських народних пісень у ресторані Хмельницького залізничного вокзалу; вітражі – на заводі «Гемп», для музичного училища ім. В. І. Заремби, у кімнаті відпочинку пілотів Хмельницького аеропорту та ін.

Учасник мистецьких виставок.

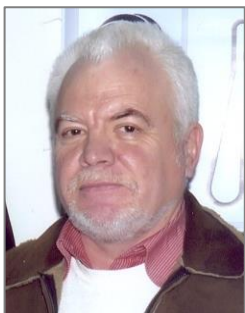
Література

1. Гома Олександр Петрович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 28-29.

2. Голунський В. М. Гома Олександр Петрович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006 – Т. 6. – С. 126 : фото.

3. Гома Олександр Петрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

Грищенко Володимир Васильович

(23.04.1955 р., с. Стяг Щорсівського району Чернігівської області) – живописець, графік, **член НСХУ з 1985 року.**

У 1974 р. закінчив Київський художньо-промисловий технікум, 1984 р. – Київський державний художній інститут. У 1983 – 1986 рр. працював графіком у Житомирських художньо-промислових майстернях, з 1987 р. – у Хмельницьких

художньо-виробничих майстернях.

На даний час – старший викладач кафедри графічного дизайну Київської державної академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука.

Організатор багатьох творчих проєктів. Співзасновник Всеукраїнської бієнале студентського плаката та Всеукраїнської студентської бієнале графічного знака.

Основні твори: плакати – «Майбутнє планети – діти», «Бережіть казкову красу природи», «Пам'яті полеглих будемо гідні», триптих «Космос повинен і буде служити людям», «Наша пісня, наша дума не вмере, не загине», «Час Ноя подібний до нашого!», «Номо sapiens?», «Уклін ветеранам війни», «Наша сила в єдності» (1995); серія графічних портретів «Класики образотворчого мистецтва України» – «Ф. Кричевський», «М. Лисенко», «В. Касіян», «Г. Нарбут», «К. Трохименко», «О. Шовкуненко», «Портрет Тараса Шевченка»; живопис – триптих «Шлях»; серії – «Перевтілення», «Ілюзія».

Роботи художника знаходяться в багатьох приватних галереях за кордоном, а саме: Італії, Франції, Германії, Англії, США, Канади, Чехії, Польщі тощо.

Учасник обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Грищенко Володимир Васильович // Карвасарний В. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 30-31.

2. Володимир Грищенко // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 49.

3. Грищенко Володимир Васильович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

4. Грищенко Володимир Васильович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 56.

Грош Сергій Іванович

(22.11(05.12)1911 р., с. Бражинці Полонського району Хмельницької області – 14.03.1990 р., м. Київ) – художник, живописець, заслужений діяч мистецтв УРСР (1986), **член НСХУ з 1947 року.**

У 1941 р. пішов на фронт.

У 1947 р. закінчив Київський художній інститут. Працював викладачем, а з 1972 р. – професор Київського

художнього інституту.

Основні твори: «Нова сталь», «Сталь і троянди», «Дружба», «Олекса Довбуш», «Вітер з України», «Верховино, мати моя», «Назустріч волі», «Праця мужніх», «Осінь у Пороніно», «Прага, 18 січня 1912 року», «Квіткове дерево», «Море в полудень», «Сільська школа», «Золоті ворота», «Зима», «Ранок на річці Снов», «Ведмідь-гора», «Квіткове дерево».

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Блюміна І. М. Грош Сергій Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 6. – С. 537 : фото.

2. Грош Сергій Іванович // Мистецтво України : біогр. довід. – Київ, 1997. – С. 182.

3. Грош Сергій Іванович // Митці України : енцикл. довід. – Київ, 1992. – С. 191.

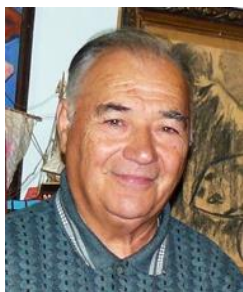
4. Грош Сергій Іванович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 45-46.

* * *

5. Назаренко Є. Живописець із Бражинець // Подільські вісті. – 2010. – 29 верес.

6. Блюміна І. Назустріч волі // Вечірній Київ. – 1964. – 25 серп.

Гульшані Сергій Мамедович (Хосейн-Джафарі)

(30.08.1936 р., м. Пехлева, Іран) – живописець, **член НСХУ з 1995 року.**

У 1957 р. закінчив Тегеранський університет мистецтв.

Працював художником-оформлювачем у Пензенських (РРФСР, 1959 – 1962 рр.) художньо-виробничих майстернях обласного художнього фонду.

У 1963 р. художник пов'язав свою долю з Хмельницьким, звідки родом його дружина. Понад 30 років працював в художньо-виробничих майстернях Хмельницького обласного художнього фонду.

Сьогодні живописець живе і працює за кордоном.

Основні твори: «Родина» (1957), «Іранський зебрак» (1959), «Лист» (1990), «Відпочинок» (1993), «Вечір» (1995).

Роботи зберігаються у приватних колекціях в Україні, Росії, Польщі, Ізраїлі, Німеччині, Франції, США.

Учасник всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Шафінський М. А. Сергій Гульшані. Живопис, графіка : альбом. – Хмельницький, 2018. – 60 с. : фото.

* * *

2. Гульшані Сергій Мамедович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 32-33.

3. Шерстинюк Л. Іранський художник на Поділлі // Педагогіка духовності : зб. наук. пр. в 2-х ч. – Хмельницький, 2012. – Ч. 1. – С. 260-263.

4. Сергій Гульшані // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 51.

5. Гульшані Сергій Мамедович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

* * *

6. Ящишен А. Живопис з любов'ю до людей // Проскурів. – 2016. – 8 верес. – С. 9.

7. Салій І. Про що портрети Сергія Гульшані // Проскурів. – 2015. – 3 верес. – С. 14.

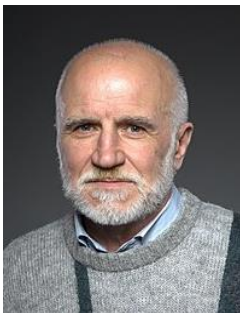
8. Шафінський М. Слово про художника Сергія Гульшані // Проскурів. – 2013. – 5 верес. – С. 14.

9. Гірник П. Портрет, як дзеркало душі: персональна виставка живописця С. Гульшані // Проскурів. – 2011. – 14 лип. – С. 14.

10. Яніцька Н. Талант розквітнув в Україні // Подільський кур'єр. – 2011. – 28 лип. – С. 8.

11. Павлович Я. Доля // Подільські вісті. – 1996. – 13 черв.

Гуменчук Олександр Іванович

(20.01.1952 р., с. Кузнецово Приморського краю (Росія)) – живописець, дизайнер, **член НСХУ з 2002 року**, заслужений художник України (2008).

У 1982 р. закінчив факультет дизайну Латвійської Державної художньої Академії ім. Т. Залькална. З 1982 р. мешкає у м. Хмельницькому.

У 1982 – 1992 рр. працював у Хмельницьких художньо-виробничих

майстернях, 2003 – 2013 рр. – викладач кафедри дизайну ХНУ, з 2013 р. – на творчій роботі.

Працював у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях.

В складі бригади митців працював над створенням першого в країні Музею Голодомору в Україні 1932 – 1933 рр. в Меджибожі (2008).

Основні твори: «Три дерева – три гнізда», «Подільський пейзаж», «Нічна пісня наприкінці дня», «Богородиця».

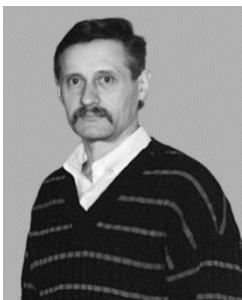
Твори зберігаються у вітчизняних музеях та приватних колекціях України, Росії, Польщі, Німеччини, Угорщини, США та в інших країнах.

Учасник всеукраїнських, регіональних та міжнародних виставок.

Література

1. Гуменчук Олександр Іванович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 34-35.
2. Олександр Гуменчук // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 52.
3. Гуменчук Олександр Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.
* * *
4. Салій І. «Дерево життя» // Проскурів. – 2017. – 19 січ. – С. 8.
5. Салій І. Розгадував «Знаки Землі» Олександр Гуменчук // Проскурів. – 2016. – 21 січ. – С. 9.
6. Слободянюк Т. Український космос Олександра Гуменчука // Подільські вісті. – 2012. – 19 січ. – С. 7.
7. Ніненко Д. Реальність Олександра Гуменчука // Проскурів. – 2012. – 5 січ. – С. 14.
8. Под'япольський В. Мистецький світ Олександра Гуменчука // Проскурів. – 2004. – 21 жовт. – С. 14.

Гуменюк Володимир Петрович

(29.07.1954 р., с. Сохужинці Ізяславського району Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 1990 року.**

У 1983 р. закінчив Одеський державний педагогічний інститут ім. К. Ушинського. Педагоги з фаху – В. Гегеляк, З. Борисяк.

З 1983 р. – викладач живопису у Косівському інституті прикладного та декоративного мистецтва (Івано-Франківської області). Основні твори: «Осінній натюрморт» (1989), «Дівчина з калиною» (1989), «Говерла» (1996), «Прометей» (1997), «Семи-Яр» (1999), «Христос у Карпатах» (2000), «Портрет О. Бердника» (2001).

Дейсун Віктор Миколайович

(22.07.1962 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2000 року** та творчого об'єднання «БЖ-Арт».

У 1976 р. закінчив Кам'янець-Подільську міську дитячу художню школу, 1980 р. – Республіканську художню середню школу ім. Тараса Шевченка в Києві, 1988 р. – Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва (нині – Львівська академія мистецтв).

Працював в інституті «Укрпроектреставрація».

Основні твори: «Цілковита об'єктивність», «Центральна композиція», «Постдепресивний пейзаж», «Сніг сходить», «Складова частина», «Без назви», «Відображення», «Ловлення метеликів», «Легенький вітерець», «Вітер, що розсердився», «Десерт», «Джмелі гудуть», «Ганцюрист», «Неістотна фігуративність», «Ріка бажань», «Хмаринка», «Острів»,

«Ейфорія», «Велика замальовка», «Марево», «Німфа», «П. Васильківський», «Спостереження», «Куб і тінь від нього», «Новий капелюшок», «Німфа», «Торс», «Кришталевий палац – 2»; серії – «Балатонські замальовки», «Письмена».

Картини знаходяться у приватних збірках в Україні, Росії, Польщі, Угорщині, Німеччині, Канаді, США, Ізраїлі, Франції, Великій Британії та Китаї.

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Гордієвич В. Ю. Дейсун Віктор Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2007. – Т. 7. – С. 301-302 : фото.

2. Дейсун Віктор Миколайович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 281.

* * *

3. Будзей О. Митець, що вмів випасати тигрів: ювілеї // Подолянин. – 2012. – 20 лип. – С. 1, 6.

4. Будзей О. Спостереження від Дейсуна // Подолянин. – 2009. – 25 верес. – С. 7.

5. Козаріз О. Живопис і графіка Дейсуна // Край Кам'янецький. – 1992. – 22 лют. – С. 2.

Деркач Микола Іванович

(20.02.1961 р., с. Юровщина Полонського району Хмельницької області) – живописець, професор, **член НСХУ з 2005 року**, заслужений діяч мистецтв України (2013), лауреат Муніципальної премії (2012).

У 1987 р. закінчив Харківський інженерно-будівельний інститут, 1989 – 1991 рр. навчався в майстерні народного художника України А. М. Константинопольського, 2001 р. закінчив Харківський художньо-промисловий інститут. Педагоги з фаху – А. Константинопольський, Б. Колесник, В. Чаус, Є. Жердзицький. З 2001 р. працював у творчій

майстерні Харківської організації Національної спілки художників України, з 2005 р. – викладач кафедр живопису в Харківській академії дизайну і мистецтв (ХДАДМ), 2014 р. – доцент кафедри живопису, заступник завідувача кафедри Харківської державної академії дизайну і мистецтв. З 2014 р. – академік Української Технологічної Академії.

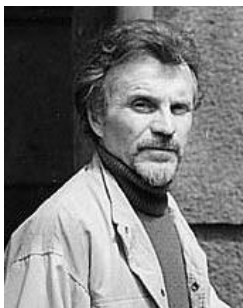
Основні твори: «Карпати. Дощ» (1995), «Квіти осінні» (2000), «Польові квіти» (2003), «Зима в Липцях» (2004), «Після зливи» (2004).

З 1998 р. постійний учасник обласних, всеукраїнських та зарубіжних виставок. Художні роботи знаходяться у музеях України та у приватних колекціях України, США, Германії, Польщі, Ізраїля, Угорщини.

Література

Загаєцька О. У полоні гармонії // Образотворче мистецтво. – Київ, 2006. – № 4. – С. 79 : кольор. іл.

Дзись-Войнаровський Микола Лазарович

(12.03.1944 р., м. Шепетівка Хмельницької області) – графік, дизайнер, **член НСХУ з 1987 року**, лауреат обласної премії ім. Й. Бокшая та А. Ерделі (2001).

У 1963 р. закінчив Ужгородське училище прикладного мистецтва, 1971 р. – Санкт-Петербурзьку художньо-промислову академію, художник-дизайнер.

1963 – 1965 рр. працював викладачем ПТУ, 1971 – 1975 рр. – художником Закарпатського рекламного комбінату, 1977 – 1990 рр. – художником Закарпатського виробничо-художнього комбінату, 1992 – 1999 рр. – заступником директора і викладачем Мукачівської спеціалізованої художньої школи-інтернату, одночасно 1989 – 1992 рр. – у Художньому фонді.

Основні твори: «Автопортрет», «Жіночий портрет», «Молода актриса», «Спомин», «Виноградар», «Чекання», «Щедрий вечір», «Голова пророка», «Молитва», «Двобій»,

«Куточок Кам'янця-Подільського», «Чоловічий портрет», «Важка ноша», «Роздуми»; цикли «Ефемериди», «Духовна війна», «Пророцтва», «Біблійні герої»; серія малюнків «Замок Паланок»; серія «Мукачівський замок».

Роботи зберігаються у музеях України та за кордоном.

Учасник обласних, республіканських, всесоюзних та зарубіжних мистецьких виставок.

Література

1. Вінер Т. Д. Дзись-Войнаровський Микола Лазарович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2007. – Т. 7. – С. 549-550 : фото.

2. Дзись-Войнаровський Микола Лазарович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 86.

Дубровський Олександр Олексійович

(10.06.1949 р., с. Оринин Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 1987 року.**

У 1969 р. закінчив Харківське державне художнє училище.

У період з 1976 – 1985 рр. здійснював далекі творчі поїздки на будівництва Далекого Сходу, металургійні заводи, газопровід «Дружба».

У 1985 – 1993 рр. творча робота за кордоном; 1995 – 2004 (Александрія, Єгипет) – створює мозаїчні панно, купол, орнаменти та нефи в соборі Св. Міни, 2003 – 2005 рр. (Київ, Україна) – виконує мозаїчні картини в Георгієвському соборі Видубицького монастиря.

Основні твори: «Весна», «Дванадцята насосна (Канал Дніпро–Донбас)», «Тиша», «Гасимя», «Осінь», «Сонячний зайчик», «Березень», «Весільний караван», «Храм у Лебедині», «Село Смородине», «Острозький краєвид», «Літо. Седнів», «Сонячний Седнів», «Яблуневий рай».

Учасник республіканських, всесоюзних і зарубіжних мистецьких виставок.

Література

1. Денисенко О. Й. Дубровський Олександр Олексійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2008. – Т. 8. – С. 493 : фото.
2. Бетліємський Фелікс Ярославович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 434.

Євтюхіна Олена Олексіївна

(06.06.1947 р., м. Славута Хмельницької області) – майстриня художнього скла і скульпторка, **членкиня НСХУ з 1989 року.**

У 1974 р. закінчила Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва.

На творчій роботі в м. Львів.

Основні твори: медалі – «І. Федоров-першодрукар», «400 років Букварю», «Кора», «Брат», «Гітарист», «Дівчинка», «Діти і цирк», «Хлопчик із півником», «Живописець І. Сорбинов», «Торс», «Якутка», «Автопортрет», «Дід та онук», «Таня», «Ван Гог», «Інженер Н. Янтуріна», «Родина ульчів», «Скрипалька», «Неля», «Клоун (присвята режисеру театру пантоміми А. Гугніну)», «Фотокор», «Очікування».

Література

1. Сидоренко Г. О. Євтюхіна Олена Олексіївна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2009. – Т. 9. – С. 355 : фото.
2. Євтюхіна Олена Олексіївна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 324.

Єрменчук-Гручман Ганна Михайлівна

(16.06.1969 р., с. Хмелівка Тереховлянського району Тернопільської області) – художниця декоративного розпису, **членкиня НСХУ з 2000 року**, лауреатка обласної премії ім. В. Розвадовського (2012).

У 1989 р. закінчила Косівський технікум народних промислів, у 1996 р. – Українську академію друкарства у Львові.

В даний час працює викладачем малюнку, композиції та скульптури у Волочиській дитячій школі мистецтв, викладає у Центрі розвитку дитини «Калинка» (м. Волочиськ) і у Полянській ЗОШ. У 2005 р. організувала творчу майстерню «Первоцвіт».

Основні твори: «Піє півень, сонцем п'яний», «Там соловейко щebetав...», «Чорні брови – стрічки шовкові...», «Щастя мить», «Годинонька моя», «Соняшник», «Пташка», «Світанки і мереживо казкове» та ін.

Активна учасниця художніх пленерів, всеукраїнських та обласних виставок.

Література

1. Пірошенко С. Народні витоки орнаменталістики подільської мисткині Г. М. Єрменчук-Гручман // Духовні витоки Поділля: митці в історії краю : матеріали ІV всеукр. наук.-практ. конф. (м. Хмельницький 13 берез. 2014 р.). – Хмельницький, 2014. – С. 229-232.

2. Стан Т. С. Єрменчук-Гручман Ганна Михайлівна // Майстри декоративно-прикладного мистецтва Хмельниччини : фотоальбом. – Хмельницький, 2006. – С. 19.

3. Єрменчук-Гручман Ганна Михайлівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 482.

Єршова Інна Володимирівна (Туманова-Єршова)

(05.12.1945 р., с. Доброгорща Хмельницького району Хмельницької області) – художниця декоративно-ужиткового мистецтва, **членкиня НСХУ з 1984 року.**

У 1966 р. закінчила Львівське училище прикладного мистецтва, у 1971 р. – Львівський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва. У 1974 – 1999 рр. – художник Львівської експериментальної кераміко-скульптурної фабрики. З 1999 р. – викладач кераміки і скульптури муніципальної школи мистецтв № 10 у Санкт-Петербурзі.

Основні твори: декоративні рельєфи – «Театр В. Шекспіра», «Цирк», «Материнство», «Хлопчик»; декоративне панно «Дорогами казок» (Львів); набори посуду – «Корівка», «Осінь», «Сосонка», «Польові квіти», «Травичка»; декоративні композиції – «Ліс», «Зима», «Дощ», «Театр», «Урожай», «Небо», «Рілля», «Подорож у горах», «Осіннє поле», «Чим ми наповнимо ці посудини?», «Історія аптекарства у посудинах», «Коріння», «Міфи», «Відоображення», «Дерева», «Спека», «Біля озера», «Дорога», «Старий сад»; цикл «Теракоти»; ваза «Вечір на річці».

Учасниця обласних, всеукраїнських, всесоюзних та міжнародних художніх виставок.

Література

1. Волошин Л. В. Єршова Інна Володимирівна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2009. – Т. 9. – С. 455 : фото.
2. Єршова Інна Володимирівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 324.
3. Голубець О. М. Львівська кераміка / О. М. Голубець. – Київ : Наукова думка, 1991. – 120 с. : іл.

Жаворонков Валерій Павлович

(13.03.1940 р., с. Кам'янка Кам'янець-Подільського району Хмельницької області – 02.10.2016 р, м. Вижниця Чернівецької області) – графік, живописець, педагог, **член НСХУ з 1971 року**, заслужений працівник культури України (2006).

У 1957 – 1962 рр. навчався на відділі художнього килимарства Вижницького училища прикладного мистецтва. У 1962 – 1967 рр. працював учителем малювання і креслення середніх шкіл № 1 і № 2 у Вижниці; з 1962 р. навчався заочно на відділі оформлення друкованої продукції (графіки) Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова у Львові (нині Українська академія друкарства). З 1967 р. працював викладачем рисунку і живопису Вижницького училища прикладного мистецтва (нині Вижницький коледж прикладного мистецтва ім. В. Ю. Шкрібляка); 1981 – 1985 рр. – директор, заступник директора Вижницького коледжу прикладного мистецтва ім. В. Ю. Шкрібляка.

Основні твори: серії – ліногравюр «Карпатська сюїта», акварелей «Осінь у Карпатах» та «Життя, як воно є»; живопис – «Буковинська осінь», серія пейзажів «Буковина трудова», «Осінь у Карпатах», «Натюрморт із лимоном», «Зимова симфонія», «Село в горах», «Двоє», «Троянди», «Гладіолуси», «Т. Шевченко», «Епілог», серія «Буковинське весілля», «Зламана троянда (Н. Яремчук)», «Автопортрет», «Заслужений майстер народної творчості України Ф. Гулей», «Брати», «Б. Хмельницький з полковниками», «Зима. Узлісся», «Розмова».

Література

1. Гужва О. Ф. Жаворонков Валерій Павлович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2009. – Т. 9. – С. 486 : фото.

2. Жаворонков Валерій Павлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 481.

* * *

3. Афанасьєв В. Натхненні партією // Образотворче мистецтво. – 1971. – № 8. – С. 6.

Жулінський Микола Васильович

(07.04.1953 р., у с. Чорна Старокостянтинівського району Хмельницької області) – художник монументально-декоративного мистецтва, живописець, **член НСХУ з 1989 року**, заслужений діяч мистецтв України (2012).

У 1978 р. закінчив Одеське художнє училище ім. М. Грекова, 1985 р. – Харківський художньо-промисловий інститут (нині Харківська академія дизайну і мистецтв).

З 1985 р. працював художником-монументалістом Сумського художньо-виробничого комбінату, з 1994 – 2003 рр. – директор Сумського художньо-виробничого комбінату, викладач, завідувач кафедри «Дизайну» Сумського гуманітарного інституту, університету «Україна»; викладач кафедри образотворчого мистецтва Сумського державного педагогічного університету ім. А. Макаренка.

Основні твори: «Нічні птахи», «Неділя», «Супраментальне».

Роботи зберігаються в музеях України.

Література

1. Гапochenко І. І. Жулінський Микола Васильович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2009. – Т. 9. – С. 673.

2. Жулінський Микола Васильович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 422.

Зима Тетяна Миколаївна

(04.08.1958 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницька область) – художник-монументаліст, живописець, **членкиня НСХУ з 1990 року.**

У 1989 р. закінчила Київський державний художній інститут (нині НАОМА).

У 1984 – 1992 рр. – художник-монументаліст на Київському комбінаті монументально-декоративного мистецтва.

Створює інтер'єри на замовлення.

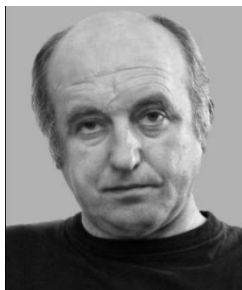
Роботи: «Молодість пізнає світ» (середня школа № 1 у Києві), «Чарівний сад» (Палац піонерів у Хмельницькому), «Біля фонтана», «Медицина і філософія», «Милосердя», «Медицина і наука», «Зцілення», «Медицина і материнство» (Національний медичний університет, Київ).

Література

1. Кравченко О. А. Зима Тетяна Миколаївна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2010. – Т. 10. – С. 576 : фото.

2. Зима Тетяна Миколаївна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 163.

Іванов Сергій Ілліч

(10.09.1957 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – графік, живописець, **член НСХУ з 1999 року**, заслужений художник України (2008).

З 1997 р. – постійний член мистецького фонду Тейлора (Париж, Франція).

У 1973 р. – навчався у Кам'янець-

Подільській міській дитячій художній школі, 1982 р. закінчив Український поліграфічний інститут (м. Львів). У 1995 – 2001 рр., 2004 – 2009 рр. – на творчій роботі. З 2001 по 2004 р. – головний художник видавництва «Світ» (м. Львів). Співпрацює з видавництвами «Каменярь» (м. Львів), «Веселка» (м. Київ), «Таврія» (м. Сімферополь), «Карпати» (м. Ужгород).

З 2009 р. понад 10 років працював викладачем кафедри оформлення й ілюстрації книги Української академії друкарства, розробив декілька потрібних навчальних курсів – «Теорія композиції», «Основи композиції видань» та «Естамп».

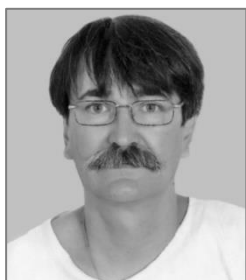
Основні твори: графіка – «Сім вільних мистецтв і наук», «Дракон», «Колесо долі»; живопис – серія «Гуцульська мітологія».

Роботи зберігаються в приватних колекціях в Україні, США, Японії та інших країнах.

Література

1. Нестеренко П. В. Іванов Сергій Ілліч // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2011. – Т. 11. – С. 109-110 : фото.
2. Іванов Сергій Ілліч // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 326.

Ісаєв Андрій Іванович

(10.10.1960 р., м. Красноярськ (Росія)) – живописець, графік, **член НСХУ з 1992 року**. Входить до творчого об'єднання подільських митців «Плоский рів» (1995).

У 1990 р. закінчив Одеське художнє училище ім. М. Грекова.

Живе та працює у м. Хмельницький.

Основні твори: «Загубити одне – значить загубити інше», «Час бути особистістю», «Спадщина», «Не хлібом єдиним...».

Автор декоративно-монументального розпису у молодіжному центрі «Проскурів», розпису у Палаці дитячої та

юнацької творчості (м. Хмельницький), а також багатьох картин, плакатів, які експонувалися на престижних виставках України та за її межами.

Роботи знаходяться у приватних колекціях та музеях України, Росії, США, Японії, Ізраїля, Німеччини, Польщі, Болгарії, Канади.

Лауреат всесоюзних та міжнародних конкурсів.

Література

1. Ісаєв Андрій Іванович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 36-37.
2. Мاستикаш М. В. Ісаєв Андрій Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2011. – Т. 11. – С. 522 : фото.
3. Андрій Ісаєв // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 67.
4. Ісаєв Андрій Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.

Калитко Анатолій Миколайович

(13.07.1942 р., с. Оринин Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2002 року**, заслужений художник України (2013), доцент (2016). Нагороджений Почесною відзнакою МКТ України «За багаторічну плідну працю в галузі культури» (2010), Почесним дипломом Президії НАОМА (2012).

У 1971 р. закінчив Київський державний художній інститут. Педагоги з фаху – К. Трохименко, О. Сиротенко, А. Пламеницький. Викладає рисунок і живопис у Косівському інституті прикладного та декоративного мистецтва Львівської національної академії мистецтв. Учасник вітчизняних та міжнародних художніх виставок з 1965 р.

Створює пейзажі, портрети, натюрморти. Полотна зберігаються у музеях Івано-Франківська, Кам'янця-Подільського.

Основні твори: «Автопортрет» (1969), «Ткаля Г. Василяшук» (1973), «Різьбяр М. Грепиняк» (1980), «Вишивальниця А. Герасимович» (1982), «Сонце сідає. Верховина» (1983), «Золото Карпат» (1997), «Зима в Косові», «Гора Михалкова» (обидва – 1999), «Дорога на Верховину» (2001), «Сонячний день» (2002), «Дорога в селі Річка», «Ранок у горах» (обидва – 2003), «Гуцулка з села Річка», «Весна» (обидва – 2004), «Поет Б. Радиш», «Церква на Карвасарах», «Маки» (усі – 2005), «Лісові квіти», «Водохрестя», «Яблуневий цвіт» (усі – 2006), «Весна на Гуцульщині», «Осінь у Чорногір'ї» (обидва – 2009), «Літо в Космачі» (2010), «Стара фортеця» (2002), «Весна в Карпатах» (2006), «Карпатська осінь» (2010), «Зима. Ворохта» (2011), цикл творів «Із любов'ю до Гуцульщини» (2015), «Полонинські квіти» (2016).

Література

1. Анатолій Калитко. Живопис, графіка : альбом / авт.-упоряд. : В.Молинь, В. Пясецька. – Маріуполь, 2007. – 96 с. : іл.
2. Молинь В. Мелодія живопису Анатолія Калитка / В. Молинь, В. Пясецька. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2012. – 128 с. : іл.
3. Анатолій Калитко. Живопис. Альбом / авт.-упоряд. В. Молинь. – Львів, 2017. – 72 с. : іл.
* * *
4. Сусак К. Художник-живописець, педагог Анатолій Калитко // Вісник Львівської національної академії мистецтв. – 2012. – Вип. 23. – С. 246-251.

Капелюх Микола Кононович

(01.01.1936 р., с. Виселок-Степ Шепетівського району Хмельницької області – 02.04.2008 р., м. Хмельницький) – майстер з художньої обробки деревини і металу, **член НСХУ з 1993 року**, заслужений майстер народної творчості України (1999).

У 1971 р. закінчив Львівський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва за спеціальністю

«Художня обробка дерева».

Після здобуття освіти працював на Хмельницькому художньому виробничому комбінаті Художнього фонду України. З 1988 р. на творчій роботі.

Працював у подільських народних традиціях, створював макітри, цебрики, хлібниці («Чумацький віз», 1993), декоративні тарелі та сувеніри.

Роботи знаходяться у державних установах та приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Література

1. Капелюх Микола Кононович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 38-39.

2. Голунський В. М. Капелюх Микола Кононович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2011. – Т. 12. – С. 242 : фото.

3. Капелюх Микола Кононович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.

* * *

4. Козак Н. Карета Николая Капелюха // Правда Украины. – 2000. – 8 февр.

5. Карась П. Мало стати митцем... // Подільські вісті. – 1999. – 19 листоп.

6. Криленко І. Карети Миколи Капелюха // Хмельниччина. – 1999. – 19 листоп.

7. Чернега М. Фаєтон – до Капелюха! // Україна молода. – 1999. – 8 груд.

8. Карась П. Ех, і мчитья тройка! // Подільські вісті. – 1998. – 6 січ.

Карвасарний Володимир Іванович

(08.03.1949 р., с. Петрашівка Віньковецького району Хмельницької області) – художник, графік, **член НСХУ з 1985 року**, лауреат обласної премії ім. В. Розвадовського (2004), міської премії ім. Б. Хмельницького (1999).

У 1976 р. закінчив Вижицьке училище прикладного мистецтва.

Працював в Хмельницькому: старшим художником-конструктором, керівником групи бюро промислової естетики радіотехнічного заводу (1971 – 1978), оформлювачем художньо-виробничих майстерень (1979 – 1985). З 1985 р. на творчій роботі.

У доробку художника – проекти реконструкцій у Хмельницькій міській раді, Хмельницькій обласній раді, двох залів філармонії, фасаду, фое і танцювальної зали Хмельницького академічного обласного театру ляльок, інтер'єр бальної зали палацу графа Орловського у с. Маліївці Дунаєвецького району, готелю «Енеїда», музею Проскурівського підпілля, музею Героя Радянського Союзу В. Вайсера (у НВК № 10), музею-студії українського фотомистецтва.

Основні твори: плакати – «Інтеркосмос», «Святі реліквії наших батьків», «Завжди разом», «Освенцім – 4 000 000», «Досягнення науки – на захист народу»; картини на філософську тематику «Христос з закритими вустами», «Розп'яття», «Віра», «Трійця», «Благовіщення».

Роботи художника експонуються як в Україні, так і за кордоном.

Учасник республіканських, всеукраїнських, міжнародних виставок та конкурсів.

Література

1. Шафінський М. А. Володимир Карвасарний : альбом. – Тернопіль, 2014. – 96 с. : фото кольор.

2. Володимир Карвасарний. Живопис. Плакат : каталог. – Хмельницький, 2002. – 29 с.

* * *

3. Сковерко Л. М. Багатогранність таланту Володимира Карвасарного: до 70-річчя з дня народження // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2019 рік : реком. бібліогр. довід. – Хмельницький, 2018. – С. 82-85.

4. Карвасарний Володимир Іванович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 40-41.

5. Мельник В. В. Карвасарний Володимир Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2011. – Т. 12. – С. 316 : фото.

6. Володимир Карвасарний // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 69.

7. Карвасарний Володимир Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.

8. Висоцький В. Художник і його життя // Дивокрай : наук.-краєзн. альманах. Вип. 1 : Південно-Східна Волинь. – Хмельницький, 1995. – С. 74-77.

9. Карвасарний Володимир Іванович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 47-48.

* * *

10. Шафінський М. Лаконічність плаката Володимира Карвасарного // Проскурів. – 2018. – 24 трав. – С. 15.

11. Ящишен А. Суспільні проблеми крізь призму плаката: виставка-плакат Володимира Карвасарного // Проскурів. – 2018. – 8 листоп. – С. 14.

12. Володимир Карвасарний – графік, живописець і дизайнер // Проскурів. – 2015. – 2 квіт. – С. 14.

13. Шафінський М. Графіка Володимира Карвасарного в Острозькій академії // Проскурів. – 2012. – 1 листоп. – С. 15.

14. Слово про художника // Проскурів. – 2002. – 6 верес. – С. 14.
15. Карвасарний В. «Намагаюся пізнати світ» / інтерв'ю вела Т. Чернега // Проскурів. – 1999. – 28 лип. – С. 8.
16. Карвасарний В. «Серед усіх якостей в жінці ціную розум» / розмову вів В. Ларченко // Подільський кур'єр. – 1999. – 5 берез. – С. 4.
17. Грошко В. Силою політичного плаката // Корчагінець. – 1985. – 28 лип.
18. Голунський В. Славлячи життя // Корчагінець. – 1985. – 5 січ.
19. Висоцький В. Цей найвимогливіший жанр // Радянське Поділля. – 1984. – 29 квіт.
20. Альтман Р. Прагнення юності // Корчагінець. – 1985. – 18 черв.
21. Карвасарний В. З оптимізмом // Радянське Поділля. – 1981. – 1 січ.

Кирилюк Володимир Якович

(07.06.1946 р., м. Старокостянтинів Хмельницької області – 06.02.2019) – майстер художньої кераміки, живописець, **член НСХУ з 1986 року.**

У 1982 р. закінчив мистецьку студію Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва.

У 1975 – 1992 рр. працював на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті.

Основні твори: «Прилетіла зозуленька та й стала кувати», «Мисливець», «Господиня», «Ласкаво просимо», «Ой їхала Хима до Максима».

Роботи художника знаходяться у приватних колекціях в Німеччині, Польщі, Австралії, Ізраїлі.

Учасник обласних, республіканських, міжнародних виставок.

Література

1. Кирилюк Володимир Якович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 42-43.
2. Голунський В. М. Кирилюк Володимир Якович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2012. – Т. 12. – С. 316 : фото.
3. Кирилюк Володимир Якович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.
* * *
4. Борисенко В. Соняшникове сяйво Володимира Кирилюка // Хмельницький вечірній. – 1995. – 16 груд.

Кислякова Алла Євгенівна

(14.03.1976 р., м. Хмельницький) – живописець, дизайнерка, **членкиня НСХУ з 2017 року.**

У 2008 р. закінчила Мистецький інститут художнього моделювання та дизайну ім. С. Далі (Академія сучасного мистецтва імені Сальвадора Далі) (м. Київ). Педагоги фаху – В. Мовчан, Л. Якимашенко, А. Блудов.

Декілька років працювала дизайнером інтер'єрів. Займалася декоративно-ужитковим мистецтвом, батиком, декоруванням та художнім розписом меблів.

У творчості художниці – українські красвиди, натюрморти, сюжетні роботи, які відображені очима сучасного, молодого мистецтва. Живе та працює у Києві.

Основні твори: «Народження неба» (2013), «Добра звістка» (2014), «Дорога додому» (2014), «Вишневий чай» (2015), «Яблуко розбрату» (2016), «Несподівана зустріч» (2016).

Учасниця всеукраїнських та міжнародних виставок, пленерів.

Кляпетура Іван Васильович

(10.07.1971 р., с. Товтри Заставнівського району Чернівецької області) – художник-монументаліст, скульптор, **член НСХУ з 2017 року**, НСДУ (2018).

У 1965 – 1967 рр. – навчався в Кам'янець-Подільській художній студії, 1971 р. закінчив Одеський державний педагогічний інститут. У 1971 – 1979 рр. – викладав у Кам'янець-Подільській ДХШ. Упродовж наступних років був художником-монументалістом на Чернівецькому художньому комбінаті, 1988 – 1989 рр. повернувся до викладання у Кам'янець-Подільську ДХШ, 1990 – 1998 рр. працював учителем малювання у Кадіївецькій школі Кам'янець-Подільського району.

З 2006 р. – викладач скульптури у Кам'янець-Подільському державному університеті. У 2007 р. започаткував скульптурний симпозиум – PETRAMANIA 2007.

З 2010 р. – член громадської організації митців.

Автор багатьох монументальних творів, станкових портретів та декоративних композицій.

Основні твори: скульптури – «Три мелодії», «Руки», «Музика віків», «Симфонія», «Ольвія»; графіка – «Вогнем і мечем», «Він був Тарасом Бульбою і не тільки...»; живопис – «Тракторист».

Учасник всеукраїнських, обласних, регіональних, міських виставок та пленерів.

Література

1. Кляпетура Іван Васильович // Урсу Н. О. Митці Кам'янця-Подільського: архітектори, мистецтвознавці, художники. – Кам'янець-Подільський, 2016. – С. 119.

* * *

2. Бояршинова В. Завжди натхненний ювіляр // Подолянин. – 2018. – 24 серп. – С. 9.

3. Бояршинова В. Багатогранність і загадки Івана Кляпетури // Подолянин. – 2018. – 22 черв. – С. 7.
4. Будзей О. Митець, що має крила // Подолянин. – 2018. – 21 верес. – С. 2.
5. Будзей О. Поповнення спілки // Подолянин. – 2017. – 20 жовт. – С. 7.
6. Березіна І. Казка казок Івана Кляпетури // Подолянин. – 2014. – 9 трав. – С. 9.
7. Ярова Н. Талант, помножений на дітей і внуків // Подолянин. – 2013. – 11 жовт. – С. 6 : фото.
8. Марковська Н. Кляпетури – живопис і скульптури // Подолянин. – 2009. – 20 листоп. – С. 6.

Кляпетура Сергій Іванович

(16.11.1971 р., с. Кадіївці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – художник, скульптор, **член НСХУ з 2010 року.**

У 1985 р. закінчив Кам'янець-Подільську ДХШ, 1998 – 1990 рр. навчався у Республіканському художньо-педагогічному училищі в Кишиневі МССР на відділенні скульптури, 1996 р. закінчив Львівську національну академію мистецтв, 2006 р. закінчив магістратуру в КіПНУ ім. Івана Огієнка.

З 2006 р. – викладач на кафедрі образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва та реставрації творів мистецтва у КіПНУ ім. Івана Огієнка.

Основні твори: рельєфна композиція св. Апостолів Петра і Павла, церква св. Апостолів Петра і Павла м. Кам'янець-Подільський; пам'ятники – туристу, м. Кам'янець-Подільський, Героям визвольної боротьби українського народу, смт Чермерівці; «Богдан Ступка», «Андрій Курков».

Учасник обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Кляпетура Сергій Іванович // Урсу Н. О. Митці Кам'янця-Подільського: архітектори, мистецтвознавці, художники. – Кам'янець-Подільський, 2016. – С. 121-122.

* * *

2. Нестеровська О. Привіз перемогу з Польщі // Подолянин. – 2017. – 21 лип. – С. 7.

3. Дегтяр К. Сергій Кляпетура прийнятий до Спілки художників // Фортеця. – 2013. – 26 груд. – С. 12 : фото.

Коваленко Леонід Вікторович

(11.06.1946 р., м. Чернівці – 07.11.2021 р., м. Хмельницький) – дизайнер, живописець, **член НСХУ з 1985 року**, Спілки дизайнерів України (2004).

У 1972 р. закінчив Київський художньо-промисловий технікум. У 1974 – 1990 рр. – працював художником-оформлювачем у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях Художнього

фонду України.

З 2004 р. – голова осередку Спілки дизайнерів Хмельницької області, 2011 – 2015 рр. – голова Хмельницької організації НСХУ.

Роботи: проекти оформлення – Шепетівського літературно-меморіального музею М. Островського, Чернігівського літературно-меморіального музею-заповідника М. Коцюбинського, Музею історії міста Хмельницького, кафе «Сатурн», готельно-ресторанного комплексу «Меджибізький замок», історично-культурного комплексу «Аріанська каплиця»; живопис – «Прогулянка», «Робінзон», «Чіо-Сан», «Доли», «Погляд», «Абсурд», «Маска», «Ще свічка не згасла», «Словацькі мелодії», «Світає», «Пташечка», «Лісовик», «Жінка з папугою».

Учасник всеукраїнських, всесоюзних, міжнародних мистецьких виставок.

Література

1. Коваленко Леонід Вікторович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 44-45.
2. Гірник Г. Е. Коваленко Леонід Вікторович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2013. – Т. 13. – С. 446 : фото.
3. Леонід Коваленко // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 72.
4. Коваленко Леонід Вікторович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.
5. Коваленко Леонід Вікторович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 57-58.

Когут Іван Михайлович

(27.09.1947 р., с. Баштанків Одеської області) – майстер декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 1989 року.**

У 1976 р. закінчив Львівський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва.

Після здобуття освіти працював на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті. З 2004 р. – викладач кафедри дизайну ХНУ.

Основні твори: різьблення по дереву – «Музи», «Проскурів», «Космос», «За землю, за волю», «Вічність»; керамічний рельєф-шамот «Мир» у кінотеатрі «Мир»; рельєф по каменю «Природа»; об'ємно-просторова композиція з вітражем «Світ природи» у Будинку природи. Автор монументальних розписів у м. Хмельницький та області, проекту і оформлення музею «Подільська садиба» (с. Пирогово Київської обл.), об'ємно-просторової композиції «Пробудження», «Яблука», низки натюрмортів.

Роботи художника знаходяться у приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Учасник обласних, всеукраїнських, міжнародних виставок.

Література

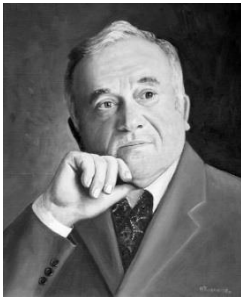
1. Когут Іван Михайлович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 46-47.

2. Голунський В. М. Когут Іван Михайлович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2013. – Т. 13. – С. 589-590 : фото.

3. Іван Когут // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 76.

4. Когут Іван Михайлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.

Козак Іван Павлович

(17.03.1943 р., с. Чешки (нині с. Подоляни) Старосинявського району Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2008 року.**

У 1969 р. закінчив Бакинське військово училище. У 1973 – 1990 рр. на службі у ЗС та структурі МВС України. Живопису навчався у студії Д. Довбошинського. Педагоги з фаху – В. Патик, Д. Довбошинський.

Основні твори: «Незавидна старість» (2004), «Лелеки» (2005), «П-т Героя України Бориса Григоровича Возницького» (2006), «П-т Р. Богатирьової» (2008), «П-т Л. Медвідя» (2008), «П-т академіка Андрія Бокотея» (2008), «Жасмин» (2010), «Соняхи» (1986), «Мати» (1994), «Автопортрет» (1994, 2009), «Роздуми» (1996), «Милостиня», «Останній друг» (обидва – 2002), «Вживання», «Незавидна старість», «Зима в Карпатах» (усі – 2004), «Берези», «Покинута село», «Лелеки» (усі – 2005), «Б. Возницький» (2006, 2010), «Дружина Галина», «З. Кецало», «В. Овсійчук», «В. Чепелик», «Д. Довбошинський» (усі – 2006),

«В. Патик», «В. Гришко» (обидва – 2007), «Гуцул» (2008), «Калина» (2009), «Анастасія», «Ранок», «Вечоріє» (усі – 2012); ікони – «Богоматір», «Ісус Христос» (обидві – 2011).

Окремі полотна зберігаються у Львівській галереї мистецтв, Львівському і Дрогобицькому палацах мистецтв, Хмельницькій галереї мистецтв, Нью-Йоркській картинній галереї.

Учасник міських, обласних, всеукраїнських і міжнародних художніх виставок.

Література

1. Біловус Н. Бентежить душу таїна // Колос. – Стара Синява, 2013. – 7 берез.

2. Марчук Л. «Придворний» живописець-портретист. Іван Козак шукає позитив. І – знаходить! // Віче. – 2010. – № 9. – С. 70-71.

Козлов Валерій Борисович

(18.05.1946 р., с. Ластівці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – живописець, графік, **член НСХУ з 1988 року.**

У 1967 р. закінчив Київський художньо-промисловий технікум. Педагоги з фаху О. Журавель, І. Волкотруб, М. Рапай.

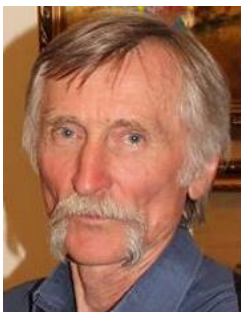
У 1971 – 1986 рр. працював художником-оформлювачем на Чернівецькому художньо-виробничому комбінаті. Займається творчою роботою. Основні напрямки – станкова графіка і живопис в реалістичному стилі. Створює переважно пейзажі.

Твори зберігаються у Чернівецькому художньому та краєзнавчому музеях.

Основні твори: «Осінь пора» (1983), «Перед дощем» (1985), «Тут буде ГЕС» (1985), «Буковинська осінь» (1987), «Теплий день» (1998), «День починається» (2002), «Над озером» (2009), «Берези» (2010).

Учасник всеукраїнських та зарубіжних мистецьких виставок.

Кондратюк Василь Іванович

(23.12.1951 р., с. Славута Віньковецького району Хмельницької області) – живописець, графік, **член НСХУ з 1992 року**, заслужений художник України (2010).

У 1990 р. закінчив Український поліграфічний інститут імені Івана Федорова, факультет графіки. У 1976 – 1978 рр. – художник Житомирського академічного музично-драматичного театру ім. Івана Кочерги, 1978 – 1984 рр. – оформлювач художніх майстерень, 1984 – 1996 рр. – працював на художньо-виробничому комбінаті, 1996 – 1998 рр. – викладач в ПТУ № 17, 1999 – 2008 рр. – головний художник міста, головний спеціаліст при Головному управлінні містобудування та архітектури міськради.

З 2007 р. – голова Житомирської організації НСХУ.

Основні твори: живопис – «Буря пройшла», «Повоєнна весна», «Забута Богом», «Шалений біг», «Літній день», «Батьківський сад», «Троїсті музики», «Весни примари», «Маки цвітуть», «Холодний день», «Було колись в Україні...», «Барви бабиного літа», «Квітуча оселя», «Півники», «Мелодія квітучої весни», «Польові маки», «Розмова з вічністю», «Марічка», «Біля річки», «Розмова з осиротілою хатиною», «Храм на Подолі», «Бузковий подих», «Мої хризантеми», «Карпатський мотив», «Тиша на кордоні», «Негода»; графіка – серія ліногравюр «Життя»; акварелі «Буря пройшла», «Останній сніг», «Повоєнна весна», «Мелодія ночі», «Ніч на Замковій горі», «Зимова соната», «Осінні квіти», «Квітує м'ята»; ілюстрації – до збірки українських народних казок «Чарівна скрипка», «Зоряна сівба: Поезії» О. Косенка, «Вірність: Поезії» А. Малиновського, «Тато пуцка приніс» С. Штатської.

Учасник міських, обласних, всеукраїнських мистецьких виставок.

Література

1. Савченко В. З. Кондратюк Василь Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14. – С. 266 : фото.

2. Кондратюк Василь Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 78.

* * *

3. Троян С. Зупинена на мить монументальність природи // Субота. – 2002. – 31 січ.

Коренчук Василь Михайлович

(25.08.1950 р., с. Джурджівка Новоушицького району Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2006 року.**

Закінчив курси художників-оформлювачів при Жданівському міськкомі КПУ (нині Маріуполь Донецької області, 1978). Педагоги з фаху – А. Безбатько, П. Кот. У 1971 – 2000 рр. працював художником-оформлювачем на заводі «Азовсталь».

Основна галузь – станковий живопис (портрет, пейзаж, натюрморт) у реалістичному стилі.

Основні твори: «Вулиця Малофонтанна» (1998), «Падають яблука», «Осінній мотив», «Призовська зима» (усі – 2003), «Чорнобривці» (2004), «Вилкове» (2008), «Азовське море» (2010), «Польові квіти», «Вечір на річці Кальміус», «Хресто-воздвиженська церква в Кам'янці» (усі – 2011), «Квіти Приазов'я», «Подільське село Загоряни», «Подільський вечір», «Донецький ставок» (усі – 2012).

Учасник міських, обласних, всеукраїнських, міжнародних мистецьких виставок з 1973 року. Окремі роботи зберігаються у Донецькому, Маріупольському і Бердянському (Запорізької області) художніх музеях.

Корнєв Володимир Маркович

(30.10.1935 р., с. Сміле Слов'яносербського району Луганської області – 27.10.2018 р., м. Хмельницький) – художник, скульптор, **член НСХУ з 1977 року.**

У 1962 р. закінчив Луганське художнє училище, факультет скульптури Київського державного художнього інституту.

З 1962 – 1995 рр. працював у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях.

Автор понад 20-ти пам'ятників, монументальних фігурних композицій і погрудь. Окремі роботи митця зберігаються у Хмельницькому краєзнавчому музеї, Національному історико-архітектурному заповіднику «Кам'янець» у місті Кам'янець-Подільський, Державному історико-культурному заповіднику «Межибіж» у селищі міського типу Меджибіж.

Учасник обласних, всеукраїнських, всесоюзних і міжнародних виставок.

Література

1. Голунський В. М. Корнєв Володимир Маркович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14. – С. 512 : фото.

2. Корнєв Володимир Маркович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 50-51.

3. Корнєв Володимир Маркович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.

* * *

4. Тимошенко Т. «І на тім рушникові...» // Радянське Поділля. – 1989. – 19 серп.

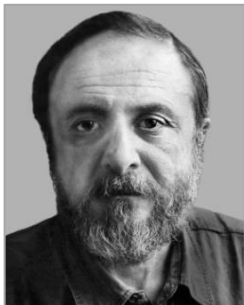
5. Крочек Я. Землякам-героям // Пам'ятники України. – 1981. – № 1. – С. 59.

6. Крочек Я. І заговорить камінь... // Корчагінець. – 1979. – 13 січ.

7. Висоцький В. Осягаючи прекрасне // Радянське Поділля. – 1978. – 13 жовт.

8. Німенко А. Активніше розкривати світ сучасника // Образотворче мистецтво – 1978. – № 6. – С. 14.

Коровушкін Юрій Іванович

(23.06.1949 р., м. Хмельницький) – скульптор, **член НСХУ з 1987 року**.

У 1971 р. закінчив Одеське художнє училище. У 1976 – 1990 рр. – працював на Донецькому художньо-виробничому комбінаті.

На творчій роботі. Переможець конкурсу на кращий проект ескізу пам'ятника воїнам 4-го гвардійського козацького корпусу – визволителям Донецької області під час 2-ї світової війни (2003), 1-а премія виставки-конкурсу «Донецьк і донеччани» (2005 – 2006, 2008).

Основні твори: станкової скульптури – «Подруга», «Ранкова гімнастика», «Іра», «Акробати», «Материнство», «Доньки», «Струмки», «Сатир та німфи», «Річка Вовча», «Л. Підкопаєва», «Сонечко», «Реквієм», «Донецькі скульптори І. Князев і В. Лютий», «Первісток», «Пам'яті Г. Олемпіюка», «Почесна громадянка Донецька О. Ісимбаєва», «Донецька весна», «Рятівники», «Адам і Єва», «С. Прокоф'єв», «М. Луческу – стратег перемоги».

Учасник всеукраїнських, всесоюзних мистецьких виставок.

Література

1. Клименко Р. Г. Коровушкін Юрій Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14. – С. 548 : фото.

2. Коровушкін Юрій Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 70.

Корчовий Василь Іванович

(23.05.1962 р., с. Божиківці Деражнянського району Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 1989 року**, заслужений художник України (2013).

У 1989 р. закінчив Київський державний художній інститут. Живе та працює в м. Київ.

Володар Гран-прі Всеукраїнської триєнале «Скульптура – 2005».

Основні твори: скульптура – «Дана», «Орфей», «Евридика», фонтан «Амур із лірою» (Національна філармонія України у Києві), «Оголена», «Та, яка сидить», «Клоун», «Деметра», «Купальниця», «Портрет», «Вакханка», «Літо», «Торс архаїчний», «Натура», «Вітвар Діоніса»; фонтан «Дракон»; пам'ятник Г. Сковороді (Хмельницький); різьблення – «Гетьманський трон», інтер'єри Верховного Суду України; живопис – «Д. Мазаненко», «Дружина», «Великий Кримський каньйон», «Латаття».

Література

1. Онищенко В. А. Корчовий Василь Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14. – С. 628 : фото.

2. Корчовий Василь Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 179.

* * *

3. Онищенко В. Вимогливий до творення краси // Образотворче мистецтво. – 2010. – № 2/3.

4. Корчовий В. Василь Корчовий: «Мої роботи – це милування красою витворів природи, творами старих майстрів і майстрів теперішніх...» // Проскурів. – 2009. – 20 серп. – С. 9.

Косарева Ніна Сергіївна

(27.10.1947 р., м. Ярославль (Росія) – 19.09.2012 р., м. Хмельницький) – художниця декоративно-ужиткового мистецтва, **членкиня НСХУ з 1976 року**, НСМНМУ (2003), заслужений майстер народної творчості України (1982). Нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня (1997). Лауреатка обласної премії ім. В. Розвадовського (2004), міської премії ім. Б. Хмельницького.

З 1965 р. працювала модельєром на Чернівецькій шкіргалантерейній фабриці. У 1969 р. закінчила Київську професійно-технічну школу взуттєвиків. З 1971 р. працювала на Чернівецькому художньо-виробничому комбінаті Художнього фонду УРСР художником-прикладником по художній обробці шкіри.

У 2000 р. у м. Хмельницький створена іменна «Галерея-студія Н. С. Косаревої» (Проскурівська, 67), де майстриня творила в період із 1999 до 2012 року.

Основні твори: ансамблі «Червона рута», «Золота осінь», комплект «Карпати», серія вітальних адрес «Ювілей», футляр для поздоровлень «Барвінок», сумки – «Полонина», серія «Ювілейні», папки «Ювілейні адреси», шкатулки «Молодіжні».

Учасниця всеукраїнських, всесоюзних, міжнародних мистецьких виставок.

Література

1. Кульбовський М. Майстриня від Бога: до 70-річчя з дня народження Ніни Сергіївни Косаревої // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2017 рік : реком. бібліогр. довід. – Хмельницький, 2016. – С. 178-180.

2. Дугасва Т. І. Косарева Ніна Сергіївна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14. – С. 641 : фото.

3. Косарева Ніна Сергіївна // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 52-53.

4. Косарева Ніна Сергіївна // Видатні діячі культури та мистецтв Буковини : біобібліогр. довід. – Чернівці, 2010. – Вип. 1. – С. 293-294 : фото.

5. Стан Т. С. Майстри декоративно-прикладного мистецтва Хмельниччини : фотоальбом. – Хмельницький, 2006. – С. 24 : фото.

6. Косарева Ніна Сергіївна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.

7. Косарева Ніна Сергіївна // Лауреати обласних премій Хмельниччини : біобібліогр. покажч. – Хмельницький, 2004. – С. 136-137.

8. Кульбовський М. Буйноцвіт мережив Косаревої // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2. – С. 97-99.

9. Косарева Ніна Сергіївна // Хто є хто на Хмельниччині : довід.-біогр. вид. – Київ, 2003. – Вип. 1. – С. 100 : фото.

10. Кондратюк В. Полум'я серця в поезії шкіри // Літопис Хмельниччини : краєзн. зб. – Хмельницький, 2001. – С. 75-79.

11. Косарева Ніна Сергіївна // Жінки України : бібліогр. енцикл. слов. – Київ, 2001. – 215 : фото.

12. Косарева Ніна Сергіївна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 58-59.

* * *

13. Хмельничани вшанували пам'ять Ніни Косаревої // Проскурів. – 2014. – № 15. – С. 9.

14. Слободянюк Т. «Відпусти мене, доле, на волю...» // Подільські вісті. – 2014. – 29 квіт. – С. 4.

15. Не стало Ніни Косаревої // Проскурів. – 2012. – 20 верес. – С. 3.

16. Слободянюк Т. «Темна нічка гори вкрила...» // Подільські вісті. – 2012. – 23 жовт. – С. 1.

17. Кабачинська С. Ніна Косарева: у єдиному зразку // Є Поділля. – 2007. – 10 жовт. – С. 4.

18. Захарчук Н. Секрет успіху, або Три «невідповідності» Ніни Косаревої // Є! – 2004. – 2 груд. – С. 6.
19. Слободянюк Т. Золотий жовтень Ніни Косаревої // Подільські вісті. – 2002. – 25 жовт.
20. Кабачинська С. Світ Косаревої / С. Кабачинська // Є! – 2002. – 30 жовт. – С. 6.
21. Кабачинська С. Аристократка з Купецької вулиці // Дзеркало тижня. – 2001. – 10 лют. – С. 16.
22. Чорнобай Л. Світ краси Ніни Косаревої // Є! – 2000. – 19 січ. – С. 15.
23. Кульбовський М. Буйноцвіт мережив Косаревої в її іменній галереї-студії // Проскурів. – 2000. – 15 верес. – С. 14.
24. Слободянюк Т. Княжі будні, проте без суєти // Подільські вісті. – 2000. – 19 груд.
25. Кульбовський М. «Вона створила себе саму невтомною працею» // Є! – 2000. – № 121. – С. 14.
26. Слободянюк Т. Самотність і любов Ніни Косаревої // Подільські вісті. – 1998. – 26 трав.
27. Слободянюк Т. День з Ніною Косаревою // Подільські вісті. – 1997. – 12 верес.
28. Кабачинська С. Це – Косарева // Проскурів. – 1997. – 10 верес.
29. Кабачинська С. Талант відчувати красу // Корчагінець. – 1990. – 4 берез.

Косницька Неоніла Ігорівна

(21.01.1962 р., с. Богданівці Деражнянського району Хмельницької області) – живописець, графік, **членкиня НСХУ з 1992 року.**

У 1985 р. закінчила Далекосхідний інститут мистецтв (м. Владивосток). У 1995 – 1997 рр. працювала у Магаданському училищі мистецтв заввідділом дизайну; 1998 – 2003 рр. – секретар організації НСХУ.

З 2003 р. – викладач дизайну і живопису Житомирського технологічного коледжу.

Учасниця вітчизняних і зарубіжних мистецьких виставок.

Основні твори: «Сестра», «В автобусі», «За лаштунками», «Вечір у В. Козіна», триптих «Урочиста стихія», «Новий Вавилон», «Не хлібом єдиним...», «Пісок та каміння», «Ave Maria», «Літургія», «Останні промені», «Марєво», «Напередодні Купальської ночі», «Пробудження», «Покинута», «Старий млин», «Тіні родинного гнізда», «Шлях до послуху», «Таємниця золотої ночі», «Миттєвість осені», «Подих життя», «Радість польоту», «Час повернення додому», «Зародження», «Чумацький Шлях»; графіка – «Жовтий гарбуз», «Спокуса».

Окремі роботи зберігаються у Магаданському музеї, Муніципальному музеї Анкориджа (шт. Аляска, США).

Учасниця вітчизняних і зарубіжних мистецьких виставок.

Література

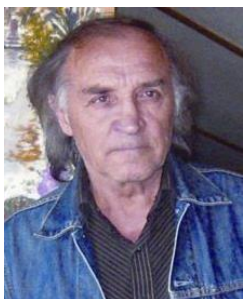
1. Вишневецька І. О. Косницька Неоніла Ігорівна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14. – С. 682 : фото.

2. Косницька Неоніла Ігорівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 79.

* * *

3. Соболівська Л. Косницька Неоніла Ігорівна // Художники України. – 2007. – № 27. – С. 3-31.

Косович Віталій Якович

(10.06.1939 р., м. Славута Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2010 року**, лауреат літературно-мистецької премії імені Георгія Гараса (1998), лауреат премії імені О. Киселиці (2019).

У 1963 – 1968 рр. – студент живописного відділення Одеського художнього училища ім. М. Б. Грекова.

У 1975 р. закінчив художній факультет Одеського педагогічного інституту ім. К. Д. Ушинського. У 1955 – 1956 рр. – робітник Славутського склозаводу, 1956 – 1958 рр. – працював на Київському м'ясокомбінаті, у 1958 – 1962 рр. – авіасигнальник Міністерства оборони м. Львів, 1962 – 1963 рр. – художник-оформлювач Славутського районного Будинку культури. З 1968 року – викладач Хмельницької дитячої художньої школи, 1969 – 1978 рр. у м. Вижниця (Чернівецької обл.) – викладач училища прикладного мистецтва. З 1978 року – старший викладач дитячої художньої школи у м. Вижниця.

Основні твори: «Лукаш і Мавка» (1970), «Буковинські ткалі» (1975), «Автопортрет» (1984), «Дружина» (1985), «Осінь у Карпатах» (1986), «Великодній натюрморт» (1994), «Письменник І. Гришин-Грищук» (1995), «Повінь на Черемоші» (1999), «Околиці селища Космач» (2000), «Роксолана» (2007), «Замок князів Острозьких. 14 ст.»», «Кругла Башта. 16 ст.» (обидва – 2012), «Вижницький дворик» (2013).

Учасник обласних, всеукраїнських мистецьких виставок з 1970 року.

Література

1. Косович В. Я. Моя чарівна Вижниця : (живопис) : альбом. – Вижниця : Черемош, 2017. – 55 с. : іл.
2. Наталія Ч. Вижницький літопис. – Чернівці : Місто, 2003. – С. 31, 32, 49.

* * *

3. Гришин-Гришук І. Я довіряю своїй художній інтуїції
// Буковинське віче. – 1999. – 19 черв.

Кравець Дмитро Михайлович

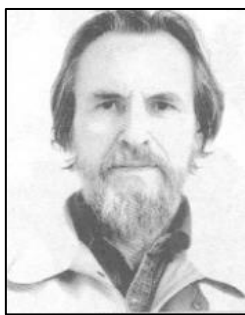
(10.03.1989 р., смт Чоповичі Житомирської області) – живописець, **член НСХУ з 2015 року.**

У 2013 р. закінчив Кам'янець-Подільський національний університет ім. І. Огієнка.

Основні твори: «Церква на Закарпатті» (2012), «Чеське містечко» (2013), «Риба» (2012), «На варті» (2013), «Вірменські дзвіниці» (2013), «Час збирати каміння» (2014), «Татарів навесні» (2014).

Учасник мистецьких виставок.

Кравець Сергій Ісакович

(04.04.1939 р., с. Дашів Іллінецького району Вінницької області) – живописець, **член НСХУ з 1991 року**, член творчого об'єднання подільських митців «Плоский рів» (1995).

У 1970 р. закінчив Ярославське художнє училище. У 1970 р. – викладач дитячої художньої школи у м. Воркута (РФ), 1979 р. – художник художньо-виробничих майстерень, 1988 – 1991 рр. працював на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті.

Основні твори: «Ранній сніг», «Липень у тундрі», «Переможець», «Вечір у Карпатах», «Реквієм», «Пам'ять», «Срібний натюрморт», «Святковий натюрморт», «Бабине літо», «Стара лампа», «Осіньна вистава».

Твори знаходяться у музеях, галереях та приватних колекціях України, Польщі, Німеччини, Канади.

Учасник обласних, всеукраїнських мистецьких виставок.

Література

1. Мاستикаш М. В. Кравець Сергій Ісакович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 15. – С. 117 : фото.
2. Кравець Сергій Ісакович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 26-27.
3. Кравець Сергій Ісакович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 483.
* * *
4. Козак І. І так хотілось малювати // Голос України. – 2009. – 22 січ. – С. 20-21.
5. Слободянюк Т. Осінь як ідеальна ностальгія // Подільські вісті. – 2001. – 11 жовт.
6. Шевчук В. Духовна сила і талант // Зоря. – 1996. – 24 лют.

Кравченко Ольга Андріївна

(01.01.1944 р., с. Новодубище Красилівського району Хмельницької області) – живописець, **членкиня НСХУ з 2005 року.**

У 1968 р. закінчила Київський національний університет ім. Т. Шевченка. Відтоді працювала коректором, кореспондентом та редактором у видавництвах журналів «Ранок», «Молодь», «Барвінок». Пізніше захопилася живописом і почала працювати у стилі імпресіонізму.

Виставкову діяльність розпочала в 1989 р. в Києві. Основні твори: «Свято» (2001), «Зимова фантазія» (2001), «Відгасло літо» (2002), «Випав сніг» (2004), «Квітуча долина» (2004), «Під покровом сакури» (2006), «Забуті хати» (2008).

Полотна художниці зберігаються у музеях історії Києва та історії мистецтв, а також у музеї Палацу Парламенту в Румунії.

Учасниця всеукраїнських, республіканських і міжнародних виставок.

Література

1. Косюк Г. Душа наповнена талантом // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2019 рік. – Хмельницький, 2018. – С. 61-62.

2. Прядко В. М. Кравченко Ольга Андріївна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. – С. 145.

* * *

3. Диченко І. Акорди кольору та ритму // Образотворче мистецтво. – 2008. – № 1.

4. Кочережко Н. Маковий цвіт Ольги Кравченко // Вітчизна. – 1996. – № 5-6.

Кукуруза Сергій Васильович

(03.02.1906 р., с. Подільське Кам'янець-Подільського району Хмельницької області – 26.08.1979 р., м. Кам'янець-Подільський) – графік, **член НСХУ 1972 року.**

Навчався у Приворотській церковнопарафіяльній і трудовій школах, з 1921 р. в Кам'янець-Подільській художньо-промисловій школі.

У 1927 р. – на військовій службі. У 1930 – 1934 рр. – навчання в Київському художньому інституті, 1936 р. – перевівся в Московський художній інститут ім. Василя Сурикова.

З 1941 р. жив в Актюбінську (Казахська РСР), викладав в Актюбінському педагогічному училищі. У 1972 р. переїхав у Кам'янець-Подільський. Викладав у Кам'янець-Подільській міській дитячій художній школі.

Розробив для Хмельницької обласної наукової бібліотеки імені М. Островського екслібрис.

Твори: серії – «Громадянська війна», «Червона армія», «Поділля», «Т. Шевченко в Казахстані», «Шевченківські місця у Казахстані», «Алма-Ата», «Актюбінську – 100 років», «Кам'янець-Подільський», «Подільські красиви»,

«Шевченківські місця в Кам'янці-Подільському», «По Дністру», «30 років Перемоги»; ліногравюри – до поеми «Гавриліада» О. Пушкіна, повісті «Сорочинський ярмарок» М. Гоголя; «Автопортрет», «М. Островський», «А. Бринський», «З. Рибчинська»; серія «Книжкові знаки».

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Бучковський В. Й. Кукуруза Сергій Васильович – відомий художник – графік України та Казахстану // Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка : зб. за підсумками звіт. наук. конф. викладачів, докторантів і аспірантів, 3-4 берез. 2020 р. / М-во освіти і науки України, Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка. – Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Поділ. нац. ун-т, 2020. – Вип. 19. Т. 1. – С. 182-184.

2. Бучковський В. Й. Творча співпраця художників-графіків С. В. Кукурузи та Б. М. Негоди // Збірник наукових праць молодих вчених Кам'янець-Подільського національного університету ім. Івана Огієнка / М-во освіти і науки України, Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка. – Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка, 2017. – Вип. 8. – С. 86-87.

3. Ільїнський В. М. Сергій Васильович Кукуруза – художник-педагог // Духовні витоки Поділля: педагоги в історії краю : всеукр. наук.-практ. конф. – Хмельницький, 2013. – С. 213-217.

4. Данилюк Л. М. Меджибізька фортеця у гравюрах Сергія Кукурузи // Стародавній Меджибіж в історико-культурній спадщині України : матеріали П'ятої наук.-краєзн. конф. : наук. вісн. / Держ. іст.-культ. заповідник «Межибіж». – Хмельницький ; Меджибіж : Мельник А. А., 2011. – Ч. 2. – С. 338-343.

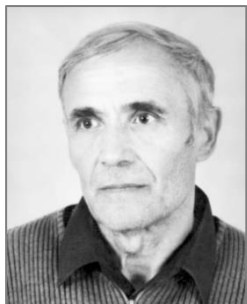
5. Співець Подільської землі // 20 літ служіння Клію. – Хмельницький-Меджибіж : ПП Мельник, 2010. – С. 93-94.

6. Архітектурні пам'ятники Поділля: альбом ліногравюр С. Кукурузи / Управління культури, туризму і курортів Хмельниц. облдержадмін. – Хмельницький : [б. в.], 2007. – 44 с.

* * *

7. Гавришук А. Митець-графік: до 110-річчя від дня народження Сергія Кукурузи // Край Кам'янецький. – 2016. – № 13. – С. 5.

Купчишин Володимир Маркович

(01.02.1941 р., с. Теліжинці Ізяславського району Хмельницької області) – художник декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 1995 року.**

У 1971 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва за фахом інтер'єр та обладнання. Направлений на роботу у Волинські художньо-виробничі майстерні (м. Луцьк). З 1975 р. працював у Вінницьких художньо-виробничих майстернях.

Основні твори: «Дума про хліб», «Муза», «Пори року», «Дударик», «Ритми», «Козацька дума». Деякі роботи зберігаються у приватних колекціях в Україні, США та Німеччині.

Учасник обласних та республіканських виставок.

Література

1. Присяжна Ю. В. Купчишин Володимир Маркович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16. – С. 177 : фото.

2. Купчишин Володимир Маркович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 43.

Левенцов Віталій Васильович

(29.07.1959 р., с. Грицьків Городоцького району Хмельницької області – 02.04.2008 р., м. Хмельницький) – монументаліст, живописець, художник декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 1997 року.**

Закінчив факультет графіки Південноукраїнського університету ім. К. Ушинського (м. Одеса).

У 1982 – 1986 рр. працював у м. Астрахань (Росія); 1989 – 1998 рр. – на Одеському виробничому художньо-оформлюваному комбінаті, у дитячій художній школі м. Кілія.

Відомий живописними полотнами: «Вершниця», «На золотих вітрах», «Скитська дівчина».

Серед робіт важливе місце займають батйки. Основні з них: «Вечором синім», «Вічний мотив», «Діалог», «Бесіда», «Жінка з вуаллю», «Роксолана», «Передчуття», «Перетворення», «Весняна елегія», «Айша», «Передчуття», «Ольга», «Арлекін».

Учасник обласних, всеукраїнських та республіканських виставок.

Література

1. Мاستикаш М. В. Левенцов Віталій Васильович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 16. – С. 640 : фото.

2. Левенцов Віталій Васильович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 26-27.

3. Левенцов Віталій Васильович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

* * *

4. На вершині кар'єри? // Подільський кур'єр. – 1999. – 12 лют. – С. 3.

5. Рожко-Павленко Л. Ф. Вся Європа знає Левенцова // Ровесник. – 1998. – 29 трав.

6. Майстер батyku // Хмельницький вечірній. – 1998. – 12 черв.

7. Марчук В. Дивуючи світ і себе // Хмельниччина. – 1998. – 18 груд.

Левич Яким Давидович

(16.02.1933 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області – 29.07.2019 р., м. Київ) – графік, живописець, **член НСХУ з 1967 року**.

У 1961 р. закінчив Київський художній інститут (нині – НАОМА).

Графік та ілюстратор дитячої літератури у видавництві «Веселка».

З 1974 р. – головний художній редактор журналу «Малюток». У 1970-і рр. ілюстрував дитячі повісті Г. Тютюнника.

Один із провідних представників українського андеграунду кінця 1960 – першої половини 80-х рр.

Основні твори: «Трамвайчик», «Київський похорон», цикл «Біблійний» («Диспут», «Нагірна проповідь», «Йов», «Туманний ранок»), «чорні» полотна («Хворий собака», «Сліпий», «Бесіда», «Жниця»). Автор скульптурних рельєфів пам'ятного знака «Менора» у Бабиному Яру в Києві (1991, у співавторстві з архітектором Ю. Паскевичем та сином О. Левичем).

Твори зберігаються в музеях та приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Учасник республіканських, всесоюзних мистецьких виставок.

Література

1. Складенко Г. Я. Левич Яким Давидович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16. – С. 673-674 : фото.

2. Левич Яким Давидович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 190.

3. Левич Яким Давидович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 50.

* * *

4. Будзей О. Художники-уродженці Кам'янця // Подолянин. – 2007. – 23 лют.

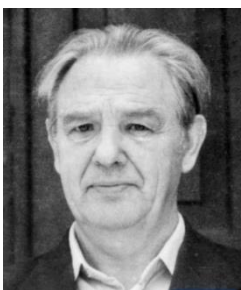
5. Вергеліс О. Портрет художника в юності. Боровський. Підсумок сезону / О. Вергеліс, Л. Журавльова // Дзеркало тижня. – 2006. – № 23.

6. Троє з шістдесятих // Культура і життя. – 1991. – 24 серп.

7. Журавель О. В полоні ностальгії // Культура і життя. – 1985. – 10 лют.

8. Кушнір Б. Художники і мистецтвознавці з Кам'янця // Прапор Жовтня. – 1973. – 2 берез. – С. 3.

Лесь Володимир Степанович

(10.05.1927 р., с. Андрійківці Хмельницького району Хмельницької області – 12.07.2007 р., м. Хмельницький) – живописець, **член НСХУ з 1978 року**. Лауреат обласної премії ім. В. Розвадовського (2002) та міської премії ім. Б. Хмельницького (1997).

Учасник Великої Вітчизняної війни. Навчався в Московському народному університеті ім. Н. Крупської.

У 1956 р. закінчив Одеське художнє училище. Відтоді працював у майстернях Художнього фонду УРСР: у Хмельницькому (1956 – 1957, з 1967), у м. Шепетівка (Хмельницька обл., 1958), Вінниця (1959 – 1967).

У 1976 – 1985 рр. разом із художниками Олександром Кисельовим та Леонідом Бессарабою, створив п'ять діорам в Шепетівці, Острополі, Старокостянтиніві, Хмельницькому,

Летаві, присвячених визволенню Хмельниччини від німецько-фашистських загарбників.

Домінуюча тема його робіт як художника-баталіста – Друга світова війна, через яку пройшов сам.

Основні твори: «За зразкову службу», «Кобзар», «Просили батько й мати...», «Шана хлібові», «Автопортрет», «Нашого полку прибуло», «А мати жде», «У грізну годину 1941 року», «Комсомолець двадцятих», «Ромашки», «Марія з Ісусом», «Перший Президент України М. Грушевський», «Посівальники», «Карпати», «Т. Шевченко у Кам'янці-Подільському в 1846 році», «Річка Смотрич», «Сільський млин», «Яблука», «Наташа», «Устим Кармалюк – месник Поділля»; серія «Види Хмельницького».

У творчому доробку художника – близько 250 полотен, 13 персональних та понад 60 колективних виставок.

Література

1. Володимир Лесь: нариси, інтерв'ю, статті / М. М. Кульбовський. – Хмельницький : А. Цюпак, 2007. – 50 с. : фото.

* * *

2. Мاستикаш М. В. Лесь Володимир Степанович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 17. – С. 113 : фото.

3. Лесь Володимир Степанович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 58-59.

4. Федорук Ю. І. Художник-літописець Поділля Володимир Лесь // Матеріали III науково-краєзнавчої конференції «Місто Хмельницький в контексті історії України». – Хмельницький, 2011. – С. 612-617.

5. Кульбовський М. До щему в серці – його Поділля // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2007. – Кн. 4. – С. 10-13.

6. Лесь Володимир Степанович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

7. Кульбовський М. Сонцесяйність його палітри // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2. – С. 182.

8. Лесь Володимир Степанович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 50-51.

* * *

9. Кульбовський М. Володимир Лесь – літописець героїзму подолян: до 85-річчя від дня народження художника // Проскурів. – 2012. – № 19. – С. 14.

10. Прибузький М. Пам'яті славетного художника-земляка // Прибузька зоря. – 2009. – 13 листоп. – С. 5.

11. Кульбовський М. «На могилі моїй посадить молоду яворину...»: з останньої світлини, ніби з потойбіччя, звертається до нас талановитий худож. В. Лесь увічнити пам'ять про нього // Проскурів. – 2007. – 19 лип. – С. 14.

12. Кульбовський М. Сонцесайність його палітри // Проскурів. – 2002. – 24 трав. – С. 14.

13. Бубен І. Живопис одкровення Володимира Леся // Проскурів. – 2000. – 29 верес. – С. 14.

14. Карась П. Його душа в пейзажах рідного міста // Подільські вісті. – 2000. – 20 січ.

15. Петренко К. Експонує сім'я Лесів // Подільські вісті. – 1998. – 1 трав.

16. Карась П. Сонцепоклонник // Подільські вісті. – 1997. – 22 трав.

17. Майстер тематичної картини // Хмельницький вечірній. – 1997. – 30 трав.

18. Дмитренко В. У творчому зеніті // Радянське Поділля. – 1987. – 12 черв.

19. Сваричевський А. Сонце наливо на вінця // Радянське Поділля. – 1981. – 25 верес.

20. Романюк В. Світ, який творимо // Радянське Поділля. – 1979. – 4 листоп.

21. Височецький В. Жити покликання // Радянське Поділля. – 1978. – 16 серп.

22. Фесенко А. Головна тема – сучасність // Радянське Поділля. – 1972. – 29 груд.

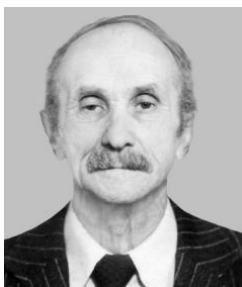

23. Площінський А. І на тім рушникові... // Радянське Поділля. – 1971. – 23 трав.

24. Фесенко А. Мовою пензля // Радянське Поділля. – 1971. – 16 квіт.

25. Горошко М. Вернісаж художників Хмельниччини // Радянське Поділля. – 1971. – 3 лют.

Ліщинер Михайло Іванович

(23.04.1912 р., м. Тирасполь, Молдова – 29.10.1992 р., м. Львів) – живописець, **член НСХУ з 1954 року.**

У 1926 – 1931 рр. навчався в Кам'янець-Подільському художньо-промисловому технікумі, 1945 р. закінчив Київський художній інститут (нині НАОМА).

Учасник Другої світової війни.

У 1948 – 1956 рр. – викладач Інституту прикладного та декоративного мистецтва (м. Львів), 1954 – 1972 рр. працював у Художньому фонді. На творчій роботі.

Основні твори: «Спомин. Тут поховано серце М. Кутузова», «Натюрморт з оселедцем», «Поети», «Повернення», «Біля дзеркала», «Бережіть мир», «Мелодія», «Автопортрет», «Дівчина з казки», «Натюрморт із червоною рибкою», «Натюрморт із квіткою», «Евакуація», «Циганка», «Містечко», «Кераміка», «Сон у зоряну ніч», «Відпочинок», «Дівчина», «Цирк», «Блазень», «Очікування», «Натюрморт зі статуеткою», «Пісня», «Вечір», «Індія», «Побачення», «Весілля», «Мадонна», «Силач», «Орнамент», «Більярдист», «Натюрморт із лимоном»; серії розписів у Львівському інституті – «Герої Шевченкових творів», «Минуле і сучасне українського народу».

Роботи зберігаються у Львівській галереї мистецтв, Національному музеї у Львові, Хмельницькому, Кишинівському художніх музеях, приватних збірках.

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Ліщинер Михайло Іванович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 59.
2. Ліщинер Михайло Іванович // Словник художників України. – Київ, 1973. – С. 134.

Луць Сергій Васильович

(10.07.1971 р., с. Товтри Заставнівського району Чернівецької області) – художник-майстер по металу, художник-графік, **член НСХУ з 2017 року**, Спілки дизайнерів України з 2018 року, громадської організації «Арт-простір» (спілка художників м. Кам'янець-Подільський) (2010).

У 1991 р. закінчив Вижиницьке училище прикладного мистецтва ім. В. Ю. Шкрібляка, 1993 – 1999 рр. навчався в Українській академії друкарства (м. Львів). В цей період викладав у Хотинській дитячій художній школі, 2012 – 2015 рр. – аспірант Львівської національної академії мистецтв, 1999 – 2018 рр. – викладач декоративно-прикладного мистецтва Кам'янець-Подільського коледжу культури і мистецтв, спеціаліст вищої категорії, викладач-методист.

З 2018 р. – старший викладач кафедри образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва та реставрації творів мистецтва Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Автор понад 30 публікацій у наукових фахових збірниках України, а також міжнародних та публіцистичних видань, галуззю досліджень яких є сучасне українське ювелірне мистецтво.

Учасник всеукраїнських, регіональних, обласних, міських художніх виставок та пленерів.

Література

1. Луць С. В. Класичний ювелірний дім «Лобортас» і українське ювелірство кінця ХХ – початку ХХІ століття : монографія / С. В. Луць. – Кам'янець-Подільський : Аксиома, 2021. – 280 с. : фото. – (Проект «Енциклопедія художнього металу»).

* * *

2. Луць Сергій Васильович // Педагогічний факультет: історія та сучасність : монографія. – Кам'янець-Подільський, 2018. – С. 295-296.

3. Луць Сергій Васильович // Урсу Н. О. Митці Кам'янця-Подільського: архітектори, мистецтвознавці, художники. – Кам'янець-Подільський, 2016. – С. 146-147.

Любий Володимир Корнійович

(18.05.1963 р., м. Хмельницький) – графік, **член НСХУ з 1992 року**.

У 1987 р. закінчив архітектурний факультет Київського художнього інституту.

У 2001 р. – асистентура-стажування у Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури. У 1991 – 1999 рр. – майстер літографії Експериментальної творчої графічної майстерні Київської організації НСХУ, 2002 – 2011 рр. – викладач літографії Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури.

Створює композиції на абстрактні теми у техніках літографії, офорта, монотипії.

Основні твори: літографії – «Нічний вітер зірвав квітку», «Сліпий дзвін сонячної зливи», «Хід сонця і місяця», квадриптих «Календар», «Рівновага руху»; офорти – «Врівноваження протилежностей», «Адам і Єва»; монотипії – «Розділення цілого», триптих «Трансфокація»; акрил – «Чумацький Шлях», «Золота вертикаль», «Золота горизонталь», «Точка перетину», «Стан переходу»; інкрустовані рельєфи – «Вертикальний розвиток», «Взасмодія».

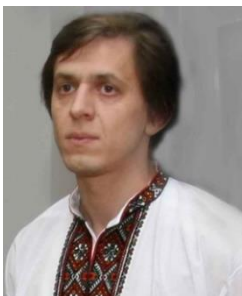
Учасник всеукраїнських, зарубіжних мистецьких виставок і симпозіумів.

Література

1. Якутович С. Г. Любий Володимир Корнійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16. – С. 296 : фото.

2. Любий Володимир Корнійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 196.

Мазур Богдан Миколайович

(06.07.1969 р., м. Хмельницький) – скульптор, **член НСХУ з 1999 року**, заслужений художник України (2003), народний художник України (2009), лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка (1999).

У 1992 р. закінчив Одеське художнє училище ім. Грекова, у 1997 р. – Українську Національну академію мистецтв, 2000 р. – аспірантуру при Академії. Викладач Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури.

Основні твори: композиції – «Гість», «Оксана», «Сон», «Шлях. Поцілунок Юди», «Ностальгія», «Апофеоз натовпу», «Дивлячись на воду», «Водоноша», «Георгій Переможець», «Ода Одесі», «Гетьмани. Молитва за Україну»; пам'ятники – С. Параджанову (Київ), жертвам репресій «Ангел» (Хмельницький), «Кіт Пантелеймон» (Київ), Т. Шевченку (Кам'янець-Подільський), В. Чорноволу; надгробок В. Чорноволу (Київ).

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Рожко-Павленко Л. Ф. Мазур Богдан Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18. – С. 492-493 : фото.

2. Мазур Богдан Миколайович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 197.

* * *

3. Слободянюк Т. Богдан Мазур – народний художник України // Подільські вісті. – 2009. – 5 лют.

4. Добровольський В. Князі Коріатовичі повертаються в Кам'янець: на конях. У цьому їм допоможуть скульптори Микола і Богдан Мазури // Подільські вісті. – 2009. – 5 лют.

5. Слободянюк Т. «А ще ж додому, ой як далеченько! Дороги дві – небесна і земна...»: Богдан Мазур та його монументальна композиція «Віра. Надія. Любов» // Подільські вісті. – 2007. – 17 трав.

6. Слободянюк Т. Сага про полонянку, або Чи повернеться до Хмельницького «Віра. Надія. Любов»? // Подільські вісті. – 2006. – 2 берез.

7. Чернюк Р. Богдан Мазур – автор пам'ятника В'ячеславу Чорноволу // Проскурів. – 2006. – 31 серп.

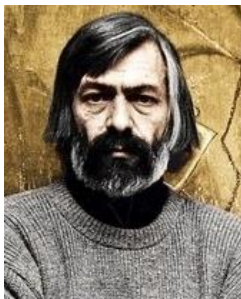
8. Яремчук А. Тому, хто проламував стіни тоталітаризму // Українська культура. – 2006. – № 9.

9. Мосесова Ю. Ода рідній землі: молодий скульптор Богдан Мазур – про час, творчість і патріотизм // Українська культура. – 2004. – № 1. – С 22.

10. Щегельська О. Богдан Мазур – наймолодший Заслужений художник в Україні // Є! – 2003. – 31 лип.

11. Рожко-Павленко Л. Мистецька родина Мазурів // Образотворче мистецтво. – 1995. – № 2.

Мазур Микола Іванович

(02.01.1948 р., Краснодарський край (Росія) – 10.10.2015 р., м. Хмельницький) – скульптор-монументаліст, живописець, графік, **член НСХУ з 1999 року**, заслужений художник України (1996), лауреат Республіканської премії ім. М. Островського (1989), обласних імені Т. Г. Шевченка (1993), ім. В. Розвадовського (1995), ім. Я. Гальчевського (2003).

У 1968 р. закінчив Одеське художнє училище ім. М. Б. Грекова. У 1968 – 1979 рр. викладав у Хмельницькій дитячій художній школі, з 2002 р. – старший викладач фахових дисциплін відділення «Дизайн» ХНУ, з 2004 р. – доцент кафедри дизайну ХНУ, з 2006 р. – керівник навчально-творчої майстерні ХНУ.

Твори: скульптурні композиції для парків м. Хмельницького – «Веселий потяг», «Гармонія», «Сад», «Радість»; оформлення дитячого автомістечка, «Політ на повітряній кулі», «Космос», «Гніздо», «Лісник»; пам'ятник Героям Небесної сотні; живопис – «Доля», «Сівач»; триптих «Попіл сподівань», «Вогняна ніч»; цикл «Подільська рапсодія», «Подоланка», «Гори», «Схід сонця», «Двоє», «Люда», «Спогад про Люду»; серія «Революція Гідності» та ін.

Роботи митця зберігаються в музеях та приватних колекціях міст України, Росії, Болгарії, Сербії, США, Бельгії, Німеччини, Ізраїля, Литви, Польщі, Канади.

Репродукції його творів включені в престижні каталоги, що видавалися в Україні та за кордоном.

Учасник обласних, всеукраїнських і міжнародних виставок.

Література

1. Микола Мазур. Кн. 4 / ред. журн. «Образотворче мистецтво» НСХУ ; ред. М. Маричевський. – Київ : Софія, 2005. – 136 с. : фото кольор. – (Наш час – наш простір).

* * *

2. Рожко-Павленко Л. Ф. Мазур Микола Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18. – С. 497 : фото.

3. Молитва Миколи Мазура за Україну : зб. ст., присвяч. творцеві Музею пам'яті Голодомору 1932 – 1933 років на Хмельниччині народному художнику України Миколі Івановичу Мазуру. – Хмельницький, 2015. – 106 с. : фото кольор.

4. Мазур Микола Іванович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 62-63.

5. Мазур Микола Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

6. Мазур. М. Калинові острови Миколи Мазура // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2 – С. 185.

7. Рожко-Павленко Л. Микола Мазур // Хмельниччина: роки становлення та поступу (1937 – 1997) : матеріали Всеукр. наук. історико-краєзн. конф. – Хмельницький, 1997. – С. 122-128.

* * *

8. Світловська Л. Нове життя занедбаних фігур: фігури з металобрухту Миколи Мазура // Проскурів. – 2020. – 19 берез. – С. 9.

9. Рага В. С. Народний художник Микола Іванович Мазур // Подільська старовина : вісн. Держархіву Хмельниц. обл. – 2017. – № 1. – С. 327-330.

10. Собкович О. Творчість родини Мазурів – душа та присвята Україні // Образотворче мистецтво. – 2017. – № 2. – С. 115-117.

11. Салій І. Теплий слід зірок Мазурів // Проскурів. – 2017. – 23 листоп. – С. 6.

12. Жужа К. Металева гармонія Миколи Мазура. Художник перетворив тонни металобрухту на феєрію пластики і кольору // Сімейна газета. – 2016. – 4 лют. – С. 4 : фото кольор.

13. Теленько Б. Віра, Надія, Любов Миколи Мазура // Проскурів. – 2016. – 13 жовт. – С. 14 : фото.

14. Гірник П. Про що слово словиться...: пам'яті Миколи Мазура // Подільські вісті. – 2016. – 12 січ. – С. 4.

15. Соляр О. Істинно народний художник // Проскурів. – 2016. – 6 жовт. – С. 14.

16. Демків Б. Земля і космос Миколи та Людмили Мазурів... // Проскурів. – 2015. – 17 груд. – С. 14.

17. Слободянюк Т. Подзвін і молитва // Подільські вісті. – 2015. – 22 груд. – С. 4.

18. Слободянюк Т. Він учив нас бачити душу // Подільські вісті. – 2015. – 13 жовт. – С. 4.

19. Салій І. Микола Мазур: «Творили б, як на крилах, – буденність підтинає» // Проскурів. – 2015. – 25 черв. – С. 14.

20. Гришук Б. Доки стоятиме місто // Подільські вісті. – 2015. – 22 груд. – С. 3.

21. Мазур М. «Якщо не поважатимеш місце, де народився, тобі буде погано скрізь» / з нар. худож. України розмовляла Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2013. – 12 лют. – С. 8.
22. Марцонь В. Микола Мазур: мій секрет тільки в тому, що я «вкакую» // Всім. – 2013. – № 46.
23. Захарчук Т. Микола Мазур: «Мистецтво повинно давати людям надію» // Газета Поділля. – 2012. – 30 серп. – С. 8 : фото.
24. Про присвоєння звання «Почесний громадянин міста Хмельницького» Мазуру Миколі Івановичу: рішення № 4 дев'ятнадцятої сесії Хмельниц. міської ради від 29.08.2012 р. // Проскурів. – 2012. – 20 верес. – С. 12.
25. Мазур М. Художник, курган, місто / з нар. худож. України розмовляла Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2012. – 18 жовт. – С. 1.
26. Мазур М. «Ті, хто не вижив у голод, благають про пам'ять» / інтерв'ю з заслуж. худож. України вів М. Жила // Є Поділля. – 2010. – 27 трав. – С. 6.
27. Віра, Надія і Любов Миколи Мазура / з нар. худож. України розмовляла Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2010. – 4 листоп.
28. Грибінюк А. Рецепт щастя від художника // Всім. – 2009. – 7 жовт. – С. 9.
29. Слободянюк Т. Народний художник України Микола Мазур: моя спроба – це намагання зрозуміти те, що відбувалося з моїм народом // Подільські вісті. – 2008. – 30 жовт.
30. Слободянюк Т. Мазури: від родини – до плеяди // Подільські вісті. – 2008. – 25 січ.
31. Чернюк Р. Сузір'я талантів в одній родині // Проскурів. – 2008. – 24 січ. – С. 14.
32. Жужа К. Родина Мазурів відкрила спільну виставку // Всім. – 2008. – 23 січ. – С. 19.
33. Яровенко Т. Одне небо й земля на двох // Є! Сімейна. – 2007. – 15 берез.
34. Жужа К. «Небо і земля» очима родини Мазурів // Всім. – 2007. – 14 берез.

35. Шестопал Н. Небо та земля Миколи Мазура // Всім. – 2007. – 2 трав.
36. Михайленко В. Гран-прі Миколи Мазура // Подільські вісті. – 2007. – 27 верес. – С. 1.
37. Жила М. Спадок Миколи Мазура // Місто. – 2006. – № 66. – С. 5.
38. Маричевський М. І небо і земля Миколи Мазура // Образотворче мистецтво – 2004. – № 3. – С. 44-47.
39. Слободянюк Т. Микола Мазур і Хмельницький: вчора, сьогодні, завтра // Подільські вісті. – 2003. – 5 черв.
40. Мазур М. «Маємо дбати про майбутнє» / розмову з худож. вів В. Бендюг // Проскурів. – 2002. – 12 лип. – С. 14.
41. Мазур М. У мене є ким і чим пишатися / бесіду з скульптором вів П. Вергелес // Пульс. – 2002. – 25 лют.
42. Мазур М. «Я горджуся своїм сином!» / розмову з скульптором вів В. Бендюг // Проскурів. – 2002. – 15 лют. – С. 14.
43. Кульбовський М. Калинові острови Миколи Мазура // Проскурів. – 2001. – 23 лют. – С. 14.
44. Мазур М. Ангел, як альтернатива «лобовому» рішення / розмову з заслуж. худож. України вела Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2000. – 27 квіт.
45. Шостацький М. Карби і кольори художника // Поділля. – 1999. – 1 січ.
46. Слободянюк Т. «Є лише одна річ, яка не змінюється – бажання пізнавати світ» // Голос України. – 1998. – 6 лют. – С. 16.
47. Гірник Г. Слово про майстра / Г. Гірник // Проскурів. – 1998. – 11 груд. – С. 7.
48. Матусяк Т. Авангард Миколи Мазура // Кам'янець-Подільський вісник. – 1998. – 20 черв. – С. 8.
49. Слободянюк Т. Є лише одна річ, яка не змінюється: бажання пізнавати світ // Подільські вісті. – 1997. – 30 груд.
50. Мазур М. Час визначає... / розмову з заслуж. худож. України вів В. Дмитрик // Подільська панорама. – 1997. – № 2.
51. Багатство Миколи Мазура // Проскурів. – 1997. – 10 груд.

52. Ільчук С. Мистецтво залишатися собою // Проскурів. – 1997. – 24 трав.

53. Колесніченко Т. Акварелі, що виринають із дна снів // Проскурів. – 1996. – 14 груд.

54. Слободянюк Т. Печальний, з очима своїх картин Микола Мазур // Подільські вісті. – 1996. – 10 груд.

55. Мазур М. «Бути для когось хірургом найбільша небезпека» / бесіду з худож. вела О. Клейменова // Проскурів. – 1995. – 25 лют.

56. Мазур М. «Людей без культури не нагодуєш» / бесіду з худож. вела С. Кабачинська // Радянське Поділля. – 1991. – 14 трав.

57. Олійник С. Вікна в Україну // Радянське Поділля. – 1991. – 29 листоп.

58. Вітковський В. Живе у Хмельницькому майстер // Молодь України. – 1990. – 23 січ.

Мазур Петро Андрійович

(09.07.1923 р., с. Вишнопіль Старокостянтинівського району Хмельницької області – 27.08.2008 р., м. Львів) – скульптор, **член НСХУ з 1967 року**, заслужений художник України (1992).

У 1956 р. закінчив Львівський інститут декоративного і прикладного мистецтва.

Основні твори: пам'ятники – Б. Хмельницькому, Т. Шевченку (Львівська обл.); «М. Павловський»; меморіал солдатам і підпільникам-партизанам 1944 року, «Шанувальниця книг» (Канада); композиції – «Приборкувачі надр», «Непрочитана книга», «Людина і світ».

Учасник обласних, всеукраїнських художніх виставок.

Література

1. Микита О. Т. Мазур Петро Андрійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18. – С. 4 : фото.

2. Мазур Петро Андрійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 334.

3. Мазур Петро Андрійович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 51.

Майко Олександр Федорович

(11.07.1922 р., с. Нове Поріччя Городоцький район Хмельницька область – 12.09.1979 р., м. Львів) – скульптор, **член НСХУ з 1950 року.**

Учасник Другої світової війни.

У 1953 р. закінчив Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва.

У 1960 – 1970 рр. працював на Львівському художньо-виробничому комбінаті.

Твори: станкової скульптури – «Селянин», «К. Маркс», «В. Ульянов»; пам'ятники – загиблим землякам у Сокалі, у смт Гніздиць, селах Кнісело, Орів; В. Леніну в Унгенах у Молдові; І. Солтису в с. Кузьмін у Молдові; «Борцям за владу Рад» в Кишиневі; К. Марксу в Кишиневі; першим комсомольцям у с. Яструбичі; Герою Радянського Союзу С. С. Пустельникову в с. Варяж; меморіальний комплекс на честь радянських солдат у Кишиневі.

Учасник республіканських та закордонних художніх виставок.

Література

1. Бадяк В. П. Майко Олександр Федорович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18. – С. 522 : фото.

2. Майко Олександр Федорович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 51.

Марчук Володимир Миколайович

(23.01.1949 р., с. Москалівка Ярмолинецького району Хмельницької області) – живописець, майстер монументального розпису, **член НСХУ з 1999 року.**

У 1968 р. закінчив Ужгородське училище прикладного мистецтва.

З 1970 р. працював художником-монументалістом у Художньому фонді УРСР м. Хмельницького. З початку 1990 р. на творчій ниві.

Автор робіт: «Йшла до нього, зачарована струною», «Плин часу», «Братчики», «Молода родина», «Сльози України» та ін.

Його мозаїки прикрашають дитячий садок радіозаводу; рельєф «Декоративні ритми» – школу-інтернат для дітей-сиріт у с. Вовковинці Деражнянського району; розпис «Родина» – шкільну світлицю с. Мацьківці Хмельницького району; розпис «Українські письменники і поети» – магазин «Книжковий світ» у Хмельницькому.

Учасник обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Мاستикаш М. В. Марчук Володимир Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 19. – С. 343-344 : фото.

2. Марчук Володимир Миколайович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 64-65.

3. Володимир Марчук // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 101.

4. Марчук Володимир Миколайович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

Мастикаш Михайло Васильович

(23.07.1946 р., с. Лисець Дунаєвецького району Хмельницької області) – живописець, графік, **член НСХУ з 1986 року**, лауреат обласної премії ім. В. Розвадовського (2006), лауреат регіонального рейтингу популярності «Людина року – 2004» в номінації «Громадський діяч».

У 1975 р. закінчив Київський поліграфічний факультет Українського поліграфічного інституту ім. І. Федорова (нині Українська академія друкарства) у Львові.

Працював у Хмельницькому: з 1968 р. – у художньо-виробничих майстернях, у 1985 – 1989 рр. – головний художник, 1989 – 1993 рр. співпрацював із видавництвами, з 1993 р. – директор підприємства «Творчість», одночасно з 1998 р. – голова благодійного фонду добра і мудрості, 2001 – 2020 рр. – голова обласної організації НСХУ.

Основні твори: плакати – «Автографи Олімпіади», «Олімпіада – 80», «До землі з ласкою – відповідь казкою», «9 травня 1945», «Земля для плуга, а не для ракет», «Землю-матір поважайте, діти», «Хто з мечем до нас прийде – від меча і загине», «Алкоголь – ворог здоров'я», «Під маскою науково-технічного прогресу», «Дутий авторитет боїться всього гострого», «Не робіть спробу вирішувати нові проблеми старими методами», «Обережно – СНІД»; ілюстрації до казки «Побратими»; графічна серія «Історико-архітектурні пам'ятки Поділля»; оформлення книг – «Под скипетром Романових: Исторические очерки 1613 – 1913 гг.», «Вихор Чорнобиля» Г. Лящука, «Надвечір'я», «Подільська осінь» П. Карася, «Лугова незабудка» М. Мачківського; живопис – «Мелодії міста», «Тиша», «Ластівка», «Оптимізм – крила для польоту», «Забудьмо про злість».

Створив понад 20 міських, сільських і родинних гербів, герб Хмельницької області та герб рідного села.

Твори зберігаються в музеях та приватних колекціях багатьох країн світу.

Учасник мистецьких конкурсів, численних міжнародних, республіканських і обласних виставок.

Література

1. Голунський В. М. Мастикаш Михайло Васильович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2018. – Т. 19. – С. 436 : фото.

2. Мастикаш Михайло Васильович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 66-67.

3. Михайло Мастикаш // Хмельницький в іменах. Митці довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 102.

4. Мастикаш Михайло Васильович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

5. Медведюк Г. В. Михайло Васильович Мастикаш – художник, наш земляк // Дунаєвеччина очима дослідників, учасників і свідків історичних подій : зб. наук.-краєзн. праць. – Кам'янець-Подільський, 2000. – Вип. 2. – С. 239-240.

* * *

6. Дмитрик В. Митець не буває на відпочинку // Подільські вісті. – 2011. – 2 серп. – С. 6.

7. Мастикаш М. Чи завжди краса і добро йдуть в обнімку? / розмову з головою Хмельниц. обл. орг. НСХУ вів П. Карась // Подільські вісті. – 2004. – 3 серп.

8. Мастикаш М. Бачити світ крізь призму краси / розмову з худож. вів П. Карась // Подільські вісті. – 2001. – 6 верес.

9. Іов І. Наснагою освячені герби // Літературна Україна. – 2000. – 11 трав. – С. 7.

10. Павлович І. Наснагою освячені герби // Подільські вісті. – 2000. – 13 січ.

11. Левченко Л. Художник-лауреат // Подільський кур'єр. – 1999. – 16 лип. – С. 3.

12. Мастикаш М. Колесо життя – на вісь духовності / розмову з поділ. митцем, чл. Нац. спілки худож. України вів П. Карась // Подільські вісті. – 1997. – 13 листоп.

Матвейцев Володимир Євгенович

(15.04.1963 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – живописець, графік, **член НСХУ з 1992 року**.

У 1978 – 1981 рр. – навчався в Республіканській художній середній школі ім. Т. Г. Шевченка; 1985 – 1991 рр. – в Київському державному художньому інституті.

Основні твори: живопис – «Не хлібом єдиним», «Вознесіння», «Різдво Христове», «Матір Божа», «Адам і Єва», «Свято», «Звір-птиця», «Великдень», «Молитва», «Сон», «Джерело», «Думи»; плакат «Христос воскрес!».

Учасник обласних, всеукраїнських мистецьких виставок і пленерів.

Література

1. Василевський В. Г. Матвейцев Володимир Євгенович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2018. – Т. 19. – С. 441: фото.
2. Матвейцев Володимир Євгенович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 499.

Мельник Анатолій Іванович

(28.08.1953 р., с. Рідкодуби Хмельницького району Хмельницької області) – художник, **член НСХУ з 2000 року**, народний художник України (2008), академік Національної академії мистецтв України (2009). Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2003).

У 1984 р. – закінчив Український поліграфічний інститут імені Івана

Федорова у Львові за фахом художник-графік. У 1987 – 1997 рр. – директор Хмельницького обласного художнього музею, 1997 – 1998 рр. – президент Всеукраїнського мистецького об'єднання «Артанія» і директор ЗАТ «Артанія», 1998 – 2000 рр. – заступник голови Хмельницької облдержадміністрації, 2003 р. – закінчив Хмельницький інститут регіонального управління та права за фахом правознавець; 2000 – 2012 рр. – генеральний директор Національного художнього музею України.

Основні твори: серії робіт – «Квіти», «Життя соняхів», «Козак Мамай», «Старі фортеці у Кам'янці-Подільському», «Карпати», «Києво-Печерська лавра», «Єгипет», «Туреччина», «Венеція»; серія храмів Києва – «Кафедральний собор св. Володимира», «Кирилівська церква», «Видубицький монастир», «Андріївська церква», «Михайлівський Золотоверхий собор»; портретний живопис – «Б. Возницький», «І. Драч», «О. Федорук», «Портрет батька».

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Анатолій Мельник. Живопис : альбом. – Київ, 2008. – 2013.

* * *

2. Федорук О. К. Мельник Анатолій Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2018. – Т. 20. – С. 103-104 : фото.

3. Мельник Анатолій Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 202.

* * *

4. Куц С. «Погляд зі сторони: сьогодні 28 вересня Національний Художній Музей України презентує виставку Анатолія Мельника – «Чотири погляди поза часом. Мамайчуки» // День. – 2012. – 28-29 верес. – С. 24.

5. Слободянюк Т. Мельниківський прорив, подільський // Подільські вісті. – 2009. – 29 трав.

Мельничук Микола Леонтійович

(28.01.1948 р., с. Семиренки Старокостянтинівського району Хмельницької області) – художник-графік, реставратор, іконописець, народний майстер декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 1994 року.**

У 1969 р. закінчив Московський народний університет мистецтв ім. Н. К. Крупської.

З 1970 р. працює на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті Спілки художників України.

З 2020 р. – голова обласної організації НСХУ.

Основні твори: «Подoliaчка», «Мамина вишня», «Початок», «Воркували голуб'ята», «Спокій», «Живі квіти не лияють», «Було, є і буде», «Бачить, чує та мовчить...», «Загадка істини», триптихи «Втілення», «Чорнобиль. Не...?», «Кінець – початок нового кінця»; «Румба», «Особистість», «Гармонія». Різьблення по дереву та ікони прикрашають не один православний храм Поділля: храм Параскеви у мікрорайоні Книжківці та у Браїлівському Свято-Троїцькому жіночому монастирі, повний п'ятирусний іконостас для церкви Іова Почаївського, що у мікрорайоні Озерна, автор дзвіниці на честь Небесної Сотні у Хмельницькому біля греко-католицького храму Пресвятої Богородиці, на вул. Зарічанській.

Створив понад 50 монохромних робіт, присвячених Революції гідності.

Учасник обласних та всеукраїнських виставок.

Література

1. Голунський В. М. Мельничук Микола Леонтійович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2018. – Т. 20. – С. 154 : фото.

2. Мельничук А. Висока духовність, безмежний талант...: до 70-річчя з дня народження М. Л. Мельничука // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2018 рік: реком. бібліогр. довід. – Хмельницький, 2017. – С. 88-89.

3. Мельничук Микола Леонтійович // Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 68-69.

4. Микола Мельничук // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 104.

5. Мельничук Микола Леонтійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

* * *

6. Салій І. Дерево життя Миколи Мельничука // Проскурів. – 2018. – 1 лют. – С. 15.

7. Ніненко Д. Багатогранність творчості Миколи Мельничука // Проскурів. – 2013. – 7 лют. – С. 3.

Михайлюк Василь Володимирович

(18.03.1956 р., с. Кузьмин Красилівського району Хмельницької області) – художник, графік, **член НСХУ з 2008 року.**

У 1986 р. закінчив Київський державний художній інститут.

Викладач спеціальних дисциплін у Чернігівському фаховому коледжі інженерії та дизайну Київського національного університету технології та дизайну.

Основні твори: «Мати» (1982), «Зимовий сніданок» (2001), «Під Богом» (2002), «Осінні передчуття» (2008).

Учасник мистецьких виставок.

Михайлюк Михайло Миколайович

(14.04.1944 р., с. Пашутинці Красилівського району Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 1983 року**, заслужений художник України (2017), лауреат обласної премії ім. Й. Бокшая та А. Ерделі в галузі образотворчого мистецтва (1996).

У 1978 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

У 1980 – 1990 рр. – викладач Ужгородського училища прикладного та декоративного мистецтва.

Основні твори: портрети – «Скульптор С. Коньонков», «Козацький полковник Д. Нечай», «Художник Ф. Манайло», «А. Коцка», «Христос», «Єпископ І. Маргітич»; композиції – «Материнство», «Земля», «Весна», «Скіфський торс», «Таємниця»; меморіальні дошки – для музею А. Коцки, в'язням Ковнера, А. Штеану, В. Сливці; пам'ятники – Т. Шевченку, А. Волошину.

Учасник всеукраїнських, міжнародних художніх виставок.

Література

1. Кузьма Б. І. Михайлюк Михайло Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2018. – Т. 20. – С. 594 : фото.

2. Михайлюк Михайло Миколайович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 88.

Михальський Григорій Іванович

(05.07.1936 р., с. Савинці Ярмолинецького району Хмельницької області) – мистецтвознавець, **член НСХУ з 1977 року**.

У 1969 р. закінчив Ленінградський інститут живопису, скульптури та архітектури ім. І. Рєпіна АМ СРСР.

Працював у Донецьку: з 1967 р. – у художньому музеї (1976 – 1989 рр. – очолював); за сумісництвом 1970 – 1973 рр. – викладач музично-педагогічного інституту. З 1990-х рр. на творчій роботі; 2000 – 2012 рр. – керівник самодіяльної студії образотворчого і декоративно-ужиткового мистецтва Палацу культури ім. І. Франка.

Основні твори: «Плакати Донеччини», збірник нарисів «Народні умільці», «Василь Полоник», альбом «Донецький художній музей», «Народні витоки художньої промисловості Донбасу».

Література

Михальський Григорій Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 71.

Міляр Едуард Рафаїлович

(07.02.1939 р., смт Антоніни Красилівського району Хмельницької області) – живописець, графік, поет, **член НСХУ з 1993 року**.

У 1963 р. закінчив Вижиницьке училище прикладного мистецтва. Навчався у Московському художньо-педагогічному інституті (1963 – 1964 рр.). У 1969 р. закінчив художньо-графічний факультет Смоленського державного педагогічного інституту (Росія). У

1963 – 1969 рр. працював художнім керівником Старокостянтинівських художніх майстерень, з 1969 р. – головним художником Республіканського музею у Душанбе. Упродовж 1989 – 1995 рр. у Хмельницькому – мистецтвознавець обласної організації Спілки художників України. З 1994 р. очолював художню студію. Читає лекції з історії мистецтва та філософії.

Автор понад трьох тисяч живописних полотен та графічних робіт.

Основні твори: «Хлібороби» (1974), «Церква в Кам'янці-Подільському» (1982), «Ветеранам Поділля» (1984), «Золоте подружжя» (1986), «Гине древній Ізяслав» (1988) тощо.

Роботи художника зберігаються в державних установах, музеях, приватних колекціях України та за кордоном (у США, Німеччині, Сербії, Польщі, Росії).

Учасник обласних, республіканських та міжнародних виставок.

Література

1. Міляр Е. Р. Поезія. Поетика : (вірші укр. рос. та пол. мовами) / Е. Р. Міляр. – Хмельницький : Евріка, 2000. – 209 с.

* * *

2. Міляр Едвард Рафаїлович // Гордість Антонінської землі. – Хмельницький, 2016. – С. 18 : фото.

3. Міляр Едуард Федорович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 70-71.

4. Едуард Міляр // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 106.

5. Лавринчук В. Едвард Міляр – художник, філософ, поет / В. Лавренчук, М. Заверуха // Болохівщина: осягнення історії : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. присвяч. 800-літтю міста, 17-18 верес. 2009. – Старокостянтинів, 2009. – Ч. 2. – С. 103-110.

6. Міляр Едуард Федорович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

7. Художник-філософ // Кульбовський М. З подільського кореня : публіцист. нариси з історії культури на

Поділлі (середина XIX – XX ст.). – Хмельницький, 1999. – С. 167-168.

* * *

8. Косюк Г. Художник, який пише не тільки картини // Красилівський вісник – 2018. – 23 берез. – С. 4.

9. Лавринчук В. Художник, філософ, поет: днями відомий хмельницький митець Е. Міляр відсвяткував 70-річний ювілей / В. Лавринчук, М. Заверуха // Є Поділля. – 2009. – 10 верес. – С. 6.

10. Шашенок Д. Художник Едвард Міляр презентував картини у Хмельницькій ОУНБ ім. М. Островського // Всім. – 2007. – 7 берез.

11. Яніцька Н. Колір має звучати, як музика // Подільський кур'єр. – 2007. – 12-18 квіт. – С. 14.

12. Кульбовський М. У пошуках свого світу // Проскурів. – 2001. – 30 берез.

13. Іов І. Камо грядеши, майстре! // Подільські вісті. – 2000. – 11 трав.

14. Сидорук Д. Дар художника Академії // Хмельниччина. – 2000. – 9 черв.

15. Григоренко Л. «Ті біль і сум від роздумів єство мое гартує» // Подільський кур'єр. – 2000. – 14 верес. – С. 12.

16. Міляр Е. Символи Едварда Мілара // Проскурів. – 2000. – 1 верес. – С. 12.

17. Карась П. Ще не привал, а перевал // Подільські вісті. – 1996. – 16 лип.

18. Карась П. З джерела напитися // Радянське Поділля. – 1991. – 15 серп.

19. Ільїнський В. Обриси на полотні чистої душі // Проскурів. – 1996. – 27 лип.

Морозова Ганна Олександрівна

(22.02.1971 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області). Працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва, графіки, **членкиня НСХУ з 2008 року.**

У 1986 – 1990 рр. навчалася в Брянському художньому училищі на відділенні живопису. У 1990 – 1992 рр. працювала викладачем рисунку, живопису, композиції в дитячій художній школі в м. Чернігів. У 1998 р. закінчила Харківський художньо-промисловий інститут (зараз Харківська Державна Академія Дизайну та Мистецтв (ХДАДМ). Педагоги з фаху – В. Сизиков, А. Брагін, О. Юрченко, І. Яхін. У 1999 – 2014 рр. працювала викладачем рисунку, живопису, композиції в дитячій художній школі ім. Ю. В. Волкова у м. Євпаторія. Розробляла авторські методики по викладанню дисциплін: «Плакат», «Шрифти», «Дизайн одягу» та конструктивному малюнку голови людини.

З 2009 р. займається громадською діяльністю.

2009 – 2014 рр. – голова Творчої спілки художників Кримської організації НСХУ в м. Євпаторія, постійний член журі дитячих Конкурсів малюнків та Міжнародного конкурсу фотографії «Е-PHOTO» в м. Євпаторія.

У 2011 р. – куратор секції «Паростки» проекту Першого Євпаторійського Біенале Сучасного Мистецтва від галереї «the HARASHO» Міжнародного Дитячого центра-комплекса «Золотий Ключик».

У 2014 р. з родиною переїхала до Львова. Працювала в приватних художніх студіях, проводила благодійні майстер-класи для дітей з родин біженців та переселенців з товариством «Україна – шлях єдності».

У 2016 р. переїхала до Чернігова. З 2018 р. працює завідувачем спеціалізованої лабораторії та асистентом кафедри ТЗБ Національного університету «Чернігівська політехніка».

Основні твори: «Зернятко» (2003), «Птах» (2003), «Сон» (2004), «Паводок на Поділлі» (2006), «Берегиня

Причорномор'я» (2007), «Дикі коні» (2007), серія ілюстрацій в книзі Анни Романової «Чернігів – місто легенд» (2017).

Учасник міжнародних, всеукраїнських та всекримських художніх виставок.

Муза Євген Іванович

(14.11.1928 р., м. Шепетівка Хмельницької області – 01.05.1991 р., м. Донецьк) – живописець, **член НСХУ з 1960 року.**

У 1957 р. закінчив Київський художній інститут.

Жив та працював у Донецьку.

Автор пейзажів, тематичних полотен у стилі соцреалізму.

Основні твори: «У відпустці», «Осінь», «Подружки», «На будівництві».

Учасник міських, обласних мистецьких виставок.

Література

1. Клименко Р. Г. Муза Євген Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2020. – Т. 22. – С. 21-22 : фото.

2. Муза Євген Іванович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 51.

3. Муза Євген Іванович // Словник художників України. – Київ, 1973. – С. 155.

Намистюк Михайло Анатолійович

(10.06.1982 р., м. Хмельницький) – художник-графік, живописець, дизайнер, **член НСХУ з 2010 року**.

У 1997 р. закінчив Хмельницьку художню школу образотворчого мистецтва, 2004 р. – коледж мистецтв ім. А. Ерделі Закарпатського художнього інституту, 2010 р. закінчив НАОМА.

У 2010 – 2011 рр. працював викладачем кафедри дизайну ХНУ. З 2013 р. – на творчій роботі.

Учасник всеукраїнських, обласних, регіональних, міських художніх виставок.

Література

Намистюк Михайло Анатолійович / Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 74-75.

Негода Борис Михайлович

(08.04.1944 р., с. Калиня Кам'янець-Подільського району Хмельницької області – 18.01.2020 р., м. Кам'янець-Подільський) – графік, живописець, педагог, **член НСХУ з 1977 року**, заслужений художник України (1999), перший лауреат обласної премії ім. В. Розвадовського (1994), лауреат премії ім. І. Огієнка в галузі мистецтва (2010).

Навчався в Чернівецькому професійному художньому училищі № 5.

У 1974 р. закінчив Київський державний художній інститут. У 1974 – 1997 рр. – художник-графік у Чернівецькій обласній організації НСХУ.

З 1997 р. – викладач живопису у Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка.

Найвідоміші твори митця: графіка – 11 ілюстрацій до дипломної роботи «Лірницькі пісні Поділля» (офорт із власним шрифтом-скорописом); серія станкових аркушів за мотивами творів О. Кобилянської «Земля», «У неділю рано зілля копала», «У цьому селі жила О. Кобилянська»; естамп «Свято весни на Буковині», «Кам'янець-Подільський. Старе місто»; портрет подільського художника О. Грена, Т. Г. Шевченка; 12 ілюстрацій до роману М. Стельмаха «Кров людська – не водиця»; обкладинка до книги І. Іова «Книга перша», В. Нечитайла «Шовкові віжки», В. Якубовського «Скарби Болохівської землі»; 5 ілюстрацій до книги Б. Грищука «Зелений борщ для принцеси»; плакати – вісім плакатів «Кам'янець-Подільський Національний історико-архітектурний заповідник» та ін.

Співавтор (разом з В. Лашко, О. Янішевським) однієї з найкращих кам'янецьких скульптурних композицій «Пам'ятник зруйнованому храму української душі», автор пам'ятника вченому-історичу Ю. Сіцінському.

Як графік художник працював в різних техніках: офорт-резерваж, «суха голка», дещо призабутий нині (і успішно відроджуваний ним) вид гравюри на металі – мецо-тинто.

Твори зберігаються в музеях, приватних колекціях України та за кордоном.

Література

1. Урсу Н. О. Чари козацького письма. Мальовниче життя Бориса Негоди : монографія / Н. О. Урсу, У. М. Бугерчук; Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка. – Кам'янець-Подільський, 2018. – 152 с.

2. Фролова М. В. Мелодія ліній: до 75-річчя з дня народження Бориса Михайловича Негоди // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2019 рік : реком. бібліогр. довід. – Хмельницький, 2018. – С. 87-89.

3. Бучковський В. Й. Творча співпраця художників-графіків С. В. Кукурузи та Б. М. Негоди // Збірник наукових праць молодих вчених Кам'янець-Подільського національного університету ім. Івана Огієнка. – Кам'янець-Подільський, 2017. – Вип. 8. – С. 86-87.

4. Негода Борис Михайлович // Урсу Н. Митці Кам'янця-Подільського: архітектори, мистецтвознавці, художники. – Кам'янець-Подільський, 2016. – С. 157-160.

5. Мозолюк-Коновалова О. Філософія духовності в творчості подільського художника Бориса Негоди // Духовні витоки Поділля: митці в історії краю : матеріали IV всеукр. наук.-практ. конф. (м. Хмельницький 13 берез. 2014). – Хмельницький, 2014. – С. 338-340.

6. Шпильова В. Мистецтво віддавати: відомий на Поділлі художник Борис Негода навчає талановитих студентів Кам'янець-Поділ. ун-ту ім. Огієнка // Є Поділля. – 2008. – 4 груд. – С. 8.

7. Негода Борис Михайлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

8. Борис Негода // Хто є хто на Хмельниччині : довід.-біогр. вид. – Київ, 2003. – Вип. 1. – С. 108-109.

9. Негода Борис Михайлович // Баженов Л. В. Поділля в працях дослідників і краєзнавців XIX – XX ст. : історіогр. біобібліогр. матеріали. – Кам'янець-Подільський, 1993. – С. 294.

* * *

10. Добровінський В. Пішов у засвіти великий митець // Подільські вісті. – 2020. – 23 січ. – С. 5.

11. Будзей О. Перша монографія про Негоду // Подолянин. – 2018. – 31 серп. – С. 2.

12. Борис Негода: коли душа у згоді з мистецтвом / з заслуженим худож. України, професором КПНУ ім. І. Огієнка розмову вела Я. Ільчишена // Подолянин. – 2014. – 4 квіт. – С. 9 : фото.

13. Негода Б. Дикий мустанг у пошуках кольорів / розмову з заслуж. худож. України вела Л. Петрук // Кам'янець-Подільський вісник. – 2014. – 4 квіт. – С. 7 : фото.

14. Комарніцький О. Врожаї національного // Подолянин. – 2010. – 2 квіт. – С. 2.

15. Синьогірний П. Борис Негода лауреат премії ім. Івана Огієнка // Подільські вісті. – 2010. – 1 черв.

16. Клімова О. Мелодія ліній // Подолянин. – 2019. – 12 квіт. – С. 9.

17. Банах О. Талант народжує талант // Подолянин. – 2019. – 18 жовт. – С. 7.
18. Бояршинова В. Титан художнього мистецтва // Подолянин. – 2018. – 31 серп. – С. 9.
19. Салій І. Світ пастелей Бориса Негоди // Проскурів. – 2018. – 21 черв. – С. 14.
20. Ільчишена Я. «Шевченкіана» Бориса Негоди: відбиток генія в душі та на полотнах // Подолянин. – 2014. – 31 січ. – С. 1, 6.
21. Дільманбетова М. Мистецький храм художника Бориса Негоди / М. Дільманбетова, А. Сімашова // Слово і Час. – 2007. – № 6 – С. 95-96.
22. Шпильова В. Погода для Негоди // Голос України. – 2005. – 23 квіт. – С. 11.
23. Гришук Б. Єрусалим і Вавілон Бориса Негоди // Колесо. – 2004. – 8 січ. – С. 15.
24. Негода Б. «Маячна ідея найцінніша для творчості!» / розмову з худож. вів В. Захар'єв // Є! – 2004. – 12 лют. – С. 6.
25. Негода Б. Без вітчизни немає всесвіту / бесіду з заслуж. худож. України вела Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2002. – 2 лип.
26. Затворницька А. Чорно-білий шедевр // Подолянин. – 2000. – 14 лип. – С. 3.
27. Семенова Н. У Негоди гарна погода. Навіть восени // Подолянин. – 1998. – С. 7.
28. Горбатюк О. Мелодії настрою // Подільські вісті. – 1998. – 9 лип.
29. Дегтярьова О. Сонячні промені, щедре роїння // Проскурів. – 1998. – 10 лип.
30. Василевський М. «Верлібри пастелі» Бориса Негоди // День. – 1998. – 21 лип.
31. Бубен І. «Верлібри пастелі» // Ровесник. – 1998. – 10 лип.
32. Кабачинська С. Вогонь душі, крилате каяття і сутінки бажання // Подолянин. – 1996. – 8 трав.
33. Зарицький М. Птахи його душі // Подільські вісті. – 1996. – 3 жовт.

Никитюк Андрій Петрович

(03.01.1950 р., с. Пиляї Шепетівського району Хмельницької області – 02.02.2016 р.) – скульптор, **член НСХУ з 2000 року**.

Навчався в Яворівській школі художніх ремесел.

У 1981 р. закінчив Київський державний художній інститут. У 1981 – 1992 рр. працював у м. Херсон. У 2002 р. переїхав до Києва, працює викладачем Малої академії мистецтв і продовжує творити.

Основні твори: «Гречко Опришко», «Тарас Завісний», «Козак Лесько», «Каменяр», «Мрія».

Роботи зберігаються в зарубіжних і вітчизняних колекціях та в музеях.

Учасник міжнародних, республіканських, обласних виставок та пленерів.

Література

Никитюк Андрій Петрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 470.

Новаєв Олег Володимирович

(12.01.1961 р., м. Хмельницький) – скульптор, **член НСХУ з 1993 року**.

У 1988 р. закінчив Одеське державне художнє училище ім. М. Грекова. У 1989 – 1995 рр. працював у м. Хмельницький. У 1996 р. переїхав у м. Одеса, де живе і працює зараз.

Основні твори: «Адам і Єва», «Стрілець», «К. Острозький», «Оранта», «Трійця», «Молодий Утьосов», «Забута іграшка».

Література

Новаєв Олег Володимирович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 366.

Новак Володимир Антонович

(13.03.1938 р., м. Хмельницький – 08.05.2008 р., м. Одеса) – живописець, **член НСХУ з 1966 року.**

У 1960 р. закінчив Одеське художнє училище.

Працював в Одесі: впродовж 1960 – 1966 рр. викладав у студії Будинку народної творчості та в дитячій художній школі, протягом 1965 – 1991 рр. працював на художньо-виробничому комбінаті, потім на творчій роботі.

Основні твори: «Март. Весна прийшла», «1919 рік», «1941 рік», «Веснянка».

Картини художника представлені в багатьох державних і приватних колекціях в Україні та за кордоном.

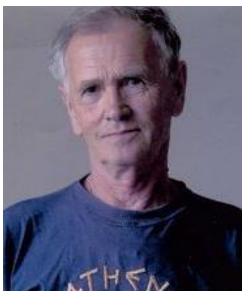
Учасник республіканських виставок.

Література

1. Новак Володимир Антонович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 366.

2. Новак Володимир Антонович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 51-52.

Обезюк Микола Наумович

(03.05.1938 р., с. Билижинці Ізяславського району Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 1978 року**, заслужений художник України (1991).

У 1963 р. закінчив Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Твори: «Байда», «Еней», «Козак», «Портрет Давида Гурамішвілі», «Поет Терень Масенко», «Юність»; пам'ятники: Лесі Українці в Луцьку (у співавторстві з Андрієм Німенком), Лесі Українці в Новограді-Волинському, Тарасові Шевченку в Гусятині Тернопільської області, фізику Іванові Пулюю в Гримайлові Тернопільської області, Борису Грінченку на вулиці Бульварно-Кудрявській в Києві, композитору Денису Січинському в селі Ключинці Тернопільської області. Композиція «Той, що в скелі сидить» у дендропарку «Олександрія» (Біла Церква).

Література

1. Обезюк Микола Наумович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 213.
2. Мистецтво України : біогр. довід. – Київ : Українська енциклопедія, 1997. – С. 444.
3. Митці України : енцикл. довід. – Київ, 1992. – С. 428.
* * *
4. Микола Обезюк: «Прагну служити українській національній ідеї» / спілкувався Едуард Овчаренко // Слово Просвіти. – 2016. – № 1. – С. 14.
5. Дьомін М. Споріднений з рідною землею // Літературна Україна. – 2016. – 28 січ. – С. 11, 14.
6. Дьомін М. Обереги Миколи Обезюка // Українська культура. – 2008. – № 10. – С. 23-24.
7. Назаренко Є. Пісні в камені Миколи Обезюка // Є! – 2002. – № 99. – С. 13.

8. Дьомін М. Микола Обезюк: скульптурний об'єм і пластика // Образотворче мистецтво. – 2001. – № 1. – С. 38-39 : кольор. іл.

Овсїйчук Володимир Антонович

(28.07.1924 р., с. Малий Скнит Славутського району Хмельницької області – 26.07.2016 р., м. Львів) – мистецтвознавець, педагог, **член НСХУ з 1972 року**, член-кореспондент Академії мистецтв України з 2000 року, заслужений діяч мистецтв України (1989).

У 1947 р. – студент історичного факультету Львівського університету. У 1952 – 1979 рр. – науковий співробітник, завідувач відділу західноєвропейського мистецтва Львівської картинної галереї, 1953 – 1964 рр. – викладач Львівського художнього училища ім. І. Труша.

З 1965 р. – викладач, доцент, професор Львівського інституту прикладного і декоративного мистецтва, 1966 р. працює у Львівській галереї мистецтв, працював над реставрацією Олеського замку.

У 1979 р. – науковий співробітник, завідувач відділу Львівського відділу Інституту мистецтвознавства фольклору та етнографії АНУ, у 1989 році захищає докторську дисертацію, з 1991 року – професор.

Відреставрував понад 600 творів. Автор понад 130 наукових праць, співавтор колективних монографій. Читав лекції в Українській академії мистецтв, Українському музеї (Нью-Йорк), для Українського товариства (Філадельфія), в Ягеллонському університеті (Краків).

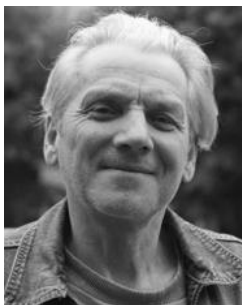
Література

1. Овсїйчук Володимир Антонович // Шевченківська енциклопедія. – Київ, 2013. – Т.4. – С. 660.

2. Овсїйчук Володимир Антонович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 339.

Олійник Віктор Іванович

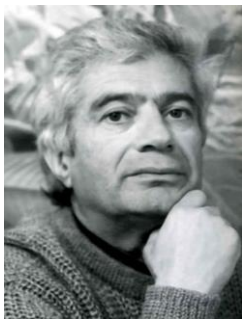
(17.01.1955 р., м. Старокостянтинів Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 2017 року**.

У 1983 р. закінчив Одеське художнє училище ім. М. Б. Грекова, 1988 р. – Ленінградське вище художнє училище ім. В. Мухіної. Педагоги з фаху – О. Білібін, С. Чурилін, В. Шамалов, Д. Шувалов. Живе та працює у м. Одеса.

Основні твори: «Як у дзеркалі» (2015), «Величне минуле» (2016), «Масток князя Острозького на р. Случ» (2016), «В січні» (2017), «День матері» (2017).

Учасник всеукраїнських, зарубіжних мистецьких виставок.

Островський Йосип Меєрович

(14.06.1935 р., м. Шепетівка Хмельницької області – 09.1993 р., м. Єрусалим) – художник, **член СРХУ** та Міжнародної асоціації художників і скульпторів.

У 1955 р. закінчив живописне відділення Одеського художнього училища ім. М. Б. Грекова. З 1989 р. жив і працював в Ізраїлі, був головним художником міста Сдерот.

Основні твори: «Одеський оперний театр», «Друзі», «Від'їзд на вчення», портрет М. Самуся – відмінника бойової підготовки, «Вулиця Рози Люксембург в Одесі».

Роботи знаходяться в музеях, галереях і приватних колекціях Ізраїля, Росії, США та інших країн.

Учасник всеукраїнських, зарубіжних мистецьких виставок.

Література

1. Островський Йосип Меєрович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 52.
2. Островський Йосип Меєрович // Українські радянські художники : довідник. – Київ, 1972. – С. 345.

Охримович Зінаїда Дмитрівна

(15.10.1902 р., с. Березівка Чернівецького району Вінницької області – 1974 р.) – художниця декоративного мистецтва, **членкиня НСХУ**.

У 1925 р. закінчила Кам'янець-Подільську художньо-промислову школу, 1926 – 1930 рр. навчалась у Київському художньому інституті, 1932 р. закінчила Київський текстильний інститут.

Працювала в галузі декоративного мистецтва (художнє ткацтво і кераміка). Твори: декоративні тканини, панно, гобелени, килими, керамічні вази, декоративні блюда, куманці, баклаги, сувеніри та інші.

Роботи зберігаються у Музеї українського народного декоративного мистецтва.

Учасниця всеукраїнських, всесоюзних та зарубіжних виставок.

Література

1. Охримович Зінаїда Дмитрівна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 59.
2. Охримович Зінаїда Дмитрівна // Українські радянські художники : довідник. – Київ : Мистецтво, 1972. – С. 169.

Павлова Неллі Миколаївна

(05.01.1952 р., с. Нішан (Узбекистан)) – живописець, графік, членкиня НСХУ з 2003 року.

Закінчила Рязанське художнє училище (Росія). Живе та працює в м. Хмельницький.

Авторка графічних робіт на тему стародавнього міста Проскурова (нині Хмельницького): «Приватний будинок по Комерційній», «Особняк по Дворянській», «Ілюзіон «Модерн» по Олександрівській», «На розі Дворянської та Глухої», «Прибутковий будинок по Купецькій», «Особняк на розі Комерційної та Ведмедівського провулка».

Твори художниці зберігаються у музеях та галереях України, а також у приватних колекціях в Україні, Польщі, Росії, Німеччині, Угорщині, США, Франції.

Учасниця обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Ветер времени : лит.-худож. изд. / Хмельниц. гор. русск. община ; поэт. графика Н. Павлова, граф. поэзия М. А. Лысайчук. – Хмельницкий : Дерепка И. Ж., 2009. – 60 с. : мал.

2. Павлова Н. М. Проскурів: графіка Неллі Павлової / Н. Павлова. – Хмельницький : Хмельницька міська друкарня, 2002. – 24 с.

* * *

3. Павлова Неллі Миколаївна // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 76-77.

4. Неллі Павлова // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 114.

5. Кульбовський М. Живописне маєво образу Поділля // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2007. – Кн. 4. – С. 18-21.

6. Павлова Неллі Миколаївна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 484.

7. Кульбовський М. Зупинись на яблуні яблуком // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2. – С. 102-105.

8. Неллі Павлова // Хто є хто на Хмельниччині : довід.-біогр. вид. – Київ, 2003. – Вип. 1. – С. 112.

* * *

9. «Крізь простір і час»: художниця – Павлова Неллі // Проскурів. – 2015. – 26 листоп. – С. 14.

10. Разуваєв В. Золота пектораль Неллі Павлової // Проскурів. – 2014. – 20 листоп. – С. 9 : фото.

11. Разуваєв В. Миттєвий острів життя і творчості Неллі Павлової // Проскурів. – 2013. – 19 груд. – С. 9.

12. Папонова В. Художниця Неллі Павлова відтворила найдавніші подільські споруди в камені // Поділля. – 2012. – 9 лют. – С. 14.

13. Пасічник Г. Шелест давніх манускриптів Неллі Павлової // Проскурів. – 2011. – 10 листоп. – С. 14.

14. Чернова Л. «Вічна мелодія міста» // Проскурів. – 2011. – 15 верес. – С. 9.

15. Разуваєв В. Історія «в камені» Неллі Павлової // Проскурів. – 2010. – 10 черв. – С. 14.

16. Кульбовський М. Вітер часу Неллі Павлової // Проскурів. – 2009. – 26 лют. – С. 9.

17. Яровенко Т. Зануритися у казковий світ райського саду: запросила подільська мисткиня Неллі Павлова // Є Поділля. – 2006. – 21 верес.

18. Кульбовський М. Мистецький літопис Поділля: про творчий доробок Неллі Павлової // Подільський кур'єр. – 2006. – 21-27 верес. – С. 14.

19. Ламонова О. Графіка Неллі Павлової // Україна. – 2004. – № 1. – С. 72-73.

20. Матросов О. Гімн Батьківщині // Моя газета+. – 2003. – 6 берез.

21. Зарічний А. Старий Проскурів отримав нове життя // Є! – 2003. – 4 квіт. – С. 10.

22. Чужинська Д. Давній Проскурів у графіці Неллі Павлової // Подільські вісті. – 2003. – 30 квіт.
23. Бендюг А. Неллі Павлова: «Я намагалася бути в своїх роботах щирою» // Проскурів. – 2002. – 4 жовт. – С. 14.
24. Кульбовський М. «Зупинись на яблуні яблуком» // Подільські вісті. – 2002. – 26 листоп.
25. Зраєнко І. Душа її – Проскурів // Є! – 2001. – 28 берез. – С. 8.

Павлович Яків Мар'янович

(15.12.1940 р., с. Моньки Красилівського району Хмельницької області) – графік, дизайнер, мистецтвознавець, **член НСХУ з 1989 року**, НСЖУ (1995), лауреат обласної премії ім. В. Розвадовського (2001).

У 1968 р. закінчив Ашхабадське державне художнє училище ім. Ш. Руставелі. Після закінчення навчання працював у Торговій палаті та Міністерстві побутового обслуговування Туркменістану, займався промисловою та прикладною графікою.

У 70-х роках переїхав до Хмельницького. Працював у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях.

У 1980 – 1986 рр. – навчався на п'ятирічних курсах по проектуванню та дизайну при Центральній експериментальній студії Співки художників СРСР. У 1995 – 2000 рр. – очолює Хмельницьку обласну організацію НСХУ, 2000 – 2005 рр. – відповідальний секретар Хмельницької обласної організації НСХУ.

Займався прикладною та промисловою графікою, проектуванням інтер'єрів, екстер'єрів.

Автор комплексного благоустрою меморіальних скверів воїнам Великої Вітчизняної війни у Хмельницькому, селах Попівці, Давидківці; площі біля кінотеатру «Сілістра». Художником створено експозиції Шепетівського краєзнавчого музею, музеїв М. Островського у Берездові та Ізяславі,

краєзнавчого музею в історико-культурному заповіднику «Межибіж», оформлено біля 30 музеїв, розроблено понад 300 фірмових знаків, логотипів, піктограм, десятки буклетів, плакатів, каталогів.

Твори художника зберігаються у фондах багатьох музеїв, приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник міжнародних і вітчизняних виставок.

Література

1. Єсюніна Г. В. Павлович Яків Мар'янович – майстер дизайну та графіки // Хмельницькі краєзнавчі студії : наук. краєзн. зб. – Хмельницький, 2015. – Вип. 6. – С. 9.

2. Суховірська О. А. Його роки – його багатство // Хмельницькі краєзнавчі студії : наук.-краєзн. зб. – Хмельницький, 2015. – Вип. 6. – С. 8.

3. Павлович Яків Мар'янович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 78-79.

4. Яків Павлович // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 115.

5. Павлович Яків Мар'янович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

* * *

6. Павлович Я. Місто потребує системного мистецького обрамлення / розмову з худож. вів Б. Демків // Проскурів. – 2017. – 5 жовт. – С. 11.

7. Яків Павлович відзначив 70-у річницю // Проскурів. – 2010. – 23 груд. – С. 14.

8. Гостинна Д. Людина світлої долі та умілих рук // Подільські вісті. – 2010. – 23 груд.

9. Глінська М. Присвоєно і вручено Обласну премію у галузі історії, культури, мистецтва, природничих наук та екології // Подільські вісті. – 2001. – 28 серп.

10. Голунський В. Мовою метафор та символів // Проскурів. – 2000. – 29 груд. – С. 11.

11. Мاستикаш М. Міжнародний вернісаж // Проскурів. – 1997. – 26 лют.

Пажимський Олександр Матвійович

(27.12.1937 р., с. Багва Маньківського району Черкаської області) – художник, краєзнавець, етнограф, історик, **член НСХУ з 1990 року**, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України (1997), заслужений майстер народної творчості України (1999), лауреат Всеукраїнської премії ім. Данила Щербаківського (2003) та обласної премії ім. Петра Бучинського (2004), лауреат премії ім. Бориса Возницького «За вагомий особистий внесок у розвиток музейної справи України» (2017).

У 1972 р. закінчив Всесоюзний народний університет мистецтв ім. Н. Крупської.

Автор герба села Самчики Старокостянтинівського району Хмельницької області.

Відомий розписами: «Подільські узори», «Писанкарки», «Маруся Чурай», «Круг містечка Берестечка», «Гетьмани... Гетьмани...», «Три суття», «На Івана, на Купала», «Ранок», «Маковія», «Писанка», «Жолудики».

Автор тематико-експозиційних планів й художнього оформлення музеїв, а також багатьох тематичних постійно діючих, пересувних виставок, зокрема: «Відомі поляки на терені Старокостянтинівщини», «Ландшафтний архітектор Діонісій МакКлер», «Мистецтво в побуті селян південної Волині», «Пам'ятки сакральної архітектури Старокостянтинівщини», «Маєток Самчики», «Маєток Самчики і люди, ХІХ ст.», «Письменник й громадський діяч Волині ХІХ ст. Юзеф Крашевський», «Символи України».

Твори художника знаходяться у вітчизняних музеях, приватних галереях і колекціях в Англії, Канаді, Німеччині, Нідерландах.

Постійний учасник обласних, всеукраїнських і міжнародних виставок.

Література

1. Гірник Г. 70 років з дня народження Олександра Матвійовича Пажимського // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2007 рік. – Хмельницький, 2006. – С. 91-92.

2. Стан Т. С. Пажимський Олександр Матвійович // Майстри декоративно-прикладного мистецтва Хмельниччини : фотоальбом. – Хмельницький, 2006. – С. 40.

3. Пажимський Олександр Матвійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

* * *

4. Олександр Пажимський отримав премію ім. Бориса Возницького // Життя Старокостянтинівщини. – 2017. – 19 трав. – С. 3.

5. Ружинський А. Бездоганне служіння високому мистецтву // Колос. – 2017. – 12 трав. – С. 4.

6. Слободянюк Т. Володар музейного «Оскара» // Подільські вісті. – 2015. – 19 трав. – С. 4.

7. Бабій Т. Повчилися у майстрів // Подільські вісті. – 2013. – 12 груд. – С. 4.

8. Землякова Т. Олександр Пажимський: «У Самчиках не можна не співати чи не писати вірші, не бути артистом чи художником» // Проскурів. – 2009. – 8 жовт. – С. 14.

Панасюк Микола Іванович

(22.09.1948 р., с. Олексіївка Кіровоградської області) – художник-графік, **член НСХУ з 2003 року.**

У 1970 – 1974 рр. навчався в Одеському художньому училищі, 1981 – 1986 рр. – закінчив факультет станкової графіки Харківського художньо-промислового інституту.

У 2000 р. – переїхав у Кам'янець-Подільський.

Основна сфера діяльності – графіка.

Твори: «Доля Волги – наша доля», «Не забудьте пом'янути...» (за Т. Г. Шевченком, кольор. офорт), «Диво Всесвіту», «Грицю, Грицю, до роботи...», «Через дорогу там дівча живе...», «Мудрість природи», «Сказання про Кам'янець-Подільський» (кольор. офорт), «Повій вітре на Україну», «Золото Кам'янця» (кольор. офорт), ілюстрації до книги «Легенди Кам'янця на Поділлі».

Твори художника-графіка знаходяться в музеях України, Росії і приватних колекціях країн Європи, Америки, Канади.

Учасник вітчизняних, обласних та міжнародних виставок.

Література

1. Панасюк Микола Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

* * *

2. Здибель Ю. Кам'янецькі чари Миколи Панасюка // Подільські вісті. – 2019. – 21берез. – С. 10.

3. Будзей О. «Графіки світ» // Подолянин. – 2017. – 15 верес. – С. 7.

4. Свідерський Д. Відгомін долі подорожуючого – творчість Миколи Панасюка // Проскурів. – 2011. – 17 листоп.

Пастух Леонід Федорович

(25.04.1939 р., с. Куражин Вільковецького району Хмельницької області) – художник декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 1980 року.**

У 1959 р. закінчив Косівське училище прикладного мистецтва, 1968 р. – Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Працює в галузі монументально-декоративного мистецтва.

Основні твори: «Світлофор», «Переклик поколінь», «Будівельники».

Учасник обласних, республіканських виставок.

Література

Пастух Леонід Федорович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 44.

Пастухов Валерій Петрович

(15.09.1965 р., м. Хмельницький) – живописець, **член НСХУ з 1999 року.**

У 1988 р. закінчив Одеське державне художнє училище ім. М. Грекова.

Різножанровий художник, автор тематичного живопису, пейзажів, натюрмортів.

Основні твори: «Нижні Патринці», «Краєвид з оранжевими полями», «Зоряний букет», «Осіннє дерево», «Ранковий букет», «Помаранчеві тополі», «Натюрморт на круглому столі» та ін.

Учасник обласних та республіканських виставок.

Література

1. Пастухов Валерій Петрович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 80-81.

2. Пастухов Валерій Петрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

* * *

3. Заморока Т. Вільний художник Валерій Пастухов // Всім. – 2007. – 7 берез. – С. 19.

4. Нові члени Національної спілки художників України // Літературна Україна. – 2000. – 28 груд. – С. 5.

Петровський Володимир Васильович

(11.10.1984 р., м. Хмельницький) – художник декоративно-прикладного мистецтва (майстер художнього ткацтва), **член НСХУ з 2012 року.**

У 2004 р. закінчив Вижницький коледж декоративно-прикладного мистецтва ім. В. Шкрібляка.

У 2006 р. закінчив Чернівецький національний університет ім. Юрія

Федьковича.

Працює в галузі художнього ткацтва та живопису.

Основні твори: «Лист», «Дерево Життя», гобелен – «Тіні забутих предків».

Учасник всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

Петровський Володимир Васильович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 82-83.

Піщерський Вадим Валерійович

(02.01.1990 р., м. Хмельницький) – живописець, художник декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 2021 року.**

У 2012 – 2019 рр. навчався в Львівській національній академії мистецтв (кафедра художнього металу). З 2019 р. – викладач Хмельницької дитячої школи образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва.

Твори художника знаходяться в музеях, приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник мистецьких виставок.

Література

Салій І. Краса без пензля і палітри // Проскурів. – 2020. – 17 груд. – С. 14.

Портной Борис Якович

(08.10.1937 р., с. Шарівка Ярмолинецького району Хмельницької області – 25.04.2006 р., м. Житомир) – живописець, графік, **член НСХУ з 1983 року**, заслужений художник України (2001), лауреат обласної премії ім. М. Шпака (1967).

У 1973 р. закінчив художньо-графічний факультет Одеського педагогічного інституту ім. К. Ушинського.

Жив та працював у м. Житомир.

Твори художника знаходяться в багатьох музеях і приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник обласних, республіканських та міжнародних виставок.

Література

Портной Борис Якович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 80.

Прохоров Костянтин Михайлович

(01.06.1947 р., с. Кадіївка Ярмолинецького району Хмельницької області) – живописець, **член НСХУ з 1994 року**.

У 1970 р. закінчив Одеський державний педагогічний інститут ім. К. Ушинського.

Працював в Херсонській творчовиробничій майстерні.

Основні твори: «Зима», «Старий Седнів», «Нічна вахта», триптих «Магія вічності», «Зимова річка».

Література

Прохоров Костянтин Михайлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 471.

Рожко-Павленко Людмила Федорівна

(12.12.1948 р., с. Старченково Володарського району Донецької області) – мистецтвознавиця, **членкиня НСХУ з 1999 року**, лауреатка обласної премії ім. В. Розвадовського (1996), міської премії ім. Б. Хмельницького (2009), стипендіатка Хмельницької міської ради (2011).

Закінчила бібліотечний факультет Харківського інституту культури та аспірантуру Київського інституту культури.

З 1974 – 1980 рр. викладала бібліографію у Харківському інституті культури, 1986 – 2004 рр. – старший науковий співробітник, зав. відділом, заступник директора з наукової роботи Хмельницького обласного художнього музею, 2001 – 2014 рр. – старший викладач кафедри дизайну ХНУ.

З 2000 р. постійний член журі премії ім. Л. Мазур «Подільська палітра».

Опублікувала близько 100 різних статей і матеріалів; написала кілька десятків експлікацій до виставок; створила понад 60 експозицій різного рівня в музеях і виставкових залах м. Київ, м. Хмельницький та області.

Література

1. Рожко-Павленко Людмила Федорівна // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 84-85.

2. Людмила Рожко-Павленко // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 129.

3. Рожко-Павленко Людмила Федорівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

Романець Тетяна Андріївна

(21.04.1952 р., с. Берездів Славутського району Хмельницької області) – мистецтвознавиця, **членкиня НСХУ з 1995 року**.

У 1976 р. закінчила Київський державний художній інститут за спеціальністю «Мистецтвознавство».

Кандидатка мистецтвознавства (1988). Авторка монографії «Стародавні витоки мистецтва української народної кераміки» (1996) та низки керамологічних публікацій у періодичних виданнях, збірниках.

Література

Романець Тетяна Андріївна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 230.

Ромчик Євген Володимирович

(01.02.1962 р., с. Цикова Чемеровецького району Хмельницької області) – живописець, графік, **член НСХУ з 2004 року**.

У 1977 – 1978 рр. навчався в Хмельницькій художній школі. У 1979 – 1980 рр. працював художником-оформлювачем Дунаєвської ХОМ Хмельницької області.

У 1983 р. вступив у Київський художньо-промисловий технікум. З 1986 р. працює на Вінницькому художньо-виробничому комбінаті.

Основні твори: «Роздуми» (1992), «Розмова» (1995), «Перед негодою» (2003), «Осінній мотив» (2003), «Космічний пейзаж» (2004), «Подих весни» (2004), «Весняний мотив» (2005), «Небесне диво» (2005).

Учасник всеукраїнських, міжнародних виставок і пленерів.

Рудий Борис Іванович

(20.06.1948 р., с. Кривовілька Теофіпольського району Хмельницької області – 06.06.2017 р., м. Тернопіль) – художник, скульптор, **член НСХУ з 1990 року.**

У 1972 р. закінчив Вижницьке художнє училище прикладного мистецтва.

Основні твори: «Флейтист», «Архітектор», «Двоє», «Звільнення», «Без нас», «Перехрестя», «Карпати»; пам'ятники братам Михайлові й Тимку Бойчукам (с. Романівка Тербовлянського району), Данилові Галицькому (м. Тернопіль).

Роботи зберігаються в музеях України.

Література

Рудий Борис Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 429.

Савчук-Кляпетура Олена Іванівна

(09.04.1970 р., с. Кадіївці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – художниця, **членкиня НСХУ з 2008 року.**

У 1992 – 1998 рр. навчалася у Кишинівському Республіканському художньо-педагогічному училищі ім. І. С. Рєпіна, 1992 – 1998 рр. навчалася в Українській академії друкарства ім. І. Федорова у Львові.

Працювала у Кам'янець-Подільському училищі культури викладачем живопису (2002 – 2004 рр.), у Кам'янець-

Подільському коледжі будівництва та архітектури викладачем малюнку (2007 – 2008 рр.).

З 2010 р. – засновник, секретар, член громадської організації митців Кам'янець-Подільського «Арт-Простір», з 2011 р. – директорка Кам'янець-Подільської міської дитячої художньої школи.

Твори: «Пісня», «Пасіка», «Бабусин хліб», «Дівчинка з блакитними очима», «Гармонія», «Наречена», «Втрачаючи крила».

Учасниця всеукраїнських, міжнародних виставок і пленерів.

Література

1. Савчук (Кляпетура) Олена Іванівна // Урсу Н. О. Митці Кам'янця-Подільського: архітектори, мистецтвознавці, художники. – Кам'янець-Подільський, 2016. – С. 196-197.

2. Савчук (Кляпетура) Олена Іванівна // Художня школа від учора до сьогодні. – Кам'янець-Подільський, 2006. – 36 с.

Севець Віктор Степанович

(01.08.1928 р., м. Хмельницький – 09.02.2017 р., м. Хмельницький) – живописець, графік, **член НСХУ з 1998 року**, лауреат обласної премії імені В. Розвадовського (1998), міської ім. Богдана Хмельницького.

У 1948 – 1950 рр. навчався у Львівському художньому училищі. У 1952 – 1953 рр. перебував у творчому відродженні на будівництві Каховської

ГЕС.

Працював в хмельницьких майстернях Художнього фонду УРСР.

Основні твори: «Будні прикордонника», «Портрет онучки Марійки», «Партизан К. Мамаєв», «Море поблизу Нікітського саду», «Море перед дощем», «Осінній Крим», «Морський прибій» та ін.

Роботи представлені в музеях, картинних галереях, а також у приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник міських, обласних та всеукраїнських виставок.

Література

1. Севець Віктор Степанович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 86-87.
2. Севець Віктор Степанович // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 132.
3. Севець Віктор Степанович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.
4. Севець Віктор Степанович // Хто є хто на Хмельниччині : довід.-біогр. вид. – Київ : Книга, 2003. – Вип. 1. – С. 206.

* * *

5. Гірник Г. Віктору Севцю – 85! // Проскурів. – 2013. – 1 серп. – С. 3 : фото.
6. Бубен І. Щедра палітра Віктора Севця // Проскурів. – 2001. – 23 берез. – С. 12.
7. Балема Р. І в 70 – на хвилі молодій подільський художник Віктор Севець // Подільські вісті. – 1998. – 6 серп.
8. Дегтярьова О. У місті над Бугом живе мариніст // Проскурів. – 1998. – 14 серп. – С. 8.
9. Борщенко В. Море – це наше життя: художники батько та син Севці // Хмельницький вечірній. – 1997. – 20 черв.
10. Лагунець С. Два рідні, а різні пензлі малюють світ // Проскурів. – 1996. – 8 черв.
11. Карась П. І море, і долі, і душа // Радянське Поділля. – 1992. – 27 берез.

Севець Ігор Вікторович

(07.08.1955 р., м. Хмельницький) – живописець, графік, монументаліст, **член НСХУ з 1995 року**, лауреат обласного конкурсу «Людина року» за рейтингом популярності в номінації «Митець» (2003).

З 1975 р. працював художником в інституті «Украгропроект».

У 1986 р. закінчив Львівський поліграфічний інститут ім. І. Федорова.

Працював у Хмельницьких художньо-виробничих майстернях Художнього фонду України.

У співавторстві з Олександром Степановим створив панно в кафе Хмельницького виробничого об'єднання «Укрелектроапарат», настінні розписи в Летичівській середній школі, в дитсадку села Аркадіївці Хмельницького району та ін.

Основні твори: «Мури сивого Кам'янця», «Квіти України», «Ранок. Човни», «Передгроззя», «Світанковий сонет», «Натюрморт» та ін.

Твори художника знаходяться у приватних колекціях України, Росії, Польщі, Німеччини, Югославії, Англії, Ізраїля, Канади, США, Франції, Бельгії, Голландії.

Учасник обласних, всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Севець Ігор Вікторович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 88-89.

2. Ігор Севець // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 133.

3. Севець Ігор Вікторович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

4. Севець Ігор Вікторович // Хто є хто на Хмельниччині: довід.-біогр. вид. – Київ : Книга, 2004. – Вип. 2. – С. 117.

* * *

5. Бубен І. Вернісаж Ігоря Севця у Верховній Раді України // Проскурів. – 2011. – 20 жовт. – С. 14.

6. Карась П. Душі і пензля ясні кольори // Подільські вісті. – 2004. – 22 січ. – С. 5.

7. Бубен І. Нове засвідчення митця // Проскурів. – 2001. – 20 лип. – С. 12.

8. Лагунець С. Два рідні, але різні пензлі малюють світ // Проскурів. – 1996. – 8 черв.

Семенюта Валентина Степанівна

(08.01.1961 р., м. Хмельницький) – художниця-проектантка, **членкиня НСХУ з 1992 року**.

У 1986 р. закінчила Львівський державний інститут прикладного і декоративного мистецтва.

Література

Семенюта Валентина Степанівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 234.

Серветник Станіслав Мар'янович

(06.10.1928 р., с. Завалійки Волочиського району Хмельницької області – 21.02.2017 р., м. Львів) – художник, монументаліст, **член НСХУ з 1962 року**, заслужений художник України (1973).

У 1956 р. закінчив Львівський Державний інститут прикладного та декоративного мистецтва (тепер Львівська академія мистецтв), факультет монументального живопису.

Впродовж семи років завідував кафедрою академічного живопису у Львівській академії мистецтв. Протягом восьми років був головним художником Львова. З 1999 – 2010 рр. – завідував кафедрою архітектури у Львівському національному

аграрному університеті.

Виконав розписи у семи соборах, створив іконостаси у містах Комарно, Ланчин та інших.

Твори знаходяться в експозиціях українських музеїв, а також у приватних колекціях України та за кордоном.

Учасник мистецьких виставок.

Література

1. Серветник Станіслав Мар'янович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 348.

2. Серветник Станіслав Мар'янович // Мистецтво України : біогр. довід. – Київ, 1997. – С. 533.

3. Серветник Станіслав Мар'янович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 52.

Сердюков Віталій Олександрович

(12.07.1960 р., м. Хмельницький) – художник, ілюстратор, дизайнер, **член НСХУ з 1990 року.**

У 1989 р. закінчив Київський державний художній інститут.

Працює в галузі живопису, графіки, дизайну.

Основні твори: «Народження авангарду», «Весняний вітер», серія «Історія однієї вулиці», проект «Лякальмі», оформлювач виставки О. Архипенка.

Література

Сердюков Віталій Олександрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 235.

Симашкевич Володимир Миколайович

(30.06.1907 р., с. Теліжинці Старосинявського району Хмельницької області – 17.01.1976 р., м. Чернівці) – художник, член СРХУ.

У 1931 – 1934 рр. навчався в Харківському художньому інституті.

Працював в галузі станкового живопису.

Твори: портрет Володимира Леніна, Ольги Кобилянської, ланкової М. Шелигон, прядильниці М. Рашеніної (1963), «Солдати».

Учасник всеукраїнських мистецьких виставок.

Література

1. Симашкевич Володимир Миколайович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 52.

2. Симашкевич Володимир Миколайович // Українські радянські художники : довідник. – Київ, 1972. – С. 416.

Сівак Микола Станіславович

(22.05.1953 р., м. Хмельницький) – скульптор, кераміст, живописець, член НСХУ з 1995 року, лауреат міської мистецької премії імені Георгія Косміаді за серію скульптурних композицій 2013 – 2016 років (м. Рівне).

У 1983 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Садово-паркова композиція «Український мотив», прикрашає сквер біля кінотеатру ім. Т. Г. Шевченка (Хмельницький).

Основні твори: чотири музи мистецтв для залу органної

музики (Рівне); пам'ятник афганцям (Рівне); пам'ятний знак до 2000-річчя Різдва Христового.

Література

Сівак Микола Станіславович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 402.

Сівко Віталій Йосипович

(15.10.1953 р., с. Вихилівка Ярмолинецького району Хмельницької області – 20.04.2007 р., м. Київ) – скульптор, член НСХУ з 1994 року, заслужений художник України (1996).

У 1988 р. закінчив Київський державний художній інститут.

З 1990 – 1999 рр. викладав у Художньо-промисловому технікумі, а з 2004 р. – проректор з навчально-методичної роботи Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М. Бойчука.

Співавтор численних пам'ятників в Києві, серед яких: пам'ятник княгині Ользі (відновлення), Ярославу Мудрому, Паніковському, Проні Прокопівні і Голохвастову, військовим льотчикам, Владиславу Городецькому.

Література

1. Сівко Віталій Йосипович (1953 – 2007 рр.) // Попельницька О. О. Сто великих діячів культури України. – Київ : Арій, 2010. – С. 142-145.

2. Сівко Віталій Йосипович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 237.

* * *

3. Руками створена краса // Вперед. – 2013. – 8 трав.

4. Заверуха М. Художник, скульптор, науковець // Є Поділля. – 2010. – 17 черв.

5. Полтавська Ю. Шляхи митця: пам'яті заслуженого діяча мистецтв України Віталія Сівка // Українська культура. – 2007. – № 10. – С. 28-29.

6. Сівко В. Й. Ярослав Мудрий і княгиня Ольга – «діти» одного батька // Україна молода. – 1997. – 2 серп. – С. 5.

Скицюк Іван Степанович

(12.08.1907 р., смт Чорний Острів Хмельницького району Хмельницької області – 24.04.2004, м. Київ) – майстер декоративного розпису, **член НСХУ з 1967 року**, заслужений майстер народної творчості України (1986).

У 1938 – 1941 рр. навчався у Київському училищі прикладного мистецтва (згодом Київський художньо-промисловий технікум).

У 1945 р. повертається до Києва, працює у товаристві художників.

У 1987 р. закінчив Московський народний університет образотворчого мистецтва, одержавши дипломи професійної освіти.

Основні твори: декоративні панно – «Риби серед квітів», «Хрущі над вишнями гудуть», «Сичі в гаю перекликались»; декоративні тарілки – «Калина», «Жарптиця», «Червоний птах».

Література

1. Скицюк Іван Степанович // Шевченківська енциклопедія. – Київ, 2015. – Т. 5. – С. 788.

2. Скицюк Іван Степанович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 238.

3. Скицюк Іван Степанович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 52.

* * *

4. Сом М. Митець поспішає жити // Урядовий кур'єр. – 2003. – 26 квіт. – С. 8-9.
5. Слободянюк А. Митець з Прибужжя // Прибузька зоря. – 2002. – 27 груд.
6. Діброва П. З глибин народних // Радянське Поділля. – 1965. – 12 січ.

Скорупська Олена Василівна

(22.10.1951 р., Москва (Росія)) – графік, живописець, **членкиня НСХУ з 1987 року**, заслужена художниця України (2007), лауреатка обласної премії ім. В. Розвадовського (2005), міської премії ім. Богдана Хмельницького (2000), лауреатка конкурсу «Людина року – 98» в номінації «Митець» (1998), лауреатка виставки-конкурсу художників міста Хмельницького «У 113 сьайві вічної краси – душа рідного міста» (2006).

У 1969 – 1970 рр. навчалась у Пензенському художньому училищі, у 1973 р. закінчила Львівське училище прикладного мистецтва ім. І. Труша, у 1985 р. – Московський поліграфічний інститут.

У 1973 – 2002 рр. працювала на Хмельницькому художньо-виробничому комбінаті Спілки художників України, 2002 – 2010 рр. – старший викладач ХНУ, 2010 – 2014 рр. – директор Хмельницької дитячої школи образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва.

Основні твори: «Хмельницький будується», «Хати», «Українська пісня», серія жіночих портретів, диптих «Народження писанки», «Боже, Україну збережи». Ілюстрації до книг: «Филимонівські чарівники» З. Журавльової, «Мій Семенко» Г. Черниш, «Українські народні казки», «Один, два, три...» Л. Савчука та ін.

Картини зберігаються в музеях, приватних колекціях України та за кордоном.

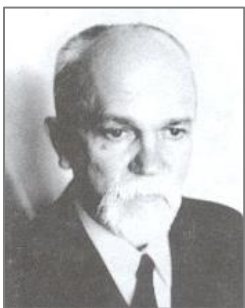

Література

1. Нагорний С. Життя – це творчість // Музейні хроніки (1993 – 2015) : зб. вибр. ст. науковців музею періоду 1993 – 2015 років, що були опубліковані у фахових музейних та мистецьких виданнях. – Хмельницький, 2016. – С. 122-124.
2. Скорупська Олена Василівна // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 90-91.
3. Кузіна Б. С. Образотворча і педагогічна діяльність О. В. Скорупської // Краєзнавець Хмельниччини : наук.-краєзн. зб. – Кам'янець-Подільський, 2013. – Вип. 5. – С. 105-110.
4. Тимофєєва Л. О. Життя – це творчість // Матеріали III наук.-краєзн. конф. «Місто Хмельницький в контексті України». – Хмельницький, 2011. – С. 628-630.
5. Олена Скорупська // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 137.
6. Кульбовський М. Ясно світить сонце в Оленіні «віконця» // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2007. – Кн. 4. – С. 14-17.
7. Скорупська Олена Василівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.
8. Кульбовський М. Барви осені у художніх «вікнах» Скорупських // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2004. – Кн. 3. – С. 86-90.
9. Кульбовський М. «Вікна веселкові» Олени Скорупської // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2. – С. 99-102.
- * * *
10. Слободянюк Т. Олена Скорупська про любов і пам'ять // Подільські вісті. – 2015. – 29 жовт. – С. 6.
11. Фролова М. «Пам'ять» Олени Скорупської // Проскурів. – 2015. – 29 жовт. – С. 14.
12. Чернюк Р. «Хмельницька родина» у міській раді // Проскурів. – 2008. – 14 лют. – С. 1.
13. Слободянюк Т. Різдвяні красуні Олени Скорупської // Подільські вісті. – 2006. – 1 січ.
14. Стандрійчук В. Її картини мають сонцесяйні душі // Проскурів. – 2004. – 23 верес. – С. 15.

15. Скорупська О. Русяве щастя в кучерях по плечі / розмову з худож. вела Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2004. – 17 верес.
16. Гірник Г. Олена Скорупська «Напередодні» // Є! – 2004. – 22 квіт. – С. 16.
17. Кульбовський М. Веселкові «вікна» Олени Скорупської // Проскурів. – 2002. – 25 жовт. – С. 14.
18. Горбатьок В. Хмельницькі вікна Олени Скорупської // Культура і життя. – 2002. – 4 груд.
19. Колесніченко Т. Світ, який придумала Скорупська // Є! – 2000. – № 121. – С. 14.
20. Скорупська О. «Люблю творити!» / інтерв'ю у худож. взяла Т. Колесніченко // Проскурів. – 1999. – 5 лют. – С. 7.
21. Скорупська О. Жити, любити і радіти життю... // Хмельниччина. – 1998. – 14 серп.
22. Іов І. «Зимовий сад» у пору цвітіння // Літературна Україна. – 1998. – 14 трав. – С. 3.
23. «Якщо не літати, то хоча б підстрибувати» / бесіду з худож. О. Скорупською вела О. Клейменова // Проскурів. – 1996. – 27 січ.
24. Павлович Я. Живі фарби художниці // Ровесник. – 1996. – 18 жовт.

Скорупський Ігор Григорович

(06.08.1948 р., м. Надвірна Івано-Франківської області – 19.05.2014 р., м. Хмельницький) – живописець, дизайнер, **член НСХУ з 1985 року**, лауреат премії Ленінського комсомолу з 1979 року, лауреат міської премії ім. Б. Хмельницького (2007).

Член творчого об'єднання подільських митців «Плоский рів» (1995).

У 1973 р. закінчив Львівське училище прикладного мистецтва ім. І. Труша (нині Львівський державний коледж декоративного і ужиткового мистецтва ім.

І. Труша). Цього ж року художник-оформлювач у Хмельницькому відділенні Художнього фонду України.

Працював в дизайнерській групі, яка оформляла Київ до Олімпіади – 80. За його проектами виконано оформлення Центру науково-технічної інформації та Літературно-меморіального музею Анни Ахматової в с. Слобідка-Шелехівська Деражнянського району.

Твори: «Говерла», «Біля яблуні», «Коханці», «Думи», «Місячна колиска», «Мандрівники», «Паперове свято», «Сон» тощо, в яких гармонійно переплелись поезія образів і музика фарб.

Учасник обласних, республіканських та міжнародних виставок.

Література

1. Скорупський Ігор Григорович // Лауреати міської премії ім. Богдана Хмельницького у галузі історії, культури і мистецтва (1994 – 2013 роки) : біобібліогр. довід. до 20-річчя з часу заснування премії. – Хмельницький, 2014. – С. 76.

2. Скорупський Ігор Григорович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 485.

3. Кульбовський М. Барви осені у художніх «вікнах» Скорупських // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2004. – Кн. 3. – С. 86-90.

4. Кульбовський М. Автопортрет в інтер'єрі долі // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2003. – Кн. 2. – С. 191-195.

5. Скорупський Ігор Григорович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 60.

* * *

6. Скорупський І. «Музей Островського був моїм значущим стартом» / бесіду з худож. вела Т. Колесниченко // Є Поділля. – 2008. – 20 берез. – С. 8.

7. Чернюк Р. «Хмельницька родина» у міській раді // Проскурів. – 2008. – 14 лют. – С. 1.

8. Сєдак О. Музей бійця революції Миколи Островського // Образотворче мистецтво. – 1980. – № 1. – С. 21-22.

9. Белоглазова О. Будні наближали успіх // Корчагінець. – 1979. – 7 листоп.

10. Снаги нової сповнені // Радянське Поділля. – 1974. – 2 листоп.

Скринник Олександр Юрійович

(21.06.1957 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – художник, **член НСХУ з 1995 року**.

У 1985 р. закінчив Київський державний художній інститут.

Працює у м. Київ.

Основні твори: «Не плач, діду», «Ревізор», серія «4 моря».

Література

Скринник Олександр Юрійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 239.

Скрипало Анна Вікторівна

(12.10.1989 р., м. Хмельницький) – художниця, **членкиня НСХУ з 2019 року**.

У 2011 р. закінчила Хмельницьку гуманітарно-педагогічну академію, у 2013 р. – Кам'янець-Подільський національний університет ім. Івана Огієнка, Хмельницький університет управління та права, 2011 р. – Хмельницьку школу-студію іконопису «Нікош».

Працювала в приватній школі-ліцеї «Гармонія», художником та ілюстратором дитячої сторінки районної газети

«Служба порятунку Хмельниччини».

Бере участь у всеукраїнських, обласних, регіональних, міських художніх виставках та пленерах.

Скрябін Петро Дмитрович

(05.07.1923 р., м. Волочиськ Хмельницької області – 10.01.2008 р., м. Київ) – живописець, **член НСХУ з 1972 року**.

У 1951 р. закінчив Київський художній інститут.

Учасник Великої Вітчизняної війни.

Працював у галузі станкового живопису, був майстром тематичної картини.

Основні твори: «У роздягальні»; «Горновий»; «Доярки»; «М. Кибальчич в тюремній камері креслить проект реактивного двигуна»; «Т. Г. Шевченко в Уральській експедиції»; «Агітпоїзд, 1919 рік», «Сталевари», «Фехтувальники».

Роботи представлені в художніх музеях України, приватних колекціях за кордоном.

Учасник республіканських, всеукраїнських виставок.

Література

1. Скрябін Петро Дмитрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 239.

2. Скрябін Петро Дмитрович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 52.

3. Скрябін Петро Дмитрович // Українські радянські художники : довідник. – Київ, 1972. – С. 425.

Слободян Зоя Романівна

(24.12.1947 р., смт Стара Ушиця Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – художниця, композиторка, співачка, **членкиня НСХУ з 1999 року**, заслужений діяч культури України (2004).

У 1968 р. закінчила Косівське училище прикладного мистецтва. Одержала кваліфікацію «Малярство».

Працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва та живопису.

Основні твори: «Ноктюрн», «Дерева», «Минуле», «Мелодія», «Кульбаби в місячному світлі», «Вічне», «Серпень», «Настрій», «Листопадове диво», «Літо».

Роботи знаходяться у приватних колекціях України та за кордоном.

Учасниця обласних, всеукраїнських, міжнародних виставок.

Література

Слободян Зоя Романівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 110.

Слободян Олег Олексійович

(27.06.1947 р., с. Вигода Волочиського району Хмельницької області) – мистецтвознавець, **член НСХУ з 1990 року**.

У 1979 р. закінчив факультет теорії та історії мистецтва Київського державного художнього інституту.

У 1974 – 1978 рр. – науковий співробітник (зберігач фонду кераміки) Коломийського музею народного мистецтва

Гуцульщини. Викладач Косівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва ім. Василя Касіяна Львівської національної академії мистецтв, кандидат мистецтвознавства, доцент (з 2004 р.).

Автор монографії «Пістинська кераміка» (2004) та керамологічних публікацій у періодичних виданнях, збірниках.

Література

Слободян Олег Олексійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 278.

Смаровоз Володимир Іванович

(04.04.1939 р., с. Женишківці Вільковецького району Хмельницької області – 03.09.2008 р., Вінниця) – скульптор, член НСХУ з 1969 року, заслужений художник України (2002).

У 1956 – 1957 рр. працював машиністом шахтового електровоза на Донеччині.

У 1965 р. закінчив Республіканське художнє училище ім. І. Ю. Рєпіна в м. Кишинів.

Учасник та організатор, спільно з Вінницьким краєзнавчим музеєм, історико-мистецьких проєктів «Січові стрільці» та «Шляхами соборності України від Козаччини до Помаранчевої революції».

У 2001 р. з його ініціативи у Вінниці створено творче об'єднання «Серпень».

Основні твори: «Марія», «Письменник М. Пришвін», «Партизан М. Свічкалоп», «Гуцул Ілько Гриджук», «Арія».

У доробку митця понад 60 творів монументальної, садово-паркової та 300 творів станкової скульптури.

Учасник обласних, республіканських та міжнародних виставок.

Література

Смаровоз Володимир Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 45.

Степанюк Юлія Анатоліївна

(28.06.1983 р., с. Червона Чагарівка Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – художниця декоративно-прикладного мистецтва, **членкиня НСХУ з 2019 року**, лауреатка премії обласної державної адміністрації «За творчі досягнення» (2017).

У 2002 р. закінчила Кам'янець-Подільське училище культури, 2007 р. – Кам'янець-Подільський національний університет ім. Івана Огієнка.

Працювала у Кам'янець-Подільському коледжі культури та мистецтв, керівником гуртка районного Будинку школяра, Хмельницького обласного центру науково-технічної творчості учнівської молоді.

В даний час працює методистом в Кам'янець-Подільському районному Будинку школяра.

Учасниця всеукраїнських та міжнародних виставок, конкурсів та пленерів.

Література

Бояршинова В. Гобеленові барви життя // Подолянин. – 2018. – 9 листоп.

Сушарник-Кравець Анна Олександрівна

(01.10.1988 р., с. Смоляніново Приморського краю) – живописець, **членкиня НСХУ з 2015 року.**

Навчалася у Кам'янець-Подільській дитячій художній школі. У 2012 р. закінчила Кам'янець-Подільський національний університет ім. І. Огієнка.

У 2021 р. отримала премію імені Валерія Гегамяна під час V Міжнародного мистецького пленеру «Кращий художник/The best artist – 2021».

Основні твори: «Стежкою до рідного дому» (2012), «Цвітуть жовті квіти» (2012), «Сільський мотив» (2013), «Квітучий Хуст» (2013), «Ранок у Татарові» (2013), «Палаюче серпневе сонце» (2009), «Гриби» (2012), «Травень у Карпатах» (2014).

Роботи зберігаються у музеях України.

Учасниця мистецьких виставок та пленерів.

Ткачук Ізабелла Августинівна

(06.07.1959 р., м. Хмельницький) – архітекторка-проектантка, **членкиня НСХУ з 1994 року.**

У 1982 р. закінчила Київський державний художній інститут.

Основні твори: проекти – пам'ятник Т. Шевченку, пам'ятного знака воїнам УПА в урочищі Гутвин Рівненської області, офісу Економбанку (Рівне); оформлення магазину «Радіотон» (Рівне), пам'ятник С. Крушельницькій (Тернопіль).

Література

Ткачук Ізабелла Августинівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 402.

Тлустий Семен Іванович

(10.02.1957 р., с. Лісоводи Городоцького району Хмельницької області) – художник декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 2012 року**, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України.

У 1972 р. вступив до художнього професійно-технічного училища ім. Й. П. Станька у місті Івано-Франкове. Закінчив Львівський технікум механічної обробки деревини. У 1998 р. закінчив Івано-Франківський державний педагогічний інститут ім. В. Стефаника.

30 років працював майстром виробничого навчання, викладав різьблення у художньому професійно-технічному училищі ім. Й. П. Станька.

Разом з дружиною (Галиною Шумило) виготовляє яворівську дитячу дерев'яну іграшку.

Основні твори: «Яворівський коник» (2010), «Яворівська пташка» (2010), «Яворівський возик» (2011), «Яворівська птаха щастя» (2012), набір «Яворівські свищики» (2012).

Учасник обласних, республіканських, всесоюзних, міжнародних художніх виставок та фестивалів народного мистецтва.

Література

Пастернак Н. Дивосвіт мальованої забавки : [про вист. іграшок-забавок родини митців Семена, Тараса та Лідії Тлустих] // Культура і життя. – 2012. – 9 берез. – С. 9.

Трофимчук Віктор Максимович

(24.10.1957 р., смт Базалія Теофіпольського району, Хмельницької області) – художник, **член НСХУ з 2000 року**.

У 1980 р. закінчив Дніпропетровський інженерно-будівельний інститут.

Основні твори: «Старий лоцман», інтер'єр вагону-ресторану «Прибалтійський», «Золоті ворота».

Література

Трофимчук Віктор Максимович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 61.

Умнова Тамара Стратонівна

(01.02.1941 р., м. Красилів Хмельницької області) – художниця, педагог, **членкиня НСХУ з 1990 року**.

У 1966 р. закінчила Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Проживає в м. Львів, працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва (текстиль). Викладала у Львівській національній академії мистецтв.

Основні твори: комплект жіночого одягу за мотивами українського народного костюма; жіночий одяг за мотивами українських писанок «Великдень».

Література

Умнова Тамара Стратонівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 352.

Урсу Наталя Олексіївна

(01.01.1952 р., смт Вулканешти (Молдова)) – художниця декоративно-прикладного мистецтва, доктор мистецтвознавства, професор (2011), **членкиня НСХУ з 2010 року**, лауреатка премії ім. Іона Винокура Хмельницької обласної організації Національної спілки краєзнавців України (2016).

У 1968 – 1975 рр. навчалася у Львівському інституті прикладного та декоративного мистецтва (нині Львівська національна академія мистецтв).

У 1975 – 1981 рр. закінчила Кишинівський технологічний технікум (викладач рисунку, живопису, композиції та моделювання одягу), 1981 – 1992 рр. – Кишинівський педагогічний університет ім. Іона Крянге, з 1992 р. – наукова і педагогічна праця у Кам'янець-Подільському державному педагогічному інституті (Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка).

З 2004 р. очолює кафедру образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва.

Авторка близько 300 наукових праць, серед яких монографії, посібники, методичні вказівки, наукові статті у фахових збірниках України та за кордоном.

Учасниця Міжнародних конференцій в Україні й за кордоном. У 2008 р. захистила докторську дисертацію «Сакральне мистецтво домініканського ордену на землях України XVII – XIX ст.».

У 2009 р. за наукові дослідження храмів св. Станіслава в Україні отримала Командорський хрест Міжнародного ордену св. Станіслава (Дама ордену).

У 2011 р. присвоєно вчене звання професора. Очолює Наукову школу, а також Міжнародний центр наукових досліджень історії образотворчого, декоративно-прикладного мистецтва й архітектури; членкиня Міжнародних наукових товариств: International Association for the Humanities (IAH) – Міжнародної асоціації гуманитаріїв (МАГ) з 2007 року.

Література

1. Наталія Урсу // Інформаційно-видавничий проект «Успішна жінка». – Київ : ТОВ Статус-Україна, 2015. – Вип. 5. – С. 117-119 : іл.

2. Доктори наук, професори Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка : довід.-біогр. вид. / Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка ; уклад. : І. М. Конет, В. С. Прокопчук. – Кам'янець-Подільський : Абетка-Світ, 2013. – С. 440-456.

3. Каньоса П. С. Сподвижниця подільського мистецтвознавства (Наталія Олексіївна Урсу) // Освіта, наука і культура на Поділлі : зб. наук. пр. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2012. – Т. 19. – С. 247-254.

* * *

4. Добровінський В. Зробити вічною прекрасну мить [про Н. О. Урсу] // Подільські вісті. – 2022. – № 5. – С. 5.

5. Комарніцький О. Державні нагороди Кам'янецьких краєзнавців : [почесні грамоти Кабінету Міністрів України вручено О. Завальнюку, Н. Урсу] // Подолянин. – 2017. – 24 листоп. – С. 3.

6. Ярова Н. Місія: повернути Кам'янцю мистецтво // Подолянин. – 2016. – № 1376. – С. 5.

Фастенко Юрій Петрович

(22.04.1926 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – художник, майстер станкового та монументально-декоративного живопису, станкової графіки, **член НСХУ з 1964 року.**

У 1949 р. закінчив Сімферопольське художнє училище.

Працював в правлінні Кримського відділення Спілки художників і на Кримському художньому комбінаті.

Основні твори: «Рік 1920-й», «В засланні»; ліногравюри «В неволю злую», «Думи»; мозаїчне панно «Севастополь».

Література

1. Фастенко Юрій Петрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 302.

2. Фастенко Юрій Петрович // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 53.

* * *

3. Кушнір Б. Художники і мистецтвознавці з Кам'янця // Прапор Жовтня (Кам'янець-Подільський). – 1973. – 2 берез. – С. 3.

Француз Олена Йосипівна

(06.11.1925 р., с. Березівка, смт Ярмолинці Хмельницької області – 28.12.2012 р.) – художниця декоративно-ужиткового мистецтва, **членкиня НСХУ з 1968 року**, заслужений майстер народної творчості УРСР (1977).

У 1947 – 1952 рр. навчалася у Київському училищі прикладного мистецтва.

Понад 30 років пропрацювала на Чернівецькому текстильному комбінаті. Створювала малюнки для декоративних тканин і килимів масового виробництва.

Основні твори: орнаментальні та тематичні килими «Квіти України», «Тарасова верба», «Злітайте, голуби», «Ми ковали своєї долі», «На полонину», «Зелена Буковина», «Отари», «Кучерявий», «Червона калина», «Чорнобривці», «Буковина», «Лілея»; доріжки «Соняшники», «Вінок», «Рибки», «Ювілейна»; орнаменти «Черемшина», «Верховина», «Поділля».

Учасниця обласних, республіканських, всесоюзних, міжнародних художніх виставок та фестивалів народного мистецтва.

Література

1. Француз Олена Йосипівна // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 495.

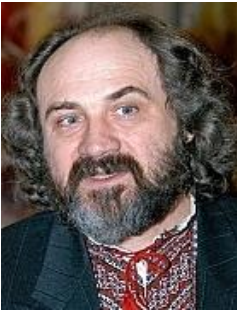
2. Француз Олена // Митці України : енцикл. довід. – Київ, 1992. – С. 608-609.

3. Француз Олена Йосипівна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 53.

* * *

4. Фурман Б. Талант – у тканинах // Вперед. – 2010. – 4 черв.
5. Фурман Б. Узори на килимах // Вперед. – 2005. – 15 лип.
6. Фурман Б. Яскраві барви таланту // Вперед. – 1990. – 1 лют.

Франчук Валерій Олександрович

(10.09.1950 р., с. Зелена Краси́лівського району Хмельницької області) – художник, графік, **член НСХУ з 1990 року**, заслужений художник України (2005), народний художник України (2015), лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка (2008), лауреат премії імені Василя Стуса (2003).

У 1986 р. закінчив Київський державний художній інститут (НАОМА).

У 1986 – 1989 рр. працював у графічному цеху Київського комбінату монументального-декоративного мистецтва. З 1990 року на творчій роботі.

Основні серії і цикли творів: цикли творів «Молюсь за тебе, Україно» (історія козацької доби, Т. Г. Шевченко), «Розгойдані дзвони пам'яті» (світлій пам'яті жертвам голодомору), «Ода творцю світу» (враження від дива світу природи української землі), «Плоди саду людського» (гармонійне поєднання душі людини, філософське осмислення буття, портрети); серія творів «Пізнання істини» (пошук відповіді на вічні питання людського життя), «Чорна-Биль» (світлій пам'яті жертвам, ліквідаторам Чорнобиля), «Мир Вам!» (біблійні сюжети), «Тиша старого міста» (присвята старому Києву), серія творів «Джерела» (на сюжети Українських народних пісень).

Твори зберігаються в багатьох вітчизняних музеях України та країн світу.

Література

1. Франчук В. О. Валерій Франчук. Сад любові. Живопис, графіка : альбом-каталог / В. О. Франчук; упоряд. В. Франчук, А. Франчук, Л. Піддубна. – Хмельницький : ІРІДУМ, 2012. – 212 с.

2. Валерій Франчук. Живопис. Цикл «Розгойдані дзвони пам'яті»: пам'яті жертв Голодоморів 1921 – 1923, 1932 – 1933, 1946 – 1947 рр. присвячується / Київ. міськдержадмін., Гол. упр. культури, мистецтв та охорони культур. спадщини, Київ. міська галерея мистецтв «Лавра». – Київ : [б. в.], 2005. – 12 с.

* * *

3. Франчук Валерій Олександрович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 251.

* * *

4. Садомська Л. «Радянське Поділля» стало сходинкою до мрії для Валерія Франчука / Л. Садомська, М. Шафінський // Подільські вісті. – 2020. – № 47. – С. 5.

5. Овчаренко Е. Несвяткові настрої до ювілею: нар. худож. України, лауреат Шевченків. премії Валерій Франчук 10 верес. відзначив свій ювілей. день народження // Слово просвіти. – 2020. – № 38. – С. 16.

6. Чечель Л. П'єта і п'ять колосків. Роботи Валерія Франчука про Голодомор представлено в історичному музеї // Україна Молода. – 2018. – № 129. – С. 11.

7. Чечель Л. «Голодомор»: про трагічне минуле мовою мистецтва // Культура і життя. – 2018. – № 49. – С. 4 : фото.

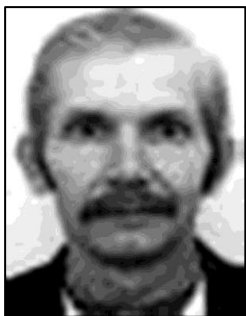
8. Франчук В. Спершу став натурщиком / розмову з нар. худож. України вела Л. Чечель // Україна Молода. – 2017. – № 33. – С. 11.

9. Овчаренко Е. Київ вітає Кобзаря // Слово просвіти. – 2017. – № 11. – С. 4 : фото.

10. Сковерко Л. Співець українського // Проскурів. – 2016. – № 32. – С. 14.

Фустов Микола Григорович

(12.04.1957 р., с. Слобідка-Кульчівецька Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) – майстер народної кераміки, **член НСХУ з 1988 року**.

У 1982 р. закінчив Косівський технікум народних художніх промислів.

Проживає в м. Косів Івано-Франківської області. Працює в галузі декоративно-прикладного мистецтва

(косівська кераміка).

Основні твори: свічники, тарелі, вази, скульптурні композиції.

Література

Фустов Микола Григорович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 279.

Хижинський Володимир Вікторович

(28.07.1971 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області) – художник-кераміст, **член НСХУ з 2000 року**.

У 1986 – 1990 рр. навчався у Косівському технікумі народних художніх промислів ім. Василя Касіяна, у 1997 р. закінчив Львівську академію мистецтв на кафедрі кераміки.

У 1998 – 2017 рр. – доцент кафедри дизайну Луцького національного технічного університету; 2017 р. – доцент кафедри художньої кераміки, дерева, скульптури та металу Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М. Бойчука; 2017 р. – викладач кафедри

образотворчого мистецтва Інституту мистецтв Київського університету імені Бориса Грінченка.

Література

Хижинський Володимир Вікторович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 353.

Химич Юрій Іванович

(12.04.1928 р., м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області – 23.07.2003 р., м. Київ) – графік, архітектор, член НСХУ з 1962 року, НСАУ з 1955 року, заслужений художник і архітектор України, заслужений діяч мистецтв УРСР (1990).

У 1950 р. закінчив Київський будівельний інститут.

У 1950 – 1954 рр. – служба в Радянській армії. У 1954 – 1955 рр. – молодший науковий співробітник Академії архітектури УРСР, 1955 – 1958 рр. – аспірант Академії архітектури УРСР, 1957 – 1964 рр. – старший художник відділу історії Українського мистецтва Академії будівництва і архітектури УРСР, 1964 – 1985 рр. викладає в Київському інженерно-будівельному інституті, де обіймає посаду в. о. доцента (з 1971 р. – доцент), а пізніше в. о. професора кафедри рисунка та живопису.

З 1984 р. – викладач (з 1991 р. – професор) Київського державного художнього інституту.

Твори художника зберігаються в музеях, приватних колекціях в Україні та за кордоном, а також репродуковані в численних каталогах, календарях, тематичних листівках, поштових марках.

Учасник різноманітних мистецьких виставок.

Література

1. Бондаренко Р. Химич Юрій Іванович // Енциклопедія історії України. – Київ, 2013. – Т. 10. – С. 382 : фото.

2. Химич Юрій Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 253.
3. Мистецтво України : біогр. довід. – Київ, 1997. – С. 615.

Ціон Рахіль Львівна

(05.12.1916 р., м. Славути Хмельницької області – 1970 р., м. Київ) – художниця, **членкиня СРХУ**.

У 1951 р. закінчила Київський художній інститут.

Працювала в галузі станкового живопису.

Твори: «Червона площа. Київ», «Затишок», «Седнів», «На Матвіївській затоці».

Роботи художниці знаходяться в збірках Національного художнього музею України, Таганрозького художнього музею і приватних колекціях.

Учасниця всеукраїнських виставок.

Література

1. Ціон Рахіль Львівна // Українські радянські художники : довідник. – Київ : Мистецтво, 1972. – С. 500.

2. Ціон Рахіль Львівна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 53.

Чумак Володимир Васильович

(17.06.1957 р., м. Шепетівка Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 2002 року**.

У 1991 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва. Педагоги з фаху – Д. Крвавич, Е. Мисько, В. Подольський.

Основні твори: пам'ятник жертвам

сталінських репресій (1992 – 1993), меморіальна дошка «Жертвам НКВС» (1996), пам'ятник «Архістратиг Міхаїл» (1998), рельєф «Почаївська Лавра» (2004).

Швець Василь Матвійович

(20.09.1943 р., м. Деражня Хмельницької області) – майстер художньої кераміки, **член НСХУ з 1990 року**.

У 1968 р. закінчив Косівське училище прикладного та декоративного мистецтва.

Серед робіт: декоративна плитка, плакетки, тарелі, боклажки, свічники, скульптури, керамічні писанки.

Твори зберігаються в приватних колекціях та музеях України.

Учасник мистецьких виставок в Україні та за кордоном.

Література

Швець Василь Матвійович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 280.

Шевчук Василь Павлович

(15.09.1981 р., с. Улашанівка Славутського району Хмельницької області) – художник декоративно-прикладного мистецтва, скульптор, **член НСХУ з 2012 року**, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України (2007), заслужений майстер народної творчості України (2021).

У 1998 – 2000 рр. – навчався у Дубенському ліцеї. Присвоєно кваліфікацію «Різьбяр по дереву і бересті».

У 2006 р. закінчив Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М. Бойчука.

У 2008 – 2017 рр. – викладач кафедри «Художні вироби з дерева та металу» Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука (м. Київ).

Основні твори: «Материнство» (1997), «Богородиця» (2004), «Лада і Лад» (2006), «Птах» (2008), «Антологія життя» (2009).

Учасник всеукраїнських мистецьких виставок, художніх симпозіумів по каменю та дереву.

Шерстинюк Леонід Леонідович

(21.08.1962 р., м. Хмельницький) – художник-живописець, графік, різьбяр, **член НСХУ з 2006 року**, заслужений художник України (2009), лауреат обласної премії ім. Миколи Дарманського в галузі освіти та науки у номінації «Кращий викладач» (2014).

У 1989 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва (нині Львівська академія мистецтв).

Працює в різних напрямках: дизайн інтер'єру, графіка, різьба по дереву, станкове малярство (пейзаж, натюрморт, портрет). Проте основний домінант у його творчості – сакральне мистецтво.

З 2010 р. – доцент кафедри теорії та методики мистецтв Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії, з 2016 р. – професор кафедри архітектури та містобудування Хмельницького національного університету.

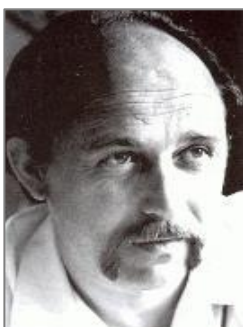
Роботи митця знаходяться в музеях, приватних колекціях України, Росії, Канади, США, Франції, Німеччини, Австралії, Греції, Італії, Польщі, Болгарії.

Учасник обласних, міжрегіональних та всеукраїнських виставок.

Література

1. Шерстинюк Леонід Леонідович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 96-97.
2. Леонід Шерстинюк // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 155.
3. Гірник Г. Ікономаляр від Бога: 50 років з дня народження Леоніда Леонідовича Шерстинюка // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2012 рік : реком. бібліогр. довід. – Хмельницький, 2011. – С. 79-81.
4. Кульбовський М. Подільська ікона очима Леоніда Шерстинюка // Кульбовський М. З подільського кореня. – Хмельницький, 2007. – Кн. 4. – С. 25-28.
* * *
5. Маліш П. Ікони, наповнені етнічними елементами // Подільський кур'єр. – 2006. – № 16. – С. 13.
6. Муравська Р. Мов місток між земним і небесним // Проскурів. – 2006. – 20 квіт. – С. 13.

Шнайдер Борис Лукич

(16.06.1937 р., с. Самчики Старокостянтинівського району Хмельницької області – 19.11.2020 р., с. Самчики) – майстер декоративного мистецтва, **член НСХУ**.

У 1956 р. закінчив Львівське училище прикладного та декоративного мистецтва, 1962 р. – Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Створює гобелени, декоративні тканини, займається декоративним розписом.

Основні твори: килими – «Писанковий», «Їхав козак на війноньку»; гобелени – «За сонцем», «Ранок землі», «Чорна рілля ізорана».

Учасник всеукраїнських та міжнародних виставок.

Література

1. Шнайдер Борис Лукич // Мистецтво України : біогр. довід. – Київ, 1997. – С. 656.
2. Шнайдер Борис Лукич // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 53.
3. Шнайдер Борис Лукич // Словник художників України. – Київ, 1973. – С. 258.

Шпорчук Петро Павлович

(05.09.1942 р., с. Великі Мацевичі Старокостянтинівського району Хмельницької області) – живописець-монументаліст, графік, письменник, **член НСХУ з 1989 року**, заслужений художник України (2009).

У 1959 р. закінчив Яворівську школу художніх ремесел.

Працював різьбярем художньої різьби по дереву у Львівському й Тернопільському кооперативних товариствах художників до 1962 р. Паралельно закінчив Тернопільську вечірню середню школу № 1.

У 1962 – 1965 рр. служив у рядах Радянської армії; 1966 – 1971 рр. навчався у Львівському державному інституті прикладного та декоративного мистецтва (нині – ЛНУМ).

З 1971 р. працює у Чернігівських художньо-виробничих майстернях і на Тернопільському художньо-виробничому комбінаті художником декоративно-прикладного та монументального мистецтва.

Роботи зберігаються у музеях, приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Учасник обласних, республіканських, всеукраїнських та міжнародних художніх виставок.

Література

1. Шпорчук Петро Павлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 430.

* * *

2. Нестер О. Мить і вічність // Дзвін. – 2005. – № 11. – С. 150-152.

Штогрин Антоніна Олексіївна

(29.06.1967 р., с. Майдан-Олександрівський Віньковецького району Хмельницької області) – художниця декоративно-прикладного мистецтва, живописець, художник-модельєр, **членкиня НСХУ з 2010 року.**

У 1985 р. закінчила Київську республіканську художню школу ім. Тараса Шевченка, 1993 р. – Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва (нині Львівська національна академія мистецтв).

У 2004 – 2018 рр. працювала старшим викладачем кафедри «Образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва та реставрації творів мистецтва» КПНУ ім. Івана Огієнка.

На її рахунку численні персональні, всеукраїнські та міжнародні виставки.

Література

1. Штогрин Антоніна Олексіївна // Урсу Н. О. Митці Кам'янця-Подільського: архітектори, мистецтвознавці, художники. – Кам'янець-Подільський, 2016. – С. 227.

* * *

2. Дика Т. «Мистецтво – не просто моя робота, без нього я не можу жити» // Подолянин. – 2016. – 7 жовт.

3. Швець В. Малює фарбами рідні краєвиди // Є! – 2011. – 13 берез.

4. Стахальська Ю. Постдиванний ренесанс // Є! – 2010. – 4 верес.

5. Шпильова В. Та, що увічнеє красу // Голос України. – 2006. – № 58.

6. Будзей О. Кам'янець – місто художниць // Подолянин. – 2002. – 22 берез. – С. 15.

7. Матусяк Т. Дивосвіт Антоніни Анісімової // Кам'янець-Подільський вісник. – 1996. – 5 жовт. – С. 8.

Юрков Іван Михайлович

(02.12.1944 р., с. Блищадь Хотинського району Чернівецької області) – художник декоративно-прикладного мистецтва, **член НСХУ з 1989 року**, заслужений художник України (2021).

У 1972 р. закінчив Вижницьке училище прикладного мистецтва.

З 1972 р. працював інженером художнього конструювання на Хмельницькому трансформаторному заводі, заступником начальника бюро естетики, інженером художнього конструювання ВАТ «Термопластавтомат», з 1982 р. – в майстерні Хмельницького відділення Художнього фонду України.

Основні твори: «Міста-герої України», «Космос», обкладинка до книги «Г. Г. Шевченко», «Солунські брати», «Травень 1945-го», «Водохреща», «Неопалима купина», «Приборкання бурі», «Мойсей», «Пробудження», «Обідуш», «Карпатський мотив», «Затемнення» та ін.

Працює в техніці емалі (єдиний на Поділлі). Відновив призабуте мистецтво перегородчатої емалі, що розквітало за часів Київської Русі. Його емальовані твори «Моя Буковина», «Світи», «Промінь Всесвіту», «Поліфонія 2» та інші експонувалися на виставках в Україні та за кордоном.

Учасник обласних, республіканських, всесоюзних та міжнародних виставок.

Література

1. Іван Юрков. Емальєр : альбом-каталог. – Хмельницький : Мельник А. А., 2014. – 72 с. : іл.

2. Юрков І. М. Приборкувач вогню : фотоальбом / І. М. Юрков. – Хмельницький, 2011. – 80 с. : фото.

* * *

3. Юрков Іван Михайлович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 98-99.

4. Папонова В. В. Хмельницький відроджувач прадавнього емальєрства // Матеріали III наук.-краєзн. конф. «Місто Хмельницький в контексті України». – Хмельницький, 2011. – С. 612-617.

5. Юрков Іван Михайлович // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 158.

6. Юрков Іван Михайлович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 486.

* * *

7. Хамазюк А. Ця виставка художника унікальна, оскільки перша в Україні // Вісник Деражнянщини. – 2019. – 17 січ. – С. 1, 5 : фото кольор.

8. Хамазюк А. Цілий світ на шматочках металу // Вісник Деражнянщини – 2019. – 5 груд. – С. 4 : фото кольор.

9. Салій І. Жива емаль Івана Юркова // Проскурів. – 2018. – 20 груд. – С. 9.

10. Шафінський М. Вогняне диво емалі Івана Юркова // Проскурів. – 2015. – 13 серп. – С. 9.

11. Салій І. Звідки дізнатися про митця Івана Юркова // Проскурів. – 2015. – 22 жовт. – С. 14.

12. Слободянюк Т. Емальєр // Подільські вісті. – 2013. – 8 жовт. – С. 5.

13. Діденко З. Приборкувач вогню // Проскурів. – 2013. – 19 верес. – С. 8.

14. «Золоті руки» Юркових / розмову з худож. вела А. Петровська // Є! – 2004. – 5 серп.

15. Юрков І. М. Коло любові родини Юркових / розмову з худож. вела А. Петровська // Є! Сімейна газета. – 2003. – 9 верес.

16. Бубен І. Відродження таїни призабутого мистецтва // Проскурів. – 2000. – 12 квіт. – С. 7.
17. Бубен І. Незримо вітає ангел, відкриваючи таїну призабутого мистецтва // Хмельницький вечірній. – 1999. – 26 листоп. – С. 4, 8.
18. Бубен І. Емалі відродження таїна // 1998. – 16 жовт. – С. 1, 2.
19. Біблійні мотиви на емалях Івана Юркова // Проскурів. – 2014. – 4 груд. – С. 9 : фото.
20. Шафінський М. Унікальність творчості Івана Юркова // Проскурів. – 2012. – 13 груд. – С. 3.
21. Слободянюк Т. Священнодійство душі й вогню // Подільські вісті. – 2009. – 25 верес.
22. Небесна Я. Триптих родини Юркових // Подільський кур'єр. – 2009. – 24-30 верес. – С. 13.

Юрков Сергій Іванович

(13.03.1971 р., м. Вижниця Чернівецької області) – художник, **член НСХУ з 2010 року.**

Навчався у Вінницькому коледжі прикладного мистецтва у 1994 р. та Чернівецькому національному університеті ім. Юрія Федьковича у 2008 р.

Працював на Хмельницькому художньому виробничому комбінаті художником декоративного мистецтва.

Учасник обласних та всеукраїнських виставок.

Література

1. Юрков Сергій Іванович // Карвасарний В. І. Художники Хмельницького. – Тернопіль, 2013. – С. 100-101.
2. Юрков Сергій Іванович // Хмельницький в іменах. Митці : довідник. – Хмельницький, 2010. – С. 159.

* * *

3. Щегельська О. Світ емалі родини Юркових // Є! Поділля. – 2009. – 24 верес. – С. 8.

4. Кульбовський М. Мистецтво Юркових – народжене вогнем // Проскурів. – 2009. – 1 жовт.
5. Слободянюк Т. Священнодійство душі й вогню // Подільські вісті. – 2009. – 25 верес.
6. Небесна Я. Триптих родини Юркових // Подільський кур'єр. – 2009. – 24-30 верес. – С. 13.
7. «Золоті руки» Юркових / розмову з худож. вела А. Петровська // Є. – 2004. – 5 серп.

Юрчук Леонід Станіславович

(08.06.1956 р., с. Куш-Слобідка (с. Купіль Волочиського району) Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 1990 року.**

У 1983 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва. У 1980-х рр. працював на Львівському виробничому комбінаті. До 2000 р. працював художником Львівської експериментальної кераміко-скульптурної фабрики.

Основні твори: «Боян», «Портрет сина», «Ранок» (1989), «Портрет матері», скульптурна композиція «Каплиця», «Оранта», «Пегас», у співавторстві з М. Посікірою, «Голова лева».

Література

1. Мотиль Р. Львівська експериментальна кераміко-скульптурна фабрика як чинник творчого розвитку львівської школи кераміки у другій половині ХХ ст. // Народнознавчі зошити. – 2021. – № 1 (157). – С. 119-130.
2. Юрчук Леонід Станіславович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 356.

Яблонська Тетяна Нилівна

(24.02.1917 р., м. Смоленськ, Росія – 17.06.2005 р., м. Київ) – художниця-живописець, **членкиня СРХУ з 1944 року**. Професор (1967), академік Академії мистецтв СРСР (1975), Народний художник СРСР (1982), дійсний член (академік) Академії мистецтв України (1997 – 2005), лауреатка Державних премій СРСР (1949, 1951, 1979) та Національної премії України імені Тараса Шевченка (1998), Герой України (2001).

У 1928 р. родина Яблонських переїхала в Україну (спочатку в Одесу, потім на початку 1930-х рр. – Кам'янець-Подільський). У 1935 – 1941 рр. – навчання в Київському державному художньому інституті. У 1941 – 1944 рр. – евакуація, робота в колгоспі с. Норка Саратовської області. У 1944 – 1953 рр. – викладання в Київському державному художньому інституті; 1949 р. обрана заступником голови правління Спілки радянських художників України; 1951 – 1958 рр. – депутат Верховної Ради Української РСР; 1965 – 1966 рр. – головна спеціалістка сектору інтер'єру Київського зонального науково-дослідного інституту експериментального проектування; 1956 – 1962 рр. – член правління Спілки художників України; з 1963 р. – член правління Спілки художників СРСР; 1966 – 1973 рр. – керувала майстернею монументального живопису в Київському державному художньому інституті.

У 1997 р. ЮНЕСКО назвало її художником року, а Міжнародний біографічний центр у Кембриджі оголосив Т. Яблонську «Жінкою року 2000».

Основні твори: «Автопортрет», «Ворог наближається», «Відбудова Хрещатика», «Вечір на Дніпрі», «У парку», «Хліб», «Весна», «На вікні весна», «Над Дніпром», «Ранок», «Святковий вечір», «У старому Аштаракі. Вірменія», «Разом з батьком», «Молода мати», «Весілля», «Життя», «Паперові квіти», «Літо», «Вдови», «Вечір. Стара Флоренція», «Зима в старому Києві»,

«Стара тепла піч», «Гондоли. Етюд», «Льон», «Вечір на лузі», «Червень», «Гаяне чекає», «Осінні тіні», «Зелене вікно», «Осіnnий портрет. Дочка Гаяне», «Під липами», «Золото осені», «У сядві осені. Портрет дочки»; серія «Обереги» і «Вікна», «Спогади. По Україні» тощо.

Учасниця всеукраїнських, всесоюзних та міжнародних виставок.

Література

1. Тетяна Яблонська / авт. вступ. ст., вірші І. Ф. Драч. – Київ : Мистецтво, 2017. – 56 с. : кольор. іл. – (Державна програма – 2017).

2. Твори Тетяни Яблонської у збірці Кам'янець-Подільського державного історичного музею-заповідника. – Кам'янець-Подільський : Сисин Я. І., 2017. – 44 с. : фото кольор.

3. Тетяна Яблонська : каталог виставки / М-во освіти і науки України, Дирекція худож. виставок України. – Київ, 1997. – 91 с. : іл. – (Видатні українські художники ХХ століття).

4. Тетяна Яблонська. Живопис. Графіка : альбом / авт.-упоряд. І. Н. Бугаєнко. – Київ : Мистецтво, 1991. – 176 с. : іл. – (Художники України).

* * *

5. Ключко Д. Тетяна Яблонська. Автопортрет в українському вбранні // 65 українських шедеврів. Визнані й неядні. – Київ : ArtHuss, 2019. – С. 114-117.

6. Віштаченко В. А. Кам'янецький період у творчості митців: Тетяна Яблонська та Олександр Грен / В. А. Віштаченко, О. Ф. Віштаченко // Збірник наукових праць молодих вчених Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка / М-во освіти і науки України, Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка. – Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка, 2018. – Вип. 9. – С. 55-56.

7. Складенко Г. Творчість Тетяни Яблонської (1917 – 2005): особистий шлях в історії радянського живопису // Українські художники: з відлиги до Незалежності : у 2 кн. – Київ : ArtHuss, 2018. – Кн. 1. – С. 19-46.

8. Єсюніна Г. В. Тетяна Яблонська – є художниця, закохана у Поділля (до 100-річчя від дня народження) / Г. В. Єсюніна // Хмельницькі краєзнавчі студії : наук.-краєзн. зб. / Нац. спілка краєзнавців України, Хмельниц. обл. орг. Нац. сп. краєзнавців України, Центр дослідж. історії Поділля та ін. – Хмельницький : Стрихар А. М., 2017. – Вип. 10. – С. 139-147.

9. Яблонська Тетяна Нилівна // Артисти, композитори, художники Хмельниччини : бібліогр. покажч. / Хмельниц. обл. держ. б-ка ім. М. Островського ; уклад. С. К. Гуменюк ; відповід. за вип. Т. В. Логвиненко. – Хмельницький : [б. в.], 1989. – С. 53.

* * *

10. Михлик З. Художниця «повернулася» на Поділля : [в Хмельниц. обл. худож. музеї відкрито виставку «Вікно» відомої худож. Т. Яблонської] // Сільські вісті. – 2020. – № 58. – С. 3.

11. Головіна С. Сонячна висота: 24 лютого виповнюється 100 років від дня народження видат. укр. худож. Т. Н. Яблонської // Пенсійний кур'єр. – 2017. – № 7. – С. 11.

12. Шутяк Л. Все життя прагнула писати щастя // Нове життя. – 2017. – № 8. – С. 7.

13. Будзей О. До сторіччя художниці: видавництво «Абетка» випустило альбом творів худож. Т. Яблонської // Подолянин. – 2017. – 26 трав. – С. 2.

14. Яблонська Т. Про себе // Київ. – 2017. – № 5-6. – С. 186-192.

15. Мамаєва К. Яблонська і час (у тіні минаючої епохи) // Образотворче мистецтво. – 2017. – № 2. – С. 52-55.

16. Єсюнін С. Щаслива доля видатної художниці // Пульс. – 2013. – 15 берез. – С. 3 : фото.

17. Єсюнін С. Дві доленосні події видатної художниці // Поділля. – 2012. – 23 лют. – С. 14 : фото.

18. Ярова Н. Кам'янець Яблонську не відпустив // Подолянин. – 2012. – 24 лют. – С. 8 : фото.

19. Тимофєєва Л. Тетяна Яблонська: життя і творчість // Проскурів. – 2007. – 15 лют.

20. Шпильова В. Тетяна Яблонська малювала «Хліб» у Летаві // Є Поділля. – 2007. – 27 верес.

Яцишин Михайло Іванович

(08.07.1944 р., с. Требухівці Летичівського району Хмельницької області) – художник, **член НСХУ з 1987 року**.

У 1974 р. закінчив Київське художнє училище.

В творчості переважає пейзажний живопис, присвячений українській землі, портрети видатних діячів науки та мистецтва, жанрові полотна.

Основні роботи: «Біля церкви» (1994), «Богоявлення» (1996), «Зима в Карпатах» (1997), «Маки» (2003), «Портрет знайомої» (2004), «Набережна у Гурзуфі» (2006), «Дорога в Коктебель» (2012).

Учасник всеукраїнських, міжнародних виставок та пленерів.

Література

Яцишин Михайло Іванович // Довідник Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 266.

Яцуненко Анатолій Андрійович

(17.02.1949 р., с. Кузьминчик Чемеровецького району Хмельницької області) – скульптор, **член НСХУ з 1991 року**.

У 1981 р. закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва.

Основні твори: скульптури малих форм – «Козацькому роду нема переводу», «Петро Могила»; галерея поетів класиків світової літератури і мистецтва; триптих «Біблейські мотиви Старого та Нового Завіту. Розвиток української держави».

Література

Яцуненко Анатолій Андрійович // Довідник
Національної спілки художників України. – Київ, 2005. – С. 358.

Перелік умовних скорочень

ДХШ – дитяча художня школа

КПНУ ім. Івана Огієнка – Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

ЛНАМ – Львівська національна академія мистецтв

НАОМА – Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури

НСАУ – Національна спілка архітекторів України

НСДУ – Національна спілка дизайнерів України

НСЖУ – Національна спілка журналістів України

НСМНМУ – Національна спілка майстрів народного мистецтва України

НСТДУ – Національна спілка театральних діячів України

НСХУ – Національна спілка художників України

СРХУ – Спілка радянських художників України

УРСР – Українська Радянська Соціалістична Республіка

ХГПА – Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

ХНУ – Хмельницький національний університет

Зміст

Передмова.....	3
Довідково про Національну спілку художників України.....	4
Андрійчук Михайло Омелянович.....	6
Андрійчук Тарас Михайлович.....	9
Анісімов Микола Олексійович	11
Антонюк Олександр Анатолійович.....	12
Артеменко Василь Трохимович.....	13
Бердинських Олександр Миколайович.....	15
Беркута Комунар Савелійович.....	16
Бессараба Леонід Павлович.....	17
Бетліємський Фелікс Ярославович.....	19
Білецький Ігор Вікентійович.....	19
Бобровський Олег Володимирович.....	20
Борецька Надія Анатоліївна.....	21
Брикулець Віктор Михайлович.....	23
Бринюк Іван Семенович.....	24
Вербич Олександр Володимирович	25
Вікторжевська Зінаїда Власівна	26
Вінковський В'ячеслав Іванович.....	27
Вольський Станіслав Францович.....	29
Гаврилов Володимир Олександрович.....	30
Галицький Сергій Феодосійович.....	31
Галушко Марія Семенівна.....	32
Гандзюк Степан Миколайович.....	33
Гаркуша Нінель Леонідівна.....	33
Гасанов Раміз Фірюз-огли.....	35
Гігаурі Автанділ Симонович.....	36
Главчев Микола Степанович.....	37
Голунський Володимир Миколайович.....	38
Гома Олександр Петрович.....	39
Грищенко Володимир Васильович.....	40
Грош Сергій Іванович.....	41
Гульшані Сергій Мамедович (Хосейн-Джафарі).....	42
Гуменчук Олександр Іванович.....	43

Гуменюк Володимир Петрович.....	45
Дейсун Віктор Миколайович.....	45
Деркач Микола Іванович.....	46
Дзись-Войнаровський Микола Лазарович.....	47
Дубровський Олександр Олексійович.....	48
Євтюхіна Олена Олексіївна.....	49
Єрменчук-Гручман Ганна Михайлівна.....	50
Єршова Інна Володимирівна (Туманова-Єршова).....	51
Жаворонков Валерій Павлович.....	52
Жулінський Микола Васильович.....	53
Зима Тетяна Миколаївна.....	54
Іванов Сергій Ілліч.....	54
Ісаєв Андрій Іванович.....	55
Калитко Анатолій Миколайович.....	56
Капелюх Микола Кононович.....	58
Карвасарний Володимир Іванович.....	59
Кирилюк Володимир Якович.....	61
Кислякова Алла Євгенівна.....	62
Кляпетура Іван Васильович.....	63
Кляпетура Сергій Іванович.....	64
Коваленко Леонід Вікторович.....	65
Когут Іван Михайлович.....	66
Козак Іван Павлович.....	67
Козлов Валерій Борисович.....	68
Кондратюк Василь Іванович.....	69
Коренчук Василь Михайлович.....	70
Корнев Володимир Маркович.....	71
Коровушкін Юрій Іванович.....	72
Корчовий Василь Іванович.....	73
Косарева Ніна Сергіївна.....	74
Косницька Неоніла Ігорівна.....	76
Косович Віталій Якович.....	78
Кравець Дмитро Михайлович.....	79
Кравець Сергій Ісакович.....	79
Кравченко Ольга Андріївна.....	80
Кукуруза Сергій Васильович.....	81
Купчишин Володимир Маркович.....	83
Левенцов Віталій Васильович.....	84

Левич Яким Давидович.....	85
Лесь Володимир Степанович.....	86
Ліщинер Михайло Іванович	89
Луць Сергій Васильович.....	90
Любий Володимир Корнійович.....	91
Мазур Богдан Миколайович.....	92
Мазур Микола Іванович.....	93
Мазур Петро Андрійович.....	98
Майко Олександр Федорович	99
Марчук Володимир Миколайович.....	100
Мастикаш Михайло Васильович.....	101
Матвейцев Володимир Євгенович.....	103
Мельник Анатолій Іванович.....	103
Мельничук Микола Леонтійович.....	105
Михайлюк Василь Володимирович	106
Михайлюк Михайло Миколайович.....	107
Михальський Григорій Іванович.....	108
Міляр Едуард Рафаїлович.....	108
Морозова Ганна Олександрівна.....	111
Муза Євген Іванович.....	112
Намистюк Михайло Анатолійович.....	113
Негода Борис Михайлович.....	113
Никитюк Андрій Петрович.....	117
Новаєв Олег Володимирович.....	117
Новак Володимир Антонович.....	118
Обезюк Микола Наумович.....	119
Овсійчук Володимир Антонович.....	120
Олійник Віктор Іванович.....	121
Островський Йосип Меєрович.....	121
Охримович Зінаїда Дмитрівна	122
Павлова Неллі Миколаївна.....	123
Павлович Яків Мар'янович.....	125
Пажимський Олександр Матвійович.....	127
Панасюк Микола Іванович.....	128
Пастух Леонід Федорович.....	129
Пастухов Валерій Петрович.....	130
Петровський Володимир Васильович.....	131
Піщерський Вадим Валерійович.....	131

Портоной Борис Якович	132
Прохоров Костянтин Михайлович.....	132
Рожко-Павленко Людмила Федорівна.....	133
Романець Тетяна Андріївна.....	134
Ромчик Євген Володимирович.....	134
Рудий Борис Іванович.....	135
Савчук-Кляпетура Олена Іванівна.....	135
Севець Віктор Степанович.....	136
Севець Ігор Вікторович.....	138
Семенюта Валентина Степанівна.....	139
Серветник Станіслав Мар'янович.....	139
Сердюков Віталій Олександрович.....	140
Симашкевич Володимир Миколайович.....	141
Сівак Микола Станіславович.....	141
Сівко Віталій Йосипович.....	142
Скицюк Іван Степанович.....	143
Скорупська Олена Василівна.....	144
Скорупський Ігор Григорович.....	146
Скринник Олександр Юрійович.....	148
Скрипало Анна Вікторівна.....	148
Скрябін Петро Дмитрович.....	149
Слободян Зоя Романівна.....	150
Слободян Олег Олексійович.....	150
Смаровоз Володимир Іванович.....	151
Степанюк Юлія Анатоліївна.....	152
Сушарник-Кравець Анна Олександрівна.....	153
Ткачук Ізабелла Августинівна.....	153
Тлустий Семен Іванович.....	154
Трофимчук Віктор Максимович.....	154
Умнова Тамара Стратонівна.....	155
Урсу Наталія Олексіївна.....	155
Фастенко Юрій Петрович.....	157
Француз Олена Йосипівна.....	158
Франчук Валерій Олександрович.....	159
Фустов Микола Григорович.....	161
Хижинський Володимир Вікторович.....	161
Химич Юрій Іванович.....	162
Ціон Рахіль Львівна	163

Чумак Володимир Васильович.....	163
Швець Василь Матвійович.....	164
Шевчук Василь Павлович.....	164
Шерстинюк Леонід Леонідович.....	165
Шнайдер Борис Лукич.....	166
Шпорчук Петро Павлович.....	167
Штогрин Антоніна Олексіївна.....	168
Юрков Іван Михайлович.....	169
Юрков Сергій Іванович.....	171
Юрчук Леонід Станіславович.....	172
Яблонська Тетяна Нилівна.....	173
Яцишин Михайло Іванович.....	176
Яцуненко Анатолій Андрійович.....	176
Перелік умовних скорочень.....	178

Довідково-інформаційне видання

**Хмельничани –
члени Національної спілки
художників України**

Біобібліографічний покажчик

Відповідальна за випуск:
Чабан К. А.

Комп'ютерне опрацювання, правка:
Дорош В. Ю., Шмаль Т. А.

Електронне видання